Rugându-L pe Tatăl Ceresc

Treizeci şi patru de povestiri în cinci serii

Editura, .PRINTEURO" Ploieşti
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale HARVEY, CHRISTIAN
Rugându-L pe Tatăl ceresc / Harvey Christian - Ploieşti Printeuro, 2000
p. 134, 19 cm I.S.B.N. 973-99155-5-8 821.111-93-97

Titlul în limba engleză: *Asking Father*
Prima ediţie: 1980
A doua ediţie: 1989
Ediţia în limba română: Harvey Christian Publishers, 1999
Traducerea: Mihaela Georgescu
Editare: Magda Iosif
Coperta: Dumitru Hoescu

Pentru versiunea românească, citatele biblice au fost preluate din Biblia traducerea Dumitru Comilescu, Bucureşti, 1923. Când s-a folosit o altă traducere, lucrul acesta a fost precizat în notele de la subsolul paginii.
Adresa din S.U.A.
70 Dodson Drive, Yanceyville, NC 27379, USA Tel. 336 6941016; e-mail: HarveyCP@compuserve.com

într-o duminică seară, pe când avea numai cinci anişori, F. B. Meyer a mai spus şi aceste cuvinte, pe lângă rugăciunea obişnuită: "Pune Duhul Tău Sfânt în mine şi fă-mi inima ca a lui Isus". Aşa a continuat el să se roage în fiecare zi.

O fetiţă s-a rugat aşa: "Domnul meu drag, umple-mă cu Duhul Tău. în mine nu încape mult, dar pot sâ-L las să se reverse".

Vance Havner a fost mântuit pe când era doar un băieţel de la ţară. Iată ce a spus el: "Nu trebuie să înţelegi mântuirea, trebuie doar să te încrezi în ea. Eu nu înţeleg toate amănuntele despre electricitate, dar asta nu înseamnă că o să stau pe întuneric până le voi înţelege! Un singur lucru am înţeles, chiar de când eram copil: am înţeles că mă aflu sub o nouă stăpânire. îi aparţineam lui Hristos şi El era Domn".

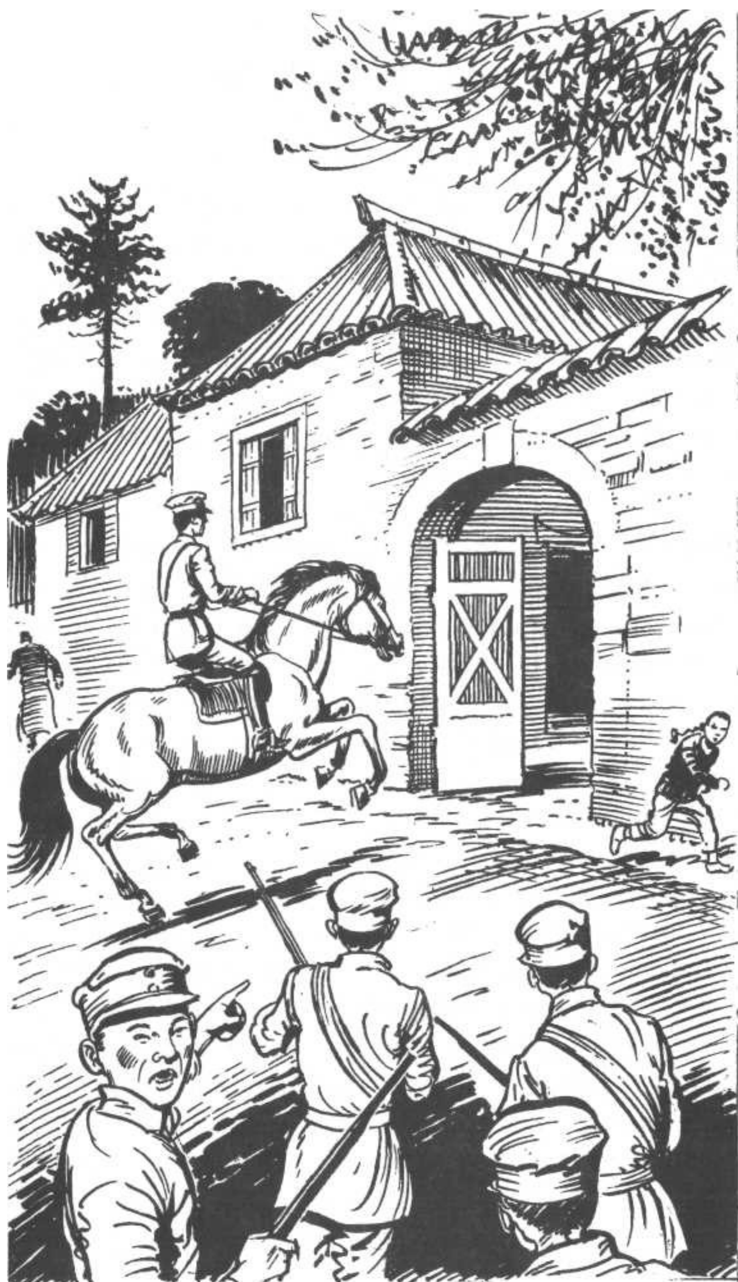
Calul îndărătnic

Prima serie

Animale care au lucrat pentru Tatăl

1. Calul îndărătnic
2. Ama şi leopardul
3.Uite-i cum sunt puşi pe fugă: elefanţii, ursul, leul
1 .Cum au fugit elefanţii
2. Salvat din labele ursului
3.Numele lui Isus şi leul 4.Ariciul şi-a făcut datoria 5.Un delfin, dopul

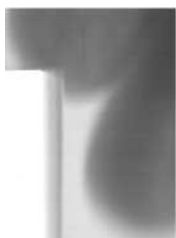
perfect 6.Fluturaşul aduce rezolvarea 7.Turmele de pe o mie de dealuri 8.Păsările slujitoare
1. Vulturul
2.Găina 9.Calul care a ştiut mai bine
Ling Su îşi ridică ochii, atrasă de paşii mari cu care bunicul intră în cameră. Bănui că i se întâmplase ceva înspăimântător, pentru că el obişnuia să calce rar şi apăsat, dar de data asta chiar dăduse buzna în casă, gâfâind din greu. Ce îngrijorare se putea citi pe faţa lui! Dar Ling Su pricepu îndată de ce, când el îi spuse că în timp ce mergea pe zidurile de apărare ale cetăţii, văzuse în depărtare o ceată de oameni înarmaţi care venea drept spre porţi.
Ling Su se cutremură gândindu-se la ceata nelegiuită de bandiţi care mai fuseseră o dată în cetatea şi în casa lor. Deşi atunci era mai mică, încă putea să-şi aducă aminte cât de crud se purtaseră cu fiecare dintre ei şi cum au rămas acolo cât de mult au avut chef, furând tot ce le ieşea în cale. Cât de fericită a fost când i-a văzut plecând din casa lor! Ce-ar fi dacă acum s-ar apuca de lucruri şi mai rele? Oricum, la cei opt ani pe care-i are, Ling Su şi-ar aduce aminte mult mai bine acum decât atunci când era mică.
Bătrânul bunic era îngrijorat gândindu-se ce-ar putea face ca să-şi apere gospodăria de o altă invazie a acestor cotropitori nelegiuiţi şi înarmaţi până în dinţi. Dintr-o dată, Ling Su văzu faţa bunicului său luminându-se. Se pare că se gândise la o metodă bună de a-i îndepărta pe acei ticăloşi. "Ling Su, spuse el, Ling Su, n-ai vrea să te rogi lui Isus al tău ca El să ne apere de aceşti oameni răi?" Cu greu putu ea sâ-şi creadă urechilor. Cum aşa? în trecut, bunicul o bătea de fiecare dată când o auzea rugându-se în numele lui Isus. El nu voia ca vreun nou dumnezeu să ia locul idolilor din strămoşi. Dar pentru că bărbaţii aceia puteau sosi dintr-o clipă în alta,

Ling Su trebuia să se roage, şi încă aşa cum n-o mai făcuse niciodată înainte. Punând mâna pe ea, el o scutură cu putere. "Dacă vrei să zici câte-ai rugat vreodată în viaţa ta, ei bine, fă-o acum, micuţo!" îi strigă el în ureche. Apoi îi făcu vânt într-o cămăruţă şi - poc! - uşa se trânti în urma ei.
Totul se petrecu atât de repede! Ling Su îşi predase viaţa lui Isus cu ceva timp în urmă, şi de atunci îşi dăduse toată silinţa să fie o lumină în familia ei, ca să-i facă să înţeleagă cât de minunate erau povestirile despre Isus pe care misionarul i le spusese. Poate de data aceasta venise cea mai bună ocazie să le arate că Isus ascultă rugăciunile şi răspunde. Ea era obişnuită deja să vorbească cu Tatăl ei din ceruri în vremuri bune, aşa că era ceva normal s-o facă şi acum, în vremuri de primejdie.
"Tată din ceruri, începu fetiţa, sunt atât de fericită şi-Ţi mulţumesc că bunicul meu mi-a cerut să mă rog. De fiecare dată, înainte mă bătea sau mă înghiontea dacă mă rugam - ce furios era atunci! Dar acum el mi-a

cerut să mă rog. Tată ceresc, acum este rândul Tău! Te rog frumos, arată-i bunicului meu că Tu cu adevărat asculţi rugăciunea şi răspunzi. Te rog, nu-i lăsa pe acei războinici să vină în casa noastră". Şi, ca întotdeauna, ea a rostit rugăciunea în numele lui Isus.
între timp, cu mare atenţie restul familiei trăgea cu ochiul pe fereastră să vadă ce se întâmplă. Mama lui Ling Su cu o ureche auzea în camera de alături copilul înălţând rugăciunea simplă către Domnul Isus, dar cu cealaltă prindea nişte sunete cu totul diferite. Tropăitul: trop! tropa! al picioarelor se auzea încă slab, dar sunetul creştea, şi mai era şi boncănitul copitelor de cai. Ea se gândi: "Cu siguranţă Dumnezeu nu a răspuns încă, pentru că ofiţerul mai mare peste toţi călărea un cal mare şi toţi veneau drept spre poarta curţii. Bunicul o lăsase deschisă, ştiind că ar fi fost cu mult mai rău dacă o închidea sau încuia".
De după perdea, l-au privit pe soldat strunind calul.

încerca să-1 facă să intre pe poarta curţii lor. Inimile lor erau încordate şi, de groază, se făcuseră cât un purice. Şi totuşi, Ling Su a îngenuncheat în tăcere, murmurând: "Nu-i lăsa să vină în casa noastră, Tată! Acum le poţi arăta! Te rog sâ-i arăţi bunicului că Tu răspunzi la rugăciuni!"
Atunci se petrecu ceva foarte ciudat. Calul nu voia să mai asculte de stăpânul său. Speriat, fremăta din tot trupul. Şi-a întors capul şi a încercat să se întoarcă. Mergea înapoi, dar cu nici un chip înainte. Iar şi iar, banditul îşi înfigea pintenii în burta calului ca sâ-1 facă să intre pe poartă. Dar totul a fost zadarnic. Creatura nu voia să intre în curtea aceea.
în disperarea sa, ofiţerul s-a întors către oamenii săi exclamând: "Curtea asta este plină de demoni! Noi nu putem sâ-i vedem, dar calul poate. Nimeni să nu intre acolo!", porunci el, arătând înspre casa lor. Bunicul cu greu putea să creadă ceea ce vedea şi auzea. Aceşti soldaţi de fapt făcură stânga-împrejur şi plecară în aceeaşi direcţie din care veniseră.
A doua zi, misionarul care locuia în acelaşi oraş s-a trezit cu un vizitator neobişnuit la uşa sa. Era bunicul. Cu lacrimi în ochi, a cerut să fie învăţat cum să se roage. "Să ştii, spuse el, că tot timpul acea nepoată micuţă a mea avea dreptate şi eu eram greşit! învaţâ-mâ despre Dumnezeul care răspunde în acest fel la rugăciuni!"
Noi nu ştim ce a văzut calul în ziua aceea. Bandiţii au spus că demoni. Noi ştim că Dumnezeu a auzit strigătul unei fetiţe şi a trimis îngeri strălucitori care au umplut curtea aceea ca sâ-i păzească. Dacă măgăriţa lui Balaam din Biblie a putut vedea un înger cu o sabie în mână care îi stătea în drum, nu este posibil ca şi calul banditului să fi văzut îngeri când ceilalţi nu vedeau nimic? Dumnezeu are oştiri de îngeri şi ei sunt trimişi ca sâ-i ajute pe cei care se încred în Isus pentru salvarea şi ocrotirea lor. David scrie în unul din psalmi: "El va porunci îngerilor Săi să te păzească".

Ama şi leopardul

Micuţa Ama fusese trimisă cu treabă la tatăl ei, dar nu la magazin, nici la casa aceea din josul drumului. Nu, nu pentru aşa ceva, căci ea locuia într-o ţară îndepărtată - un ţinut al junglei, cu şerpi şi leoparzi. Deşi era numai o fetiţă, ea cunoştea toate primejdiile care o pândeau la capătul sătucului unde locuia ea.

într-o zi, i se spuse să o ia pe scurtătură; şi cum ei îi plăcea să asculte de tatăl ei, o porni la drum voioasă. Locul unde el o trimisese nu era departe, dar trecea prin jungla întunecoasă, care despărţea satul ei de cel vecin. în timpul zilei, desişul pădurii n-o înspăimânta deloc, dar noaptea te pândeau tot felul de primejdii; de aceea, acel loc nu era nicidecum potrivit pentru fetiţe şi băieţi.

Ei bine, după ce Ama îşi termină treburile, porni spre casă, dar se vedea bine că începuse să se lase întunericul. Copacii din junglă păreau atât de mari, încât fetiţa se simţi un pic neliniştită şi se hotărî să meargă spre casă cât mai grăbită. O luă la fugă, gândidu-se întruna la siguranţa adăpostului de-acasă şi la părinţii care o aşteptau să se întoarcă. Când ajunse aproape de marginea pădurii, Ama începu să meargă din ce în ce mai încet, pentru că îşi simţea picioarele foarte, foarte obosite.

Deodată se opri şi trase cu urechea, iar ochii i se făcură mari de spaimă. Desigur, nu era un vis, ci era ceva foarte real şi înfricoşător. Ceea ce auzea ea era îngrozitor: pâş, pâş, pâş; erau labele unui leopard şi Ama recunoscu imediat mirosul lui specific, îl mai simţise ea şi alteori, dar numai la adăpostul casei sale. însă acum, iat-o singură-singurică în jungla întunecată, cu animalul acela înspăimântător, care venea din ce în ce mai aproape.

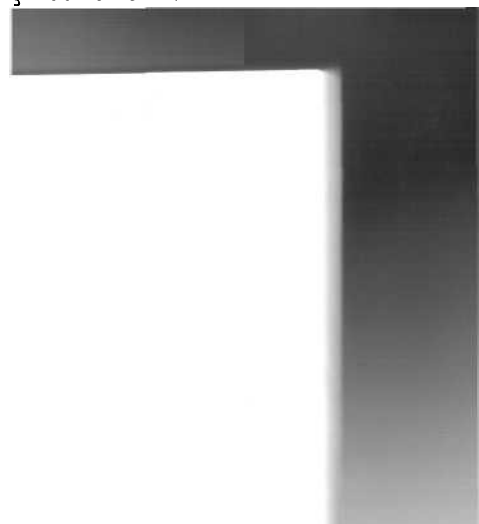
"Fugi, Ama, fugi!-nu-i aşa că asta vreţi să-i strigaţi? De ce nu fugi?" Dar Ama ştia că oricât de tare ar fi fugit, leopardul ar fi ajuns-o cât ai clipi din ochi. Ea mai ştia că odată adulmecată prada, leopardul nu i-ar mai fi dat nicidecum drumul din gheare.

Tot ce putea să facă era să se aşeze chiar acolo, sub copaci; oricum, era mult prea obosită şi prea înspăimântată ca să mai facă altceva.

Cum stătea ea acolo, cu inimioara bătându-i mai să-i iasă din piept, îşi aminti ceva. Părinţii ei nu credeau în Isus. Ei erau musulmani şi se închinau profetului Mahomed. Dar misionarii care veniseră în sătucul ei îi spuseră despre Cineva pe nume Isus, care a venit în lumea aceasta ca să ne arate cât de iubitor este Tatăl Ceresc. Ama începuse să-L iubească pe Isus în timp ce sorbea acele istorisiri de pe buzele misionarilor. Ea şi-a mai adus aminte şi de rugăciune. Aşa că, acolo unde se afla, în întuneric, ea se rugă aşa: "O, Doamne Isuse, sunt aşa de îngrozită. Dar ştiu că Tu mă iubeşti şi ai grijă de mine şi cred că Tu mă vei păzi. Amin".

Ama se simţea mult mai bine acum că se rugase. De fapt, Isus îi luase toată frica. Deşi ştia că leopardul îi dădea târcoale din ce în ce mai aproape, ea era sigură că totul va fi bine.
Cele ce urmează să fie povestite sună prea bine ca să fie crezute. Dar, atunci când cineva îi spune Tatălui despre o mare nevoie, lucrurile se petrec mai frumos decât am putea noi crede.
După ce Ama îşi termină rugăciunea, ea auzi fiara apropiindu-se de ea pe furiş. Apoi, chiar când să crezi că era gata să se năpustească, leopardul se aşeză lângă fetiţă, punându-şi capul acela mare în poala ei şi începând să toarcă întocmai ca o pisică imensă. Deşi părea să fie foarte mulţumit că stătea acolo, lângă micuţa Ama, totuşi, după câteva minute se ridică şi dispăru în întunericul nopţii.

Ama mai zăbovi puţin - că doar nu în fiecare zi se întâmplă ca un leopard să vină şi să-şi pună capul în poala ta - şi apoi îşi adună puterile ca să fugă spre casă. în noaptea aceea nu-i spuse nimic tatălui ei. Poate că era prea obosită, sau poate se gândea că el nu o va crede sau nu o va înţelege. însă I-a mulţumit dragului ei Domn Isus că a păzit-o şi a ajutat-o să afle de la misionari despre El şi despre felul în care El îi ascultă pe cei ce îl cheamă.
Trecură patru săptămâni înainte ca Ama sâ-i spună tatălui ei despre acel animal. "Nu sunt surprins, Ama, i-a spus el, după ce ai plecat tu, am simţit miros de leopard prin apropiere".
Apoi, micuţa i-a povestit cum s-a rugat bunului ei Prieten şi cum El a ascultat-o şi i-a răspuns. Tatăl ei i-a spus: "Da, Ama. Sigur a fost Acel singur Dumnezeu adevărat care ţi-a răspuns şi te-a păzit de ghearele acelea cumplite. Nimeni altcineva, nici chiar Mahomed, n-ar fi putut face aşa ceva".
Noi nu ştim dacă tatăl ei a devenit creştin sau nu, dar din acea zi, el a ştiut că rugăciunea Amei către Tatăl a fost reală şi minunată. Nu-i aşa că şi tu crezi?

Uite-i cum sunt puşi pe fugă: elefanţii, ursul,

leul

Mă întreb dacă nu cumva vă gândiţi, după ce aţi citit povestea cu Ama: "O, sună fantastic, nu poate fi adevărat. Cine poate crede că un leopard fioros ar putea să-şi pună capu-i mare în poala unei micuţe indience care se afla singurâ-singurică în junglă? Şi asta numai pentru că s-a rugat Cuiva nevăzut pentru protecţie?"

Poate că unii dintre voi îşi amintesc de Daniel şi cum Dumnezeu 1-a apărat când a fost aruncat într-o groapă cu lei, cum Dumnezeu a închis gura leilor. Acelaşi Tată minunat din ceruri poate şi astăzi sâ-i apere pe cei ce se încred în El. Mai departe, am dori să vă mai spunem câteva istorioare despre aceleaşi lucruri care se mai întâmplă şi în zilele noastre.

Cum au fugit elefanţii

Noaptea africană era plină de tot felul de zgomote, dar misionarul istovit şi soţia sa nu le auzeau aproape niciodată, căci dormeau duşi în cortul nu prea solid care le servea drept casă. Deodată fură treziţi, fiindcă pământul prinse a se zgudui sub ei. Apoi, auziră mersul apăsat al elefanţilor.

Imediat îţi amintiră de povestirile auzite de la călători, despre ravagiile făcute de aceste animale gigantice care nimicesc tot ce le iese în cale. Misionarul sări drept în picioare şi ieşi din cort. El putu să numere 15 elefanţi sălbatici la o foarte mică depărtare. Se simţi atât de mic şi de neajutorat! Cât de fragil era micuţul lor

cort!

Când elefanţii îl văzură pe misionar, îşi ridicară trompele şi începură să scoată nişte sunete puternice. Uimit şi speriat de tot ce vedea, misionarul se dădu înapoi şi se lovi de o grămadă de oale de gătit. Acestea zăngăniră puternic. Ce neîndemânatic fusese! Dăruite, elefanţii se speriară şi o rupseră la goană în cealaltă direcţie! Mai târziu, misionarul a aflat că şi vânătorii obişnuiau să facă acelaşi lucru ca să se apere. Era un lucru bine ştiut că, deşi atât de mari, elefanţii puteau fi speriaţi numai dacă pocneai două capace de oală unul de celălalt. Dar dacă misionarul şi-ar fi scos pistolul şi ar fi tras, elefanţii s-ar fi răzbunat.

Mult mai târziu, când misionarul s-a reîntors acasă în Londra, el s-a întâlnit cu un bun prieten care i-a spus că, într-o noapte, s-a trezit cu o dorinţă puternică să se roage pentru prietenii săi din Africa. El ascultase de îndemnul acela puternic din inima sa şi a continuat să se roage Tatălui pentru ajutor până când durerea pe care o simţise a încetat.

-Ai fost cumva în vreun pericol atunci? 1-a întrebat prietenul pe misionar.

Misionarul a răsfoit paginile jurnalului său şi ce să vezi? Chiar atunci când elefanţii se îndreptau spre cort, ameninţând să strivească tot ce le stătea în cale, prietenul misionarului simţise o dorinţă arzătoare să se roage Tatălui Ceresc, chiar în miez de noapte. Acele oale de gătit care au zăngănit izbindu-se de pământ au salvat două vieţi în Africa, drept răspuns la o rugăciune făcută la Londra.

Salvat din labele ursului

Domnul French era un misionar baptist care lucra în Malul Colorado, lângă poalele Munţilor Stâncoşi. într-o zi, pe când mergea în vizitele sale obişnuite, domnul French 1-a

cunoscut pe domnul Wilt, un creştin care avea o fermă în Canionul Urşilor. Observând că omul era grav rănit la un picior, misionarul îl întrebă cum a ajuns să aibă o astfel de rană.
-într-o zi pâşteam vacile la poalele acestor munţi. Şi pentru că nu eram prea departe de casă, nu mă gândeam la nici un pericol, deşi ştiam că adesea urşii dădeau târcoale prin apropiere.
Deodată, am văzut un urs cafeniu furios; se prea poate să fi fost rănit cândva, ceea ce îi face să devină foarte, foarte furioşi. Văzându-mâ, a început să mă fugărească. Mi-am dat seama că ursul fugea mai tare decât mine, aşa că am vrut să mă refugiez într-un copac, dar nici nu începusem să mă urc bine în copac, că ursul mă şi înhaţă de gleznă. Mi-a sfâşiat cizmele cu colţii şi m-a muşcat până la os.
în clipa aceea, mi-am amintit ce spune Cartea Sfântă despre David, care îşi păştea oile în ţinuturi deluroase: "Domnul m-a scăpat din ghearele leului şi din laba ursului". Atunci am strigat la Domnul şi El a auzit de îndată, şi ursul a lăsat bietul meu picior sfârtecat, luând-o la fugă. Nici astăzi nu ştiu ce 1-a înspăimântat aşa de tare, oricum eu eram tare neajutorat şi nimeni altul decât Dumnezeu nu m-ar fi putut ajuta".
Tatăl Ceresc a îndepărtat mâniosul urs cafeniu din Canionul Urşilor, de îndată ce copilul Său a strigat după ajutor.

Numele lui Isus şi leul

Deseori am cântat aceste versuri minunate: "Ce dulce este numele lui Isus pentru cel credincios; numele Lui îi alină durerile, îi vindecă rănile şi îi goneşte frica". Dar noi nu ştiam cum sună numele lui Isus în urechea unui leu; totuşi, iată ce povesteşte o misionară.
Această misionară foarte curajoasă obişnuia adesea să meargă şi să spună Vestea Bună a lui Isus sătenilor care locuiau

într-o zonă bântuită de lei. Acest lucru însemna că ea trebuia să fie pregătită să întâlnească în calea ei animale sălbatice şi şerpi veninoşi, dar dragostea ei pentru Domnul Isus şi recunoştinţa pentru ceea ce El făcuse pentru ea îi dădeau curaj |ă meargă până în cele mai îndepărtate locuri, unde oamenii nu auziseră despre Domnul.
într-o zi, pe când călătorea, ea s-a întâlnit cu un leu, chiar acolo, pe cărarea pe unde mergea. Leul era atât de aproape de ea, încât nu mai avea nici un rost să se întoarcă şi să o ia la goană. Era atât de aproape, încât ar fi putut sări asupra ei. Cu siguranţă, mai auzise despre felul în care alţi oameni au fost salvaţi când au folosit numele lui Isus şi, uitându-se drept în ochii leului, începu să rostească acest nume scump: "Isus! Isus! Isus!" Spunea acest nume rar, repetându-1 mereu fără să-şi ia (uliii de la faţa aceea sălbatică. Leul nu se ghemui gata de atac, ci încet-încet se întoarse din drum şi dispăru într-un tufiş.

Ariciul şi a lacul datoria

Izvoarele salvează vi. i|n nlatoiiloi înşelaţi. Izvoarele udă plantaţiile de

porumb şi de i.iiloli Izvoarele suni ajutoare minunate pentru oameni, d;n ;u mu vremi sn va spun povestea unui izvor care era folosit spic inii. Aşteptaţi doar o clipa, să v-o spun.

Totul s-apetrecut înii un **litUC** din ()hio, Statele Unite ale Americii, pe vremea când oamenii Ini .1 mai mergeau cu căruţe acoperite şi încă mai > alaieau Arest loc era aşezat între nişte dealuri colţuroase şi i se spuiH-.i V.ilea l/vorului. Nu trebuia să locuieşti prea mult acolo,».1 sn |i dai seama că ar fi fost mai bine ca oamenii să fi dat a< **elui** l(N munele de "Trecâtoarea Beţivilor". Şi asta pentru că m< 1 dai a Ic ai li dus lamulte mile depărtare, n-ai fi putut găsi atine.i I K-|I I , <l îefuri, certuri şi încăierări ca aici.

în Valea Izvorului nu se alia nici o biserică, pentru că locuitorilor de aici nu le p.r.i de aşa ceva. Şi nu se afla nici şcoală duminicală pentru **Copil,** deşi vreo câteva familii încercaseră într-o vreme să consl miască una; dar au fost siliţi să renunţe la încercarea lor de cât ic vecinii mânioşi, aşa că profesorii au lăsat totul baltă.

Existau pe vremea aceea şi oameni ai lui Dumnezeu, numiţi predicatori ambulanţi, care obişnuiau sa petreacă o seară sau două predicând în clădirea şcolii, dar **o** ploaie de ouă stricate, roşii şi chiar pietre îi puneai n u'(li al pe l'iijţa.

Cea mai mare clădire de prin partea locului era o distilerie, care se afla la poalele unui deal abrupt. Era locul de muncă cel mai înţesat de oameni. Puteai vedea sticle şi butoiaşe
îngrămădite unele peste altele în curtea din afară, iar căruţele duceau marfa otrăvită pretutindeni în jur toată săptămâna. Bărbaţii, femeile, chiar şi copiii ieşeau pe uşa distileriei cu găleţi de băutură în mâini.

Dar, din cauză că băutura era singura distracţie îndrăgită la culme de săteni, familiile lor sufereau nespus, căci tatăl beţiv obişnuia să dea pe gât bănuţii pentru pâine şi mâncare. Atât tinerii, cât şi bătrânii se întrebau adesea ce se va alege din Valea Izvorului, căci toţi erau înspăimântaţi de hoţiile, bătăile şi înjurăturile pe .care le vedeau înjur.

"Dar, veţi spune voi, ce treabă are izvorul cu povestea aceasta?"

Ei bine, cred că aţi şi ghicit. Izvorul care trecea prin acest sat asigura apă cristalină, şi care nu se oprea niciodată, pentru distilerie. Acest izvor nu secase niciodată. Nici măcar nu era nevoie de pompă, căci apa continua să curgă de la deal, alimentând neîncetat rezervoarele distileriei, care făcea atât de mult rău comunităţii.

Intr-o bună zi, se răspândi prin vecini o veste de necrezut. Unul din acei predicatori ambulanţi urma să vină într-o zi şi la Valea Izvorului. Un creştin de prin partea locului avusese chiar curajul să lipească un afiş care îi înştiinţa pe săteni că domnul Burton va veni să predice. Un val de frământare se răspândi prin tot ţinutul. Unii chiar încercaseră să-1 găsească pe îndrăzneţul om ca sâ-i explice că ceea ce voia el să facă nu avea nici un rost, pentru că sătenilor nu le plăcea deloc ca cineva să se amestece în viaţa lor.

Dar predicatorul Burton îngenunche şi se rugă Tatălui Ceresc, întrebându-1 dacă trebuie cu adevărat să meargă să predice în Valea Izvorului şi, în timp ce se ruga, a simţit în inimă pace şi promisiunea că Dumnezeu îl va însoţi şi-1 va încuraja. Când domnul Burton află că

distileria era cauza tuturor necazurilor din acel sat, el I-a cerut Tatălui să sece izvorul acela.

Când a ajuns în sat, prietenii săi i-au spus câ izvorul nu secase niciodată şi că acest lucru le dădea sătenilor îndrăzneala să-i tulbure predicile. Oamenii veniseră deja să vadă ce va face predicatorul când vecinii gălăgioşi îl vor alunga cu pietre. Pastorul Burton şi-a început întâlnirea cu câteva cântări şi apoi a îngenuncheat ca să se roage Tatălui Ceresc. Curiozitatea oamenilor s-a transformat în uimire când omul lui Dumnezeu a început să plângă şi să-I ceară fierbinte Stăpânului său sâ-1 asculte din ceruri şi să sece izvorul în trei zile.
Apoi el a predicat Evanghelia tuturor celor adunaţi acolo. Un prieten mai prudent s-a apropiat de pastor şi 1-a sfătuit să fie mai atent la vorbele pe care le spunea despre izvor căci, dacă izvorul nu va seca în trei zile, oamenii vor râde şi-1 vor batjocori fără să-i mai asculte predicile. "Dar izvorul va seca în trei zile", a răspuns predicatorul, plin de încredere.
Şi aşa s-a şi întâmplat. în mai puţin de trei zile, apa încetă să mai curgă în distilerie. Cum oare secase izvorul? Când lucrătorii se apucară să sape în locul de unde ţâşnea izvorul, ei văzură câ un arici îşi săpase drum tocmai pe-acolo şi abătuse astfel cursul apei într-o altă direcţie.
Dar şeful distileriei, mânios, n-a vrut să creadă că Dumnezeu ascultase şi răspunsese rugăciunii domnului Burton. Era o coincidenţă şi nimic mai mult. Ariciul era de vină. Şi cu toate acestea, şeful distileriei era negru de supărare pentru că tot venitul lui secase întocmai ca şi izvorul.
Omul se duse la predicator plin de furie şi ameninţător; viaţa domnului Burton era în pericol. "Nu Dumnezeu a fost acela care a secat izvorul, strigă el. N-a fost decât un arici bătrân. Izvorul n-a secat pentru că tu te-ai rugat!"
Domnul Burton se uită ţintă în ochii omului şi spuse: "Vrei să mă rog Tatălui să te lovească de moarte?"
"Nu, nu, nu!" strigă omul plin de frică. Şi imediat căzu în genunchi, implorându-1 pe predicatorul neînfricat să se roage

pentru el.
Se ridică de pe genunchi un om schimbat şi de atunci încolo începu să ajute la construirea unei biserici în care el însuşi deveni un slujitor de frunte. Valea Izvorului deveni un loc nou, cu oameni schimbaţi şi aceasta pentru că Tatăl răspunde rugăciunilor.
Dumnezeu alege căi pline de mister ca să-şi împlinească minunile. El, care a putut să-i poruncească balenei să-1 înghită pe Iona şi apoi i-a poruncit din nou să-1 scoată pe uscat când Iona s-a pocăit, a putut de asemenea să-i poruncească uneia dintre cele mai mici fiinţe create de El să sece izvorul care era folosit spre rău.

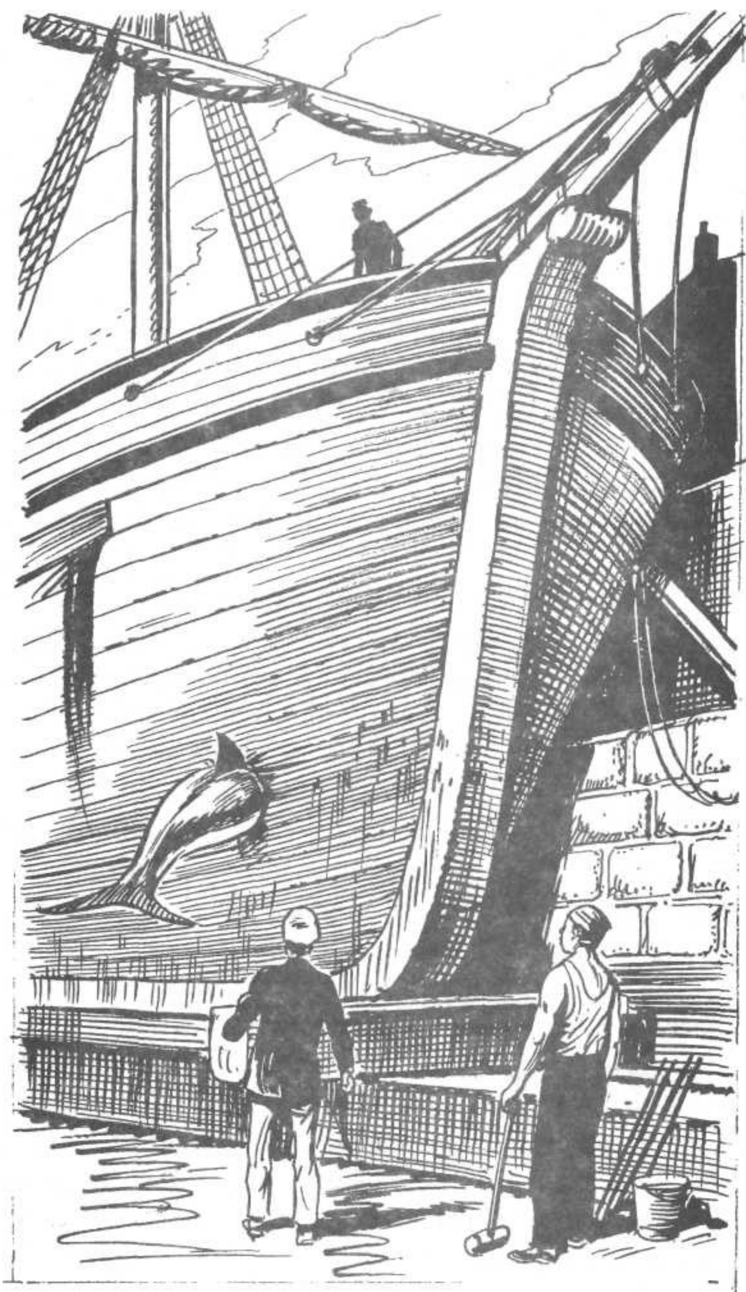
Un delfin, dopul perfect

Aţi citit cu câteva pagini în urmă cum Dumnezeu a folosit un arici mic pentru a schimba viaţa unui sat întreg. Acum, aş vrea să vă spun povestea unui alt animal pe care Dumnezeu 1-a folosit ca să salveze de la înec un întreg echipaj de marinari aflaţi pe marele ocean. Această poveste era spusă de un marinar bătrân oriunde şi oricui îl asculta. Numele lui era Evan Williams.

Când Evan era un tânăr marinar, nu existau vapoare noi şi el a fost nevoit să se îmbarce pe unul foarte vechi. într-o zi, pe când se afla în portul din Bristol, el se îmbarcă pe un vapor vechi cu pânze. După cum v-aţi dat seama poate, Evan căuta de lucru. I s-a spus să se ducă în cabina căpitanului şi, spre marea lui mirare, în loc să dea peste un om aspru şi care să înjure întruna, aşa cum se aşteptase, el întâlni un om bun, care se purtă cu el ca şi un tată şi, spre bucuria băiatului, îi oferi slujba de îngrijitor al cabinei căpitanului. Ceea ce avea el de făcut era să-1 servească pe căpitan.

Bineînţeles că mai erau pe puntea vasului şi alţi oameni, cu feţe mânioase, precum şi câţiva băieţi noi, ca şi el. Nici nu fu bine ridicată ancora, nici nu fură pânzele bine întinse, nici nu porni bine vasul ca o pasăre în larg, când toţi de la bord primiră ordin să iasă pe punte.

Căpitanul le spuse: "Oameni buni, vreau să mă prezint tuturor care sunteţi acum pe vas. Eu sunt căpitanul vostru şi aş vrea ca toţi să fiţi cât de fericiţi şi mulţumiţi se poate. Aş vrea, de asemenea, să vă spun că în această călătorie nu se vor auzi nici vorbe rele, nici înjurături, nici cuvinte de ocară în Numele Domnului". Toţi îl priveau cu uimire şi el continuă: "Acesta este vasul lui Dumnezeu şi eu sunt un om al lui Dumnezeu. La ora opt în fiecare dimineaţă ne vom ruga pe

Rugându-L pe Tatăl Ceresc

această punte. Nu am de gând să vă oblig, dar cred că fiecare dintre voi va veni să se alăture căpitanului la rugăciunea de dimineaţă".

Puteţi să vă imaginaţi mirarea noilor marinari, care nu mai auziseră niciodată în viaţa lor despre un căpitan creştin?

Le-au trebuit multe luni de zile ca să ajungă în porturile din Orientul îndepărtat şi a trecut mult timp până ce Evan şi ceilalţi s-au putut bucura la gândul că se vor întoarce acasă. Echipajul ajunsese în Golful Biscaia, dincolo de coasta Spaniei şi a Franţei, când o furtună nemiloasă, aşa cum ei nu mai văzuseră niciodată în viaţa lor, lovi vasul. Valurile se ridicau cât munţii şi apoi se prăbuşeau în adânciturile ca nişte văi de apă. Apoi cârma se rupse. Căpitanul era omeneşte neputincios, iar oamenii lui erau îngroziţi văzând cum vasul era purtat de ape către ţărm.

Deodată, un val mare cât un munte aruncă vasul pe nişte stânci şi, pentru o vreme, acesta rămase acolo, fiind străpuns de o stâncă ascuţită. Vaporul

se clătină, scârţâi şi gemu din toate încheieturile, până ce un alt val îl desprinse dintre stânci. Inimile marinarilor se făcură mici-mici de tot, pentru că îşi dădură seama că apa începea să pătrundă înăuntru prin gaura făcută de stânca ascuţită pe fundul vasului. în timp ce vasul îşi croia încet drum spre Bristol, marinarii îşi dădeau seama că au început să se scufunde. Omeneşte vorbind, nu mai aveau nici o speranţă şi toţi marinarii îşi făcură drum spre punte.
Ei nu fură miraţi când îşi văzură căpitanul pe genunchi. Ce făcea el acolo? Se ruga Tatălui să salveze vasul.
Auzind paşi pe punte, căpitanul deschise ochii şi, văzând feţele înfricoşate ale marinarilor, le spuse liniştit: "Nu vă temeţi. Dumnezeu nu ne va lăsa. Nu ne-a promis chiar El, când am plecat de-acasă, că nu ne va lăsa? N-am făcut decât să-I reamintesc de promisiunea făcută şi ştiu bine că Dumnezeu nu-şi calcă niciodată, dar absolut niciodată, promisiunile".

Apele erau încă furioase. Vasul se clătina scufundat în apă, dar Evan şi ceilalţi marinari văzură că vasul nu mai continua să se afunde, ci rămânea la acelaşi nivel. Vestea aceasta se răspândi ca un fulger de la om la om. Tatăl Ceresc ascultase rugăciunea! Dumnezeu făcuse o minune!
Imaginaţi-vâ cum toţi acei oameni începură să cânte, conduşi de căpitanul lor: "Lăudaţi pe Domnul, Izvorul tuturor binecuvântărilor".
Călătoria spre Bristol fu lungă, dar fără pericole, şi, când în cele din urmă marinarii coborârâ de pe vas, îşi puseră toţi următoarea întrebare: "Cum a oprit Dumnezeu apa ca să nu mai intre în vas?" A fost necesar să aştepte câteva zile până ce vasul fu adus în port pentru reparaţii. Mulţi petrecură ore în şir discutând şi dând diferite păreri, dar nici una dintre aceste păreri nu se dovedi a fi cea corectă.
Ce credeţi că au văzut? Au văzut cum trupul şi coada unui animal marin atârna în afara găurii de la fundul vasului. Mulţi crezură că era un peşte, dar nu! Era un delfin, un mamifer marin care îşi hrăneşte puii cu lapte întocmai cum fac vacile sau iepurii. Numai că, în loc de picioare obişnuite, el are aripioare cu care loveşte apa ca să înoate. Uitându-se mai de aproape, marinarii văzură capul şi aripioarele din faţă cum intraseră în gaura vasului, dar corpul, care era mai gras, nu putuse intra prin ea.
Delfinul nu-şi mai putuse trage tot corpul înăuntru şi rămăsese ţintuit acolo, ca un dop perfect. De aceea nici măcar un strop de apă nu se mai putuse strecura prin dopul cel viu.
Şi iată că Dumnezeu îi făcu pe marinari să se mire de aşa o minune. Unii oameni au râs şi au spus că a fost doar o întâmplare. Dar căpitanul şi oamenii lui au îngenuncheat şi I-au adus mulţumire lui Dumnezeu. Ei ştiau ce ştiau: că Dumnezeu le ascultase rugăciunea.

Fluturaşul care aduce rezolvarea

Dumnezeu are diferite căi prin care răspunde la rugăciunile noastre. Uneori El foloseşte animale mari ca să-şi împlinească promisiunile, dar în povestirea ce urmează El s-a folosit de un fluturaş ca să ajute o biată văduvă. Dumnezeu a pus toate animalele pe care le-a făcut sub stăpânirea

omului în grădina Edenului, atunci când el a făcut cerurile şi pământul. Nu cred că este greu pentru Dumnezeu să facă un fluturaş să zboare exact la momentul potrivit. Dar cred că sunteţi nerăbdători să auziţi povestirea.
Doamna Wilton locuia în Berkhamstead, în Anglia, împreună cu fiul ei William. Ea era în doliu, pentru că soţul ei murise de curând. Doamna Wilton era tare săracă. Singurul lucru de preţ pe care i-1 lăsase domnul Wilton la moartea sa erau uneltele sale frumoase, pe care le păstra întotdeauna într-o ladă de lemn.
într-o zi, nu mult după înmormântare, Job Seymour, un vecin care fusese mereu un om cam rău, bătu la uşa doamnei Wilton şi îi arată o chitanţă care trebuia plătită, pentru ceva muncă făcută domnului Wilton nu demult. Văduva se uită la suma mare de bani scrisă pe hârtie şi suspină adânc, deoarece nu avea atâţia bani ca să plătească. Ea ştia că soţul ei îşi plătea întotdeauna datoriile la timp şi nu-şi putea deloc aminti dacă rămăsese dator la acest om.
Nu-şi aducea aminte dacă nu cumva undeva prin casă nu exista o altă hârtie semnată de vecin, care să arate că banii îi fuseseră daţi. Doamna Wilton îşi duse mâna la frunte încercând să-şi amintească.
Job Seymour o obligă din nou pe văduvă să-i dea banii, vrând să profite de ea şi aruncând câte un ochi la frumoasa ladă

de lemn unde se aflau uneltele soţului ei.
Doamna Wilton se uită în sertarul biroului, printre toate hârtiile de acolo, dar nu putu găsi nici o hârtie care să arate că banii fuseseră deja daţi. îşi ceru scuze vecinului, spunându-i că vrea să meargă în camera de sus ca să caute şi acolo, dar în inimă avea şi dorinţa de a îngenunchea ca sâ-L roage pe Tatăl Ceresc să o ajute să-şi aducă aminte unde era acea hârtie.
în timp ce ea se ruga în camera de sus, un fluturaş intră în casă prin fereastra deschisă şi William începu să alerge după el, până ce fluturaşul se ascunse în spatele lăzii cu unelte.
Chiar în clipa aceea intră doamna Wilton. "Mamă, o rugă băieţelul, te rog frumos să muţi lada cu unelte ca să pot prinde fluturaşul care s-a ascuns acolo". Job Seymour se îndreptă spre ladă şi, în timp ce încerca să o mute, văzu că o hârtie căzuse în spatele ei. Doamna Wilton recunoscu imediat că era hârtia cea valoroasă pe care o căutase peste tot.
Dumnezeu folosise un fluture ca să se aşeze chiar pe locul cu pricina. Altfel, doamna Wilton nu s-ar fi gândit niciodată să se uite în spatele lăzii.
Unii oameni spun că unui Dumnezeu infinit nu-I pasă de lucruri atât de mici, dar există bărbaţi şi femei care L-au cunoscut pe Dumnezeu foarte bine şi ei cred că El îşi iubeşte copiii şi vrea din toată inima să le răspundă când ei se roagă. Domnul George Muller, căruia Dumnezeu i-a răspuns de foarte multe ori, îi încuraja pe oameni să se roage chiar şi pentru o cheie pierdută sau un stilou stricat. Ştia el bine ce ştia, pentru că Dumnezeu îi răspunsese de foarte, foarte multe ori.
25
Turmele de pe o mie de dealuri
Un mic fermier din Scoţia locuia împreună cu soţia sa, Arin, şi cu cei

patru copii ai lor într-o căsuţă acoperită cu stuf şi aşezată ca un cuib la adăpostul unei stânci foarte înalte şi prăpăstioase. Vara, stânca era acoperită cu iarbă şi creşteau pe ea chiar şi copaci, dar iarna stânca era golaşă şi părea ameninţătoare.
Drumul trecea chiar prin faţa căsuţei şi dincolo de drum se afla o prăpastie adâncă.
Tatăl era foarte harnic, dar ei locuiau atât de departe de celelalte sate sau oraşe, încât îi era tare greu să găsească ceva de muncă. Cu toate că soţia sa Arm, mânca foarte puţin, adesea se întâmpla că familia suferea de foame şi de frig. Oricine ar fi vizitat căsuţa lor şi-ar fi putut da seama că locuitorii ei trăiau într-o mare sărăcie. Deşi ei nu se puteau bucura de bogăţiile vieţii, totuşi aveau pacea pe care numai Dumnezeu o dă şi care făcea din căsuţa acoperită cu stuf un adevărat colţişor de rai. Toată avuţia cu care se puteau lăuda era alcătuită din opt cărţi, dintre care una era o Biblie de familie.
Dar, în noaptea despre care vreau să vă povestesc, tatăl şi mama copiilor erau foarte îngrijoraţi, pentru că nu mai aveau nimic în cămară pentru masa de seară. Copiii plângeau de foame, iar părinţii erau tare îngrijoraţi, dar ce puteau să facă la aşa o depărtare de orice magazin şi, apoi, bănuţii pe care-i mai aveau în pungă erau aşa de puţini. Copiii fură trimişi la culcare şi în cele din urmă adormiră plângând de foame.
Tatăl lor se duse şi el foarte devreme la culcare ca sâ-şi astâmpere teama într-un somn binecuvântat.
Ann, soţia lui, rămase singură în cameră. Ea muncise

Rugându-L pe Tatăl Ceresc

ca servitoare în casa doamnei Kilmarnock înainte de a se căsători şi acolo învăţase multe lucruri folositoare.

Din pricina unei morţi în familie, această doamnă cu suflet bun devenise creştină şi renunţase la toate avuţiile ei, dedicându-se în întregime oamenilor de pe moşia ei şi săracilor din preajma ei. Această doamnă cu inimă bună îşi adusese adeseori aminte de Ann şi de familia ei când rămâneau fără hrană în cămară, dar Ann nu ar fi vrut să profite de bunătatea doamnei Kilmarnock.

In trecut, când Ann avusese necazuri, îşi găsea adesea mângâierea spunându-i Tatălui Ceresc toate necazurile ei. în acea noapte, singură în cameră, Ann simţi că se poate bucura în voie de părtăşia cu El, că poate să-I spună Lui şi despre dulapul gol din bucătărie. Deci, Ann potrivi cu atenţie lumina lămpii, adună cărbunii ca să aprindă focul în cămin, şterse masa şi se apropie de lampă. Se ridică pe vârfurile degetelor ca să ajungă

la Biblia bine păstrată de pe raft.
înainte să o deschidă, se opri puţin să se gândească şi în mintea ei îşi făcu loc un verset din Biblie. Versetul suna ciudat acum, în necazul ei. Nu putea să fie glasul Tatălui Ceresc, căci iată ce spunea: "Căci orice fiară din pădure este a mea şi turmele de pe o mie de dealuri". Nu, cu siguranţă acesta nu era răspunsul pe care Dumnezeu i l-ar da într-o astfel de situaţie. Ann deschise Cartea Sfântă ca să citească una dintre promisiunile favorite, care îi fusese ca o mângâiere în trecut.
Ann citea din Cartea aceea mare în timp ce umbra flăcărilor jucăuşe din cămin dansa pe perete. Ea dădea pagină după pagină încet-încet, dar un singur verset îi revenea în minte: "Orice fiară din pădure este a mea şi turmele de pe o mie de dealuri". Din nou ea nu luă în seamă versetul şi citi mai departe. Dar versetul continua să iasă la iveală, orice ar fi citit ea. Ann se aşeză în genunchi şi începu să se roage. Acum putea sâ-şi amintească foarte bine de câte ori Tatăl o ascultase

şi-i răspunsese la rugăciuni. Cât de mult iubea ea acele clipe când, în tăcerea nopţii, se simţea mai aproape de Dumnezeu, când copilaşii nu o mai chemau în ajutor şi ea nu mai trebuia să fie atentă la ceea ce făceau ei.
Ceasul îşi urma liniştit bătăile până ce ajunse la ora 12. Ann se gândea la atâtea versete din Biblie care îi fuseseră un ajutor preţios în trecut, care o mângâiaserâ, dar nu-şi putea scoate din minte aceste cuvinte: "Căci orice fiară din pădure este a mea şi turmele de pe o mie de dealuri". Ea ştia că acest verset era din Psalmi, deci începu să caute capitolul. Se gândi că este un psalm minunat, dar nici un alt verset din acest psalm nu îi vorbea inimii ei mai mult decât acesta, care nu-i putea ieşi din cap nicicum. Se rugă din nou, sperând că în timpul rugăciunii va putea uita acest verset, dar de unde! Oricum, se simţea mai liniştită, deoarece îi spusese Cuiva - şi acela era Tatăl ei Ceresc - despre tot ce avea nevoie. Orele trecură în zbor în timp ce Ann se ruga, se gândea şi iar se ruga. Iată că zorii unei zile noi se iviră şi lumina lor se strecura încet prin draperiile de la geam. Atunci Ann auzi pe cineva bătând la uşă. Urmară nişte bătăi şi mai tari, şi mai grăbite.
-Cine-i acolo? întrebă Ann.
-Un prieten, veni răspunsul.
-Ce prieten? întrebă ea, şi cu ce te ocupi?
-Sunt negustor de vaci. Vino repede şi deschide-mi uşa ca să mă ajuţi. Şi dacă este un bărbat în casă, spune-i să vină repede afară. Una dintre vacile mele a căzut în prăpastia aceasta şi şi-a rupt piciorul. Zace chiar la uşa voastră.
Ei bine, povestirea e pe sfârşite, după cum vedeţi. Prăpastia aceea ameninţătoare şi de netrecut de lângă casa lor a fost mijlocul pe care Dumnezeu 1-a folosit ca să aducă animalul chiar la uşa mamei care se ruga. Ea nu va uita niciodată, dar absolut niciodată, acel verset, nici familia ei şi nici prietenii ei, căci ea va spune tuturor despre credincioşia lui Dumnezeu şi

despre multele căi pe care El le foloseşte ca să răspundă la rugăciunile celor ce se încred în El.

30

Păsările slujitoare: vulturul şi găina

Aceasta este o poveste adevărată despre un vultur şi un peşte pe care Dumnezeu i-a folosit ca să răspundă la rugăciunea unui pastor credincios din Scoţia. Pe vremuri, oamenii mergeau la distanţe foarte mari ca să asculte predicile din biserică. Adesea, oamenii aceştia erau găzduiţi de localnicii primitori care îi invitau să le fie oaspeţi pe tot timpul cât durau întâlnirile la biserică.

Pastorul nostru îşi pusese casa la dispoziţia numeroşilor musafiri şi pregătise rezerve de mâncare pentru a-i servi pe toată durata. Dar iată că se iscă o furtună puternică şi vremea rea îi împiedică pe musafiri să plece la casele lor. în scurt timp, înfometaţi cum erau, mâncarâ toate proviziile din cămara pastorului. Tot ce le mai rămase pastorului şi soţiei lui erau câţiva cartofi.

Scoţianul era îngrijorat. El nu voia să le spună musafirilor că nu mai era nimic de mâncare în dulap, pentru că aceştia s-ar fi simţit jenaţi. Aşa că se hotărî să se încreadă în Tatăl Ceresc. El se duse să facă o plimbare într-un loc liniştit, unde se afla un lac de munte. Şi acolo, întocmai ca omul acela din Biblie care a primit musafiri la miezul nopţii şi nu avea ce să le dea de mâncare, el începu să bată la porţile Cerului ca să ceară de mâncare pentru musafirii lui.

în timp ce el se uita spre cer, zări ceva mişcându-se deasupra lacului. O pasăre mare, un vultur, se învârtea deasupra apei şi, deodată, se năpusti în apă şi de acolo scoase un peşte mare. în timp ce se ridica în văzduh cu peştele în gheare, ori greutatea prea mare a peştelui, ori faptul case zbătea aşa de

tare, făcură ca el să cadă de acolo de sus chiar la picioarele pastorului nostru.

Dumnezeu a purtat din nou de grijă celor înfometaţi.

*

O altă povestire ne spune cum Dumnezeu i-a poruncit unei găini să ouă câte un ou timp de paisprezece zile. Iată cum s-au petrecut lucrurile.

John Brentz 1-a jignit foarte tare pe regele Charles al V-lea dându-i fără teamă pe faţă păcatele în care trăia. De asemenea, el propovăduia Cuvântul lui Dumnezeu cu multă credincioşie. Regele a trimis o ceată de soldaţi ca sâ-1 aresteze, dar când predicatorul a auzit aşa ceva, s-a rugat Tatălui Ceresc să-1 apere de regele furios.

Luându-şi cu el o pâine, John Brentz se ascunse într-o şură de paie. El stătu pitit acolo, în timp ce soldaţii îl câutarâ peste tot. încă din prima zi când se ascunsese în şură, el observase că ceva se mişca acolo. Nu cumva îi găsise cineva ascunzătoarea? Nu, nu era asta! John Brentz putu să vadă în lumina amurgului o găină care se urcase pe şură. Ea se îndreptă spre un loc anume şi se aşeză în paie. Brentz se temu că, după ce va face oul, găina va începe să cotcodâcească şi va da de ştire urmăritorilor sau proprietarilor ei de locul unde îşi făcea oul, şi astfel el ar fi putut fi prins.

Dar, în cele din urmă, găina se ridică şi plecă, lăsând un ou în cuibul pe care şi-1 făcuse în paie.
Neştiind cât de mult timp va trebui să stea ascuns, John Brentz hotărî să-şi mănânce pâinea puţin câte puţin, ca să nu moară de foame. Dar iată că acum avea şi un ou ca hrană. Găina deveni un musafir şi un prieten de fiecare zi pentru predicatorul urmărit. Zi de zi, ea venea să-şi facă oul şi apoi, parcă vrând sâ-1 protejeze pe John Brentz, se îndepărta fără să se laude

cotcodâcind pentru isprava ei. Timp de paisprezece zile, găina a venit şi a plecat, lăsând întotdeauna un ou în cuibarul din şură.
în cea de-a cincisprezecea zi, John Brentz simţi lipsa micuţului său musafir, care îl hrănise aşa cum l-au hrănit corbii pe Ilie. Auzind glasuri în curte, John Brentz ciuli urechile şi auzi desluşit: "Au plecat, în sfârşit!", îşi spuneau oamenii unii altora. Acum putea să-şi părăsească ascunzătoarea liniştit. Găina ştiuse cât timp să-1 hrănească pe prizonier. John Brentz n-a putut să uite niciodată cum Dumnezeu i-a purtat de grijă timp de 14 zile în şură.
Când poporul lui Dumnezeu se afla în pustie, Moise s-a rugat Lui şi a crezut că El putea trimite nişte vaci pe acolo sau nişte peşti pe care sâ-i pescuiască din mare, dar nu s-a gândit niciodată că Domnul ar putea să poruncească prepeliţelor să cadă din cer.
Totuşi, prepeliţele au căzut din cer grămadă ca să astâmpere foamea poporului. Noi slujim unui Dumnezeu care poate să reverse peste noi belşug, mai mult decât putem cere sau gândi.

Calul care a ştiut mai bine

Abel Parsons era un om credincios care locuia în Rhode Island, pe coasta de est a Statelor Unite. In familia sa, toţi se întâlneau pentru rugăciune dimineaţa şi citeau din Biblie. Abel nu obosea niciodată să vină înaintea Domnului, căci el credea din toată inima că Tatăl nevăzut din Ceruri asculta şi răspundea la rugăciunile lui.
într-o zi frumoasă, de dimineaţă, în primăvara anului 1850, Abel se rugă lui Dumnezeu ca El să-şi trimită îngerul păzitor şi să apere întreaga familie de orice râu, căci urma ca ei să meargă la o moară în Rockland, la câteva mile depărtare de casa lor. De unde era să ştie el că pericolul era chiar sacul cel greu pe care el vroia să-1 ducă la moară? Dumnezeu i-a răspuns la rugăciune chiar prin bătrânul Ben, calul lor credincios de la fermă, pe care familia Parsons îl iubea atât de mult. Era un cal de încredere şi adesea ducea poveri grele la destinaţie.
în acea dimineaţă frumoasă de primăvară, bătrânul Ben era în formă. Merseră aproape jumătate de drum, când iată-i în faţa unui pod pe care ei îl numeau "debarcaderul". De fapt, nu era chiar un pod adevărat, aşa cum vedem astăzi, care să treacă peste râuri repezi, dar fermierii puseseră buşteni grei de-a lungul apei şi aceştia formau un pod de la un mal la celălalt. Acest fel de pod nu avea balustrade aşa cum au podurile adevărate, dar oamenii de prin împrejurimi se foloseau de el şi nu aveai de ce să te temi că cei ce treceau cu calul şi cu căruţa ar fi putut păţi

ceva rău.
Dar, la jumătatea drumului, Ben nu mai vru să înainteze. Apoi, începu să se dea înapoi. Abel Parsons nu apucă să sară bine din căruţă, când văzu că roţile din spate erau în afara

buştenilor şi că numai calul şi roţile din faţă mai ţineau căruţa să nu cadă. Văzând pericolul, patru-cinci oameni săriră şi reuşiră să ducă acea căruţă la ţărm. Sacul cu secară fu cules din apă, ca şi scândura pe care şedea Abel Parsons, şi toţi îşi reluară drumul spre casă în loc să mai meargă spre moara din Rockland. Acum avea timp destul să se gândească la cele întâmplate, căci credinţa lui fusese greu pusă la încercare. De ce nu i-a răspuns Tatăl Ceresc la rugăciunea pe care I-o făcuse ca să trimită un înger păzitor? De ce se oprise deodată bătrânul Ben chiar în mijlocul podului? De ce îngăduise Dumnezeu ca secara pe care o avea în sac să i se ude? De ce? De ce? De ce?
Dar familia Parsons a înţeles de ce puţin mai târziu, când şi-au întins boabele de secară la uscat pe o bucată de pânză, în timp ce soarele strălucea prin fereastră pe boabele de secară, Abel a văzut strălucind printre ele ceva. Uitându-se mai de aproape şi luând în mâini câteva dintre aceste bucăţele, văzu, spre marea lui uimire, că erau bucăţi de sticlă. Şi erau atât de multe împrăştiate printre boabele de secară! Ce s-ar fi întâmplat dacă secara ar fi fost măcinată la moară? Ce s-ar fi întâmplat dacă întreaga familie ar fi mâncat apoi? Soţia şi copiii săi ar fi murit negreşit; oh! acest gând era îngrozitor pentru el!
După ce s-a gândit puţin, şi-a adus aminte că secara fusese ţinută într-un butoi fără capac, deasupra căruia vecinii obişnuiau sâ-şi ascută coada de la topor cu bucăţi de sticlă. Când ei treceau cu sticla peste materialul dur, aceasta se spărgea în bucăţele mici, care cădeau între boabele de secară. Bătrânul Ben ştiuse mai bine decât ei. Probabil că animalele pot simţi mai repede cum Mâna Stăpânului Ceresc îi călăuzeşte. Domnul Isus a putut să ţină sub control un măgăruş care nu fusese niciodată încălecat, chiar şi atunci când oamenii aruncau haine înaintea lui sau când ieşeau cu crengi de palmier în mâini. Dumnezeu, Creatorul acestor fiinţe, ştie cum să le îmblânzească şi să le călăuzească.

Rugându-L pe Tata pentru acei bătăuşi
A doua serie
Dumnezeu rezolvă probleme mici pentru oameni mici
1.Rugându-L pe Tata pentru acei bătăuşi
2.Abbie învaţă să se roage
3.Mingea pierdută este găsită
4.Cum a primit Davie undiţa dorită
5.Şi "nu" este un răspuns
6.0 maşină de scris de Crăciun, te rog!
7.Rugăciunea insistentă a lui Frank

Aţi fost vreodată ameninţaţi de un bătăuş? Eu am cunoscut băieţi şi fete care trăiau cu frică în inimă, deoarece cineva mai mare şi mai puternic decât ei le făcea mari necazuri, ameninţându-i în curtea şcolii sau în drum spre casă de la şcoală. Iată cum un băieţel a găsit răspunsul când s-a rugat şi I-a spus lui Dumnezeu despre nişte bătăuşi din viaţa lui.
Frederick B. Meyer nu avea mai mult de 11 sau 12 ani. Nu era nici prea mare, nici prea puternic pentru vârsta lui, iar la şcoala unde învăţa erau şi băieţi mult mai mari decât el, care îi făceau viaţa amară. Când oare vor sări şi la el sâ-i fure hăinuţa sau să-i smulgă ghiozdanul? Frederick n-avea cum să ştie. într-o zi, aceşti băieţi l-au chinuit mai rău ca niciodată. El i-a rugat să-1 lase în pace şi în cele din urmă ei l-au lăsat, dar i-au spus: "Bine, bine, te vom lăsa în pace cu condiţia ca mâine să ne aduci nişte timbre străine. Dacă nu, va fi vai şi amar de tine!"
Abia stâpânindu-şi lacrimile, Frederick le-a promis băieţilor că le va aduce timbrele cerute; dar promisiunea lui era mai mult de frică, pentru că el nu avea astfel de timbre. în timp ce se întorcea acasă, Frederick fu cuprins de deznădejde, căci nu avea nici o idee de unde să scoată timbrele până dimineaţă. Vedeţi, micuţul Fred trăia pe vremea când colecţionarea de timbre nu era un hobby aşa de obişnuit cum este în zilele noastre, iar el nu cunoştea pe nimeni care să-1 ajute să găsească astfel de timbre. El nu voia să se plângă la părinţi de băieţii aceia şi să le spună cât rău îi făceau, căci ştia prea bine că, dacă s-ar fi plâns, bătăuşii atât ar fi aşteptat, ca sâ-1 pedepsească şi mai şi.

Dumnezeu rezolvă probleme mici pentru oameni mici

După ce s-a gândit şi s-a tot gândit la o cale de a ieşi din încurcătură, Frederick şi-a adus aminte de rugăciune. Nu-1 costa nimic să se roage Tatălui, şi El n-ar fi tăcut văzând nevoia unui băieţel. Deci, se rugă din toată inima.

Nu mă întrebaţi ce au vrut să spună acei băieţi prin "va fi vai şi amar de tine", pentru că numai ei ştiau exact ce însemnau aceste cuvinte. Pentru Frederick, "va fi vai şi amar de tine" însemna o ameninţare atât de groaznică, încât nici nu avea nume. Puteau chiar să-1 omoare pe jumătate cu bătaia. Toată noaptea nu putu să doarmă aproape deloc gândindu-se la soarta cumplită ce-1 aştepta a doua zi. Dar, poate că Tatăl Ceresc va răspunde rugăciunii lui!

Când lumina zorilor îi inundă camera, băieţelul nu avea încă răspunsul la rugăciune. Nici pe pernă, nici pe noptieră, nici strecurate pe sub uşă, timbrele nu erau nicăieri. Nici măcar pe masa unde obişnuia să-şi ia micul dejun! Ce se va face micuţul de el? Ceasul părea că aleargă spre clipa când va trebui să pornească şi sâ-şi întâlnească duşmanii.

încet-încet, Frederick îşi termină şi ultimele pregătiri pentru şcoală. Dar, înainte de a ieşi pe uşă, băieţelul se întoarse din drum şi-1 întrebă pe

tăticul lui: "Poţi să-mi spui câte ceva despre timbrele străine?"
"Mi se pare ciudat că mă întrebi, îi răspunse tatăl. în meseria mea mi se întâmplă destul de rar să dau peste aşa ceva, dar ieri am avut câteva în buzunar. Iată-le". Şi, în timp ce spunea aceste cuvinte, el scoase câteva timbre şi i le puse băieţelului în mâinile întinse cu nerăbdare.
Deodată, paşii grei şi cizmele tari ca plumbul se preschimbară, băiatului i se părea că zboară pe drumul către şcoală. Bătăuşii stăteau la poartă, dar parcă nu mai păreau atât de mari şi de înspăimântători. Frederick puse timbrele în mâinile lor. Sâ-1 lăsăm chiar pe el să ne spună cum s-au întâmplat lucrurile: "Marele-a fost mirarea când m-au văzut alergând spre ei cu

mâinile pline de timbre vechi şi preţioase. Şi chiar dacă vi se pare ciudat, din acel moment ei au încetat să mă mai bată şi n-am mai avut necazuri cu ei niciodată".
Acest băieţel pe nume Fred a crescut şi a devenit un om al lui Dumnezeu care predica Cuvântul la mari mulţimi de oameni din diferite ţări. Credinţa i-a fost pusă la încercare de multe ori şi tot de atâtea ori el a trecut aceste teste, devenind mai curat decât aurul. Dar el n-a putut uita niciodată cum Dumnezeu 1-a ajutat pe tatăl lui să aibă acele timbre în buzunar. "înainte să mă cheme, Eu le voi răspunde", spune Domnul în Cartea-i Sfântă, şi chiar aşa a fost. Ai şi tu bătăuşi care te supără? încearcă să-I spui Tatălui Ceresc totul.

40

Abbie învaţă să se roage

Abigail Townsend avea vreo trei anişori când familia ei s-a mutat din Exeter la Bristol. Noua lor casă era foarte aproape de orfelinatul construit de George Miiller şi tatăl lui Abbie, care era un slujitor al Domnului, era bun prieten cu acest om atât de bun la suflet. Fără îndoială că fetiţa auzise multe istorisiri despre felul în care Dumnezeu trimisese mâncare, îmbrăcăminte şi tot felul de lucruri orfanilor, ca răspuns la rugăciunile domnului Miiller şi ale prietenilor săi.
într-o zi, se întâmplă că domnul Miiller primi vizita micuţei Abbie şi el îşi dădu seama chiar de la început că fetiţa avea ceva în minte.
"Aş vrea ca Dumnezeu să-mi răspundă la rugăciuni aşa cum vă răspunde dumneavoastră, domnule Miiller", murmură fetiţa peltică în timp ce se căţăra pe genunchii lui.
"Ce vrei tu sâ-I ceri lui Dumnezeu?" o întrebă blând prietenul ei.
"Nişte lână", răspunse Abbie răspicat.
Nu după mult timp cei doi stăteau în genunchi şi Abbie repeta supusă după prietenul ei: "Te rog, Doamne, trimite-i lui Abbie nişte lână".
Foarte fericită, micuţa se ridică de pe genunchi ca să se ducă la joacă, dar curând se întoarse. "Vreau să mă rog din nou, izbucni ea. Am uitat să-I spun lui Dumnezeu despre culoarea pe care o vreau".
Copila îngenunche încă o dată şi se rugă: "Te rog, Doamne, să-mi trimiţi lână pestriţă".

Deşi Abbie era atât de micuţă, ea avea încredere că va primi răspuns. De data aceasta, Abbie nu trebui să mai aştepte mult! Iată că altcineva apare acum în minunata noastră poveste.
41

Rugându-L pe Tatăl Ceresc

Abbie avea o învăţătoare de şcoală duminicală, şi această doamnă tare drăguţă se hotărâse să-şi facă ordine în coşuleţul cu lâneturi tocmai pe când Abbie se ruga. Doamna se gândi să facă ceva cu acele mărunţişuri pe care le adunase de multă vreme. Deci, puse deoparte nişte lână albastră şi roşie. Dar mai avea în coşuleţ şi lână galbenă şi verde, aşa că, atunci când termină treaba, avea în faţa ei o grămadă pestriţă de lână. Ei, şi acum ce putea face cu atâta lână? Eu sunt sigur că Dumnezeu i-a dat ideea să o trimită micuţei Abbie Townsend, ceea ce doamna şi făcu. Iată cum un pachet purtând adresa micuţei Abbie fu pus la poştă.
Chiar a doua zi, la uşa familiei Townsend se auzi o bătaie, şi iată-1 pe poştaş purtând în braţe un pachet frumos înfăşurat în hârtie. Pe el scria foarte clar: "Domnişoarei Abigail Townsend". Poate că Abbie a ghicit din prima clipă ce era în acel pachet. Oricum, ea a deschis pachetul cu mare bucurie şi, într-adevăr, a găsit o cutie plină cu lână din aceea de care ea îşi dorise, adică "pestriţă".
Nu ştiu ce a mai făcut Abbie după aceea, dar eu cred că a îngenuncheat imediat şi I-a mulţumit iubitului ei Tată Ceresc pentru că i-a răspuns la rugăciune. Acesta a fost doar primul pas al încrederii lui Abbie în Dumnezeu. Pe măsură ce ea creştea, îşi dădea seama din ce în ce mai bine că avea atâta nevoie de rugăciune.
De fapt, numai după doi ani, când Abbie avea cinci anişori, ea şi-a dat seama că are nevoie de rugăciune pentru o problemă mult mai grea. De data aceasta, mama ei era grav bolnavă. Sora mai mare a lui Abbie o duse ca să-şi ia rămas bun de la mama sa care era pe moarte. Cred că ştiţi voi bine cât de mult înseamnă o mamă, cât de preţioasă este ea pentru un copilaş. Nimeni, niciodată, nu i-ar putea lua locul. Aşa că, foarte hotărâtă, Abbie spuse: "Mămica mea nu trebuie să moară" - şi alergă într-o cămăruţă să se roage.

Dumnezeu rezolvă probleme mici pentru oameni mici

Pe genunchi, ea îi spuse Domnului Isus tot ce o durea mai tare: "Domnul meu drag, iatâ-mâ! Am făcut aşa cum Tu ai spus. Am intrat în cămăruţă. Am închis uşa şi acum nu suntem aici decât Tu şi cu mine. Şi te rog, Domnul meu, n-o lăsa pe mama să moară până când nu-i voi mărturisi că L-am primit pe Domnul Isus. Mulţumesc!"
Abigail simţi cum o pace nespus de dulce îi cuprinse inima în timp ce alerga spre camera bolnavei: "Mămica mea nu va muri", spuse ea plină de încredere. Spre marea surpriză a doctorului, exact aşa s-â şi întâmplat. Mama ei a mai trăit încă cinci ani şi aceasta pentru că rugăciunea lui Abbie a fost ascultată.
Pe când avea şapte ani, Abbie a auzit într-o zi la Biserică pe o fetiţă cântând:
"Eu cred, eu cred, eu chiar cred Că Isus a murit pentru mine".

"Dacă tu crezi aceasta, atunci eşti mântuită, nu-i aşa?", a întrebat-o Abbie pe fetiţă. "Da, aşa este, dar tu crezi?", o întrebă micuţa. Abbie credea în inima ei, dar Satan o făcea să creadă că mama ei va muri în clipa când ea va mărturisi cu gura ei, căci se rugase lui Dumnezeu ca mama ei să nu moară până când ea nu va mărturisi despre Domnul Isus Hristos în public.
Micuţa prietenă văzuse probabil că faţa lui Abbie era abătută şi strigă: "Tu nu crezi!"
Deja era prea mult pentru Abbie! "Ba cred! Sigur că eu cred!" strigă ea. Ea ascultase şi făcuse ceea ce îi spusese Biblia, şi acum nu numai că ea credea în inima ei, ci şi mărturisise cu gura ei; acum ştia că este mântuită. în după-amiaza aceea primi de la mama ei o Biblie ca să fie a ei şi numai a ei. Pe acea Biblie scria aşa: "Pentru Abbie, fiica mea, în ziua când îl va mărturisi pe Hristos".
"Vezi, draga mea, ce bucurie mare i-a făcut Domnul mamei astăzi? Ca tocmai ea să fie aceea care să-ţi dea Biblia",

spuse domnul Townsend.
Când Abbie a crescut şi s-a făcut mare, Dumnezeu a folosit-o ca să ajute pe mulţi oameni bolnavi sau handicapaţi. Ea i-a ajutat sâ-L găsească pe Domnul Isus Hristos şi să se încreadă în El ca Mântuitor. Sunt sigur că ea le-a spus de nenumărate ori aceste istorisiri ale răspunsurilor primite la rugăciune, ca să-i încurajeze şi să le întărească credinţa câ Dumnezeu ne ascultă rugăciunile şi le dă răspuns când ne încredem în El.

Mingea care era pierdută şi a fost găsită

Katie şi Edward erau vecini. Ei locuiau chiar uşă în uşă şi, mai mult decât atât, amândoi mergeau la aceeaşi şcoală. Dar, deşi aveau atâtea lucruri în comun, ei erau totuşi diferiţi. Edward era bogat şi Katie era săracă. Edward locuia într-o casă frumoasă şi avea multe jucării, în timp ce casa lui Katie era tare sărăcăcioasă, fără prea multe mobile şi nici pe departe atât de mare şi de elegantă cum era casa lui Edward.
Mai exista de asemenea şi o altă diferenţă. Tatăl lui Edward era bogat şi avea o slujbă bună, era foarte respectat în satul unde locuiau, în timp ce tatăl lui Katie era cunoscut drept beţivul satului de foarte multă vreme. Din această cauză, sătenii se purtau cu fetiţa cu totu! altfel decât cu toţi ceilalţi copii. Pentru toţi vecinii ea era doar "fiica beţivanului".
Dar în acea căsuţă s-a petrecut o schimbare minunată. Katie a început să-L iubească pe Domnul Isus şi să se încreadă în El. Ea le-a spus şi părinţilor despre Domnul Isus şi câte ar putea El să facă în viaţa lor, dacă ei L-ar invita în inima lor. Mama şi tatăl ei au ascultat-o cu atenţie şi au început să-L iubească şi ei pe Domnul Isus. Câtă schimbare a adus aceasta în casa lor! Fetiţa nu mai trăia cu teama în suflet câ tatăl ei va veni beat acasă. Totul era schimbat şi cât de fericită era Katie!
Acum ei se rugau împreună în fiecare zi şi au început să înţeleagă că, deşi Domnul Isus nu le-a spus copiilor Săi că totul în viaţă va fi uşor, El totuşi

le-a promis câ la vreme de nevoie puteau pur şi simplu sâ-L roage pe Tatăl Ceresc să-i asculte, iar El sigur îi va ajuta şi-i va izbăvi.
într-o zi, Katie se juca cu Edward, care avea un set

frumos dejucat cricket. Se distrau de minune, când fură întrerupţi de mama lui Edward care 1-a rugat să se ducă în satul vecin cu puţină treabă. Deci jocul a trebuit să se oprească şi Katie alergă acasă, gândindu-se ce bine se distrase şi cât de bun era Edward că o lăsase să se joace cu el.
Apoi, dintr-o dată, uşa căsuţei se deschise cu putere şi Edward intră ca o vijelie şi, roşu de mânie, începu să strige: "Tu, nesuferito! Hoaţo! Tu, tu mi-ai furat mingea! Da, tu mi-ai furat-o! Aşa faci tu când vii la casa mea?"
Katie nu putea înţelege ce se întâmpla. Ce voia el să spună? Ea nu-i furase mingea. Ceva nu era în regulă. Dar Edward nu voia să creadă că se înşelase. El venise înapoi din satul vecin şi mingea nu mai era de găsit. Unde putea să fie? Cine ar fi putut să o ia decât Katie? Nu avea nici un rost sâ-i mai explice şi să se mai dezvinovăţească în faţa lui. în ochii lui Edward, Katie era o hoaţă, ba mai mult, chiar o mincinoasă.
A doua zi, la şcoală, Katie s-a simţit îngrozitor. Foarte curând toţi au aflat despre mingea de cricket. Toţi voiau să-i ţină partea lui Edward pentru că el avea o mulţime de bani de buzunar, şi apoi, nu se cădea să te pui rău cu cel mai bogat băiat de prin partea locului. Aşa că, toată ziua au chinuit-o pe micuţa Katie.
"Eşti copilul unui beţivan bătrân!", îi strigau copiii. "Cine ar vrea să se joace cu tine când tu eşti o hoaţă? Ha, ha, he, he! Eşti o hoaţă!" Katie n-a putut să închidă ochii în noaptea aceea. "Eşti o hoaţă!" îi suna mereu în urechi. Ea ştia că nu furase mingea. Totul era atât de nedrept! Nimeni nu voia să mai vorbească cu ea şi nimeni nu-i mai credea cuvintele. Oh, cât de nefericită era! Ce să facă ea acum?
Apoi, Katie avu o idee. Stai, ea avea un Tată Ceresc şi El abia aştepta să-i asculte rugăciunea. Putea să se roage Lui chiar acum! De ce nu se gândise mai dinainte? Astfel, Katie şi mama ei se aşezară pe genunchi în dormitorul lor micuţ şi îi

spuseră Domnului Isus toate cele întâmplate, cerându-i ajutorul.
Să vedeţi ce s-a întâmplat după aceea! A doua zi, pe străzile oraşului din apropiere se plimba pastorul care îi spusese lui Katie despre Domnul Isus pentru prima oară. El voia să viziteze pe cineva, când o voce păru câ-i spune: "Du-te pe la familia lui Katie!"
"De ce să nu respect programul de vizite?" se gândi pastorul şi continuă să meargă înainte.
"Du-te pe la familia lui Katie", se auzi vocea a doua oară. De data aceasta vocea nu mai avea răbdare: "Nu vrei să ai încredere în Mine şi să te duci pe la familia lui Katie? Ei au nevoie de tine". într-adevăr, Domnul Isus însuşi îi vorbea şi pastorul asculta cu supunere glasul Lui.
Chiar în clipa aceea veni un autobuz care mergea chiar în direcţia dorită

de el. Aşa că, nu peste mult timp, Katie şi mama ei auziră o bătaie la uşă şi iată-1 pe pastor! Fetiţa îi spuse întreaga poveste cu mingea într-un potop de lacrimi. "Hai să ne rugăm lui Dumnezeu ca să-i arate lui Edward unde-i este mingea", le sfătui pastorul. Toţi trei se aşezară pe genunchi şi se rugară. De fapt, Dumnezeu începuse deja să le răspundă, trimiţându-le pe prietenul lor drag. Ei credeau că Dumnezeu va face şi restul.
Deodată, Katie sări în picioare: "Oh, eu cred din toată inima că Dumnezeu ne aude! Ştiu asta cu siguranţă!" Şi faţa ei strălucea de bucurie. Lacrimile i se uscaseră pe obraji şi era din nou fetiţa voioasă ca de obicei.
Dumnezeu va răspunde, ea ştia bine asta. Dacă cineva se încrede în Tatăl Ceresc, El sigur va răspunde. Aşa spune Biblia şi Katie credea Cuvântul lui Dumnezeu din toată inima.
Deşi se rugaseră ca Dumnezeu să-i arate lui Edward unde era mingea, acest lucru părea imposibil, pentru că nu era decât ora trei după-amiază. Edward putea fi încă la şcoală. Ce

prostie să te gândeşti că el putea să-şi găsească mingea acolo! Dar Edward nu era la şcoală, aşa cum credea Katie. Nici ea nu se dusese la şcoală în ziua aceea, pentru că era prea obosită şi se simţea atât de rău, încât n-ar mai fi putut îndura încă o zi de chin. Edward se dusese la şcoală ca de obicei şi îşi făcuse lecţiile atât de bine, încât învăţătoarea îi dăduse voie să plece acasă mai devreme, ca răsplată pentru comportarea lui excelentă. "Ce bine îmi pare, se gândea el, voi avea mai mult timp de joacă!"
Exista şi un drum mai scurt către casă, dar era năpădit de mărăcini şi copiii mergeau din ce în ce mai rar pe acea cărare. Edward pornise deja pe drumul cel mai lung către casă, când simţi un impuls să apuce pe calea mai scurtă. Pe când se gândea să se întoarcă din drum, o voce păru că îi spune: "Tu trebuie să mergi înainte, Edward". Cred că era aceeaşi voce care îi vorbise şi pastorului. Aşa că Edward începu să-şi facă drum printre tufişuri, mormăind tot timpul şi neînţelegând ce sens aveau toate acestea. Deodată, el se opri. Mâna lui atinsese ceva tare. Ce putea să fie? Puteţi oare să credeţi? Era chiar mingea pierdută!
Acasă la Katie, pastorul încă se mai ruga, când uşa se deschise iar şi un băieţel mai mult decât fericit dădu buzna în casă. Lacrimi de ruşine începură să-i cadă pe obraji şi el începu să-şi ceară iertare pentru toate cele întâmplate. Ea era atât de bucuroasă să-1 ierte şi sunt sigur că i-a povestit totul: cum a îngenuncheat şi L-a rugat pe Dumnezeu sâ-i facă dreptate. Şi El îi făcuse dreptate.
Mai târziu, ei au aflat că un câine neastâmpărat dusese mingea printre tufişurile acelea.
Eu cred că Dumnezeu a îngăduit toate acestea ca să le arate lui Katie şi Edward cât de minunat este să ai pe Cineva care să-ţi asculte toate problemele şi să aibă grijă de dificultăţile tale.

Cum a primit Davie undiţa dorită

Davie îşi turti nasul de vitrina magazinului şi îşi ţinu mâinile căuş

deasupra frunţii, ca sâ-şi ferească ochii de lumina puternică a soarelui. Aşa, acum putea să le vadă, un şir întreg de undiţe frumoase. "Ooof! îşi zise, asta face doi dolari în cap!"
Davie, dragii mei, era un băieţel american şi, la fel ca vecinul lui, se dădea în vânt după mersul la pescuit în vacanţă. Davie se uită cu atenţie la fiecare undiţă din şirul acela şi descoperi una tocmai potrivită pentru un tânăr pescar cu tragere de inimă. în timp ce mergea în josul străzii împreună cu familia, Davie încercă să-i spună tatălui său despre undiţa aceea minunată, dar el părea tare adâncit în propriile gânduri, şi nu spuse decât: "Hmm!" Aşa că mânuţa lui se prinse de a mamei, în timp ce el o ruga să se întoarcă măcar un pic la vitrina magazinului şi să arunce o privire la undiţele acelea. Dar nici unul din părinţi nu-i dădu speranţe că ar putea pune deoparte bani sau timp pentru aşa ceva.
Singura mângâiere a băieţelului a fost aceea că s-a dus la Tatăl său Ceresc. în fiecare seară, înainte de culcare, el îngenunchea lângă pat şi îi spunea lui Dumnezeu despre undiţa aceea minunată. El I-a mai spus că undiţa costa doi dolari, dar că părinţii lui nu aveau aceşti bani.
După ce se ruga astfel Tatălui Ceresc, Davie se simţea mai liniştit şi se ducea la culcare visând la o după-amiazâ însorită pe malul râului, cu undiţa aceea nou-nouţâ şi strălucitoare.
Ziua de naştere a băieţelului nerăbdător nu era prea departe şi el spera din toată inima că poate va primi undiţa, dar ziua lui veni şi trecu fără ca acest lucru să se întâmple. Bunica

Dumnezeu rezolvă probleme mici pentru oameni mici

lui îi trimise o frumoasă felicitare cu ocazia acestei zile şi în timp ce băieţelul pipăia cu degetele felicitarea, pe podea căzură două bancnote frumoase, nou-nouţe, a câte un dolar. "Exact atât cât îmi trebuie pentru undiţă", exclamă el luându-le de jos.

Apoi, faţa băieţelului deveni înnourată şi se vedea cât de colo că în inima lui se dădea o bătălie. Se gândea la bunul lor prieten Langley, care era misionar în Alaska. O voce liniştită îi murmura în urechi sugestia de a da unul dintre dolari lui Langley în slujba sa de ajutorare a altora. Davie îl iubise dintotdeauna pe misionar şi ori de câte ori acesta le vizita casa, el aducea bucurie băieţelului. Lui Davie îi plăcea să asculte istorisiri din cele trăite de misionar în nordul îndepărtat. Pe lângă toate acestea, Davie se născuse în aceeaşi zi cu Langsley şi acesta era un alt motiv pentru care

el se gândea că ar trebui sâ-i trimită unul dintre acei doi dolari primiţi. Băieţelul nostru nu era unul dintre aceia care fac lucrurile pe jumătate; deci, se ridică în grabă şi se duse spre biroul lui, de unde scoase o foaie de hârtie şi un plic şi, după ce scrise câteva rânduri, împături dolarul şi-1 puse în plic, apoi dădu fuga la cutia poştală.
A doua zi era ziua pentru cumpărături a familiei.
în timp ce mergeau în josul străzii principale, Davie pipăia cu bucurie bancnota din buzunar. Nu! nu era de ajuns pentru undiţă, dar el voia să mai arunce încă o privire la şirul acela de undiţe, care nu-i mai ieşea din cap, ca să vadă dacă favorita lui mai era încă acolo. în timp ce mama îşi făcea cumpărăturile la tejgheaua din faţă a magazinului, ferindu-şi privirile de articolele pentru sport din capătul magazinului, ea simţi că cineva o trage insistent de haină.
întorcându-se, văzu faţa roşie şi încântată a micuţului ei fiu. "Vino repede, mâmico! Vino şi vezi!" El aproape că o împinse, în bucuria lui nemărginită, către şirul de undiţe. "Ce scrie pe tăbliţa aceea? Nu-mi vine să cred ceea ce văd!"

Mama lui Davie citi cu voce tare:
NUMAI ASTĂZI Toate undiţele se vând cu numai un dolar
Dar Davie nu mai avu răbdare să asculte totul. El scoase repede bancnota din buzunar şi dădu buzna spre vânzător spunând: "O doresc pe aceea, vă rog". Micuţul şi mândrul băiat îşi luă pachetul sub braţ şi, în timp ce mama şi fiul ieşeau din magazin, băieţelul fericit spuse: "Ştiam că Dumnezeu îmi va răspunde la rugăciune într-un fel, dar nu mă aşteptam că o va face aşa". "Tatăl nostru Ceresc ne surprinde adeseori prin felul în care răspunde", îi spuse ea. Ce bucurie ascunsă simţi ea cuprinzându-i inima; credinţa ei fusese întărită; Dumnezeu este Acela care ştie până şi cel mai mic amănunt al vieţilor noastre, începând de la cea din urmă vrabie care cade pe pământ, până la o undiţă frumoasă pentru un băieţel plin de încredere.

"nu"
este un răspuns

Micuţa Amy se holba nefericită în oglindă. Nu mai era nici o îndoială. Ochii aceia care o priveau din oglindă erau căprui, şi nu albaştri ca marea scânteietoare. Cu siguranţă, albastrul era culoarea ei favorită. Ei îi plăceau florile albastre, cerul albastru, hainele albastre dar, mai mult şi mai mult, ochii albaştri, pentru că mama ei iubită avea ochii albaştri.
într-o seară, pe când Amy avea numai trei anişori, ea îşi aminti câteva cuvinte pe care le auzise în biserică şi alteori le auzise chiar la mama ei, care îi spunea cu o voce liniştitoare: "Da, Amy, Dumnezeu răspunde la rugăciune". Deşi ea nu era prea mare, era totuşi destul de mare ca să înţeleagă ce însemnau aceste cuvinte şi începu să gândească astfel: "Dacă Dumnezeu răspunde întotdeauna la rugăciune, atunci, dacă îi voi cere ochi albaştri, cred că El va răspunde şi la această rugăciune". Aşa că Amy se aşeză pe genunchi lângă pat şi se rugă aşa: "Tată bun, ştiu că Tu

răspunzi întotdeauna la rugăciune, de aceea te rog, aş vrea aşa de mult să am ochi albaştri în loc de căprui. Te rog frumos, vrei sămi-i faci albaştri? Amin!"
în acea noapte Amy a dormit tare bine, mulţumită fiind că Tatăl Ceresc îi va răspunde cu siguranţă la rugăciune. A doua zi de dimineaţă, pe când soarele strălucea prin fereastra mare şi de modă veche, ea se ridică în capul oaselor şi îşi frecă ochii. Acest lucru îi aminti totul. Da, ochii ei trebuie să fie albaştri - şi în fuga mare se dădu jos din pat, îşi trase un scaun ca să ajungă la măsuţa-toaletă şi se caţără pe el ca să se poată vedea în oglinda care atârna pe perete. Apoi se uită şi iar se uită, şi iar se uită, până când, dacă eu sau tu am fi fost acolo, am fi văzut stropi mari de lacrimi rostogolindu-se unul câte unul pe faţa ei dolofană şi căzând fără oprire pe măsuţa de dedesubt.

Lacrimile ei cădeau din ce în ce mai repede, încât Amy nici nu mai putea vedea, căci - cred că aţi ghicit deja - ochii ei erau tot căprui. Nu exista nici cea mai ştearsă nuanţă de albastru în ei. De ce? Ce nu era în regulă? Nu auzise Dumnezeu rugăciunea ei? Nu o mai iubea El? îi spusese mama tot adevărul despre Dumnezeu?
Toate aceste întrebări îngrozitoare îi chinuiau mintea ei micuţă şi, nu după mult timp, mari suspine venind din adâncul sufletului ei ajunseră la urechile mamei. Apoi, iată ce s-a întâmplat. Nu ştim dacă vocea mamei i-a şoptit cu blândeţe aceste cuvinte sau chiar Dumnezeu însuşi, care este întotdeauna atent la durerea adâncă a unui copil, dar Amy a fost sigură că le-a auzit: "Şi *nu* este un răspuns". Da, desigur, aşa era. Chiar şi părinţii ei îi răspundeau uneori aşa. De ce n-ar răspunde şi Dumnezeu la fel? Da, aşa era. Tatăl Ceresc îi auzise rugăciunea şi încă o mai iubea, dar, din cauza unui motiv pe care numai El îl ştia, îi răspunsese "nu" de data aceasta.
Lacrimile i se uscară curând după aceasta şi pe faţa ei micuţă apăru din nou zâmbetul acela strălucitor. Nu că ar fi durut-o atât de mult pe Amy că avea ochi căprui, dar i se păruse că Dumnezeu nu-i răspunsese. Dar El îi răspunsese de fapt.
Desigur, El i-a dat un răspuns şi acum ea era destul de mulţumită, deşi nu prea putea să înţeleagă de ce răspunsul era "nu".
Şi iată cum Amy Carmichael, căci acesta era numele întreg, n-a scăpat niciodată de ochii ei căprui.
Mai târziu, peste ani, ea a înţeles totuşi motivul.
Pe vremea aceea, Amy devenise misionară în India şi învăţase să-i iubească pe oamenii aceia cu pielea cafenie care o înconjurau. Curând ea a învăţat şi limba lor, iar ei au ajuns să o iubească şi să aibă încredere în ea. Dar acele temple mari de piatră, care păreau a fi răspândite peste tot, rămâneau închise pentru ea, deoarece nici un străin nu avea voie să pătrundă acolo.

Amma, căci aşa o strigau ei, începu sâ-şi dea seama că nu va putea niciodată sâ-i înţeleagă pe aceşti oameni din India dacă nu va şti ce se întâmplă între acele ziduri unde mergeau ei să se închine.

într-o zi, Amma află că putea sâ-şi coloreze pielea cu cafea ca să arate întocmai ca o indiancă. De fapt, semăna aşa de bine cu o indiancă, încât putea trece pe porţile templului fără ca vreun preot să o recunoască şi să-şi dea seama că ea nu era de prin părţile locului. Aşa că Amy Carmichael reuşi treptat să afle mai mult despre ceea ce se petrecea în acele locuri sinistre.
Spre groaza ei, află că multe fetiţe scumpe erau închise în acele temple. Ele creşteau ca sclave ale preoţilor haini de la templu şi nu cunoşteau decât o viaţă de păcat şi nenorocire, cu câte o mică rază de fericire care să le lumineze vieţile întunecate.
Amma era hotărâtă să le salveze pe fetiţele acelea şi aceasta a şi făcut în cele din urmă. Dacă vrei să ştii mai multe despre felul în care ea a făcut-o, trebuie să citeşti o carte despre viaţa ei.
Toate acestea au fost cu putinţă numai pentru că ea semăna atât de mult cu o indiancă: cu păr castaniu, cu pielea cafenie şi, desigur, cu ochii căprui.
încetul cu încetul, Amma şi-a dat seama că dacă Dumnezeu i-ar fi dat ochi albaştri, atunci ea n-ar mai fi putut să le salveze. Ochii ei albaştri ar fi trâdat-o ca fiind o străină. Dar, pentru că semăna aşa de bine cu o indiancă, ea a putut salva fetiţe de la disperare şi distrugere, iar ele au crescut pentru a trăi vieţi de soţii şi mame creştine, rămânând întotdeauna mulţumitoare iubitei lor "Amma" pentru tot ce făcuse pentru ele.
O, desigur, n-ar trebui să încheiem povestea aceasta fără a vă spune că Amma le-a învăţat pe fetiţele acelea să vorbească cu Tatăl Ceresc aşa cum făcuse şi ea când era doar un copil.

Haideţi să ne-o imaginăm pe această misionară stând în dormitorul fetiţelor înainte de a închide lumina şi spunându-le acelor micuţe cum obişnuia ea să se roage şi să vorbească cu Dumnezeu: "După ce luminile se închideau şi eu rămâneam singură, obişnuiam să netezesc un locşor pe perna mea şi sâ-I spun tare, dar blând, Tatălui din Ceruri: «Te rog frumos, vino şi stai cu mine»". Şi astfel, fetiţele din India obişnuiau să-şi netezească pernele şi sâ-L roage pe Dumnezeu să vină şi să stea de vorbă cu ele.

O maşină de scris de Crăciun, te rog

Părinţii lui Trudy lucrau pentru Dumnezeu şi pachetul pe care îl primeau pentru munca lor nu era prea mare. Se apropia Crăciunul cu toate bucuriile şi pregătirile necesare. Dorinţele micuţei Trudy depăşeau cu mult posibilităţile părinţilor ei. Ridicându-şi ochii spre ei, Trudy spuse gânditoare: "îmi doresc o maşină de scris de Crăciun". Trudy nu avea decât patru anişori şi ea îşi urmărise adesea părinţii folosind maşina de scris, iar potopul de cuvinte care părea să curgă din maşina aceea atât de mică o umplea pe micuţă de uimire.
Mama ei o privi pe copilă şi îi spuse: "Draga mea, mă tem că nu vom putea să-ţi cumpărăm una. Tare mult am dori acest lucru, dar pur şi

simplu nu avem destui bani".
Trudy îi auzise de multe ori pe părinţii ei rugându-se pentru mai multe lucruri şi de multe ori şi ea se alăturase rugăciunilor lor. Acum, ea avea o rugăciune pe care o spunea zi de zi: "Doamne Isuse, mi-aş.dori o maşină de scris de Crăciun. Nu vrei Tu să-mi trimiţi una? Te rog frumos, trimite-mi una".
Credinţa micuţei Trudy era neclintită. Tatăl Ceresc îi va trimite o maşină de scris. încrederea ei în Dumnezeu îi făcea adesea pe părinţi să se simtă ruşinaţi. Ei nu voiau ca fetiţa lor să fie dezamăgită şi să simtă cumva că Dumnezeu n-a ascultat-o.
Iată că deja veniră şi câteva pachete prin poştă cu ocazia Crăciunului şi, unul câte unul, ele fură puse sub pom, gata pregătite pentru dimineaţa de Crăciun. Erau acolo pachete lungi şi pachete micuţe, pachete umflate şi pachete tare-tare mici, toate în aşteptarea mâinilor micuţei Trudy, ca ea să rupă hârtia cu care erau împachetate şi să vadă ce putea să fie înăuntru.
Dar, într-o zi, poştaşul aduse un pachet tocmai din Insulele Shetland. Venea de la cineva care nu-i mai trimisese

niciodată lui Trudy vreun pachet. Ce putea fi?
Pachetul mai-mai că avea forma unei maşini de scris. Tatăl şi mama lui Trudy erau prea curioşi ca să pună pachetul sub pom fără să tragă cu ochiul şi să vadă dacă nu cumva era maşina de scris pentru care Trudy se rugase atât de mult. Aşa că, într-o noapte, când peste tot era linişte şi fiica lor era pe tărâmul viselor, ei deschiseră cu atenţie cutia. I-a cuprins uimirea şi bucuria când au dat cu ochii de cea mai drăguţă maşină de scris de jucărie pe care şi-ar fi imaginat-o, ascunsă acolo, sub toate acele hârtii de împachetat. în pachet se mai afla şi o felicitare pe care era scris: "De la unchiul Charlie şi mătuşa Dolly". Ei nu erau unchiul şi mătuşa lui Trudy, dar aşa le-a plăcut să se semneze, deoarece o iubeau pe fetiţă.
Cu greu îşi stăpâniră lacrimile cei doi părinţi în timp ce împachetau cu grijă maşina de scris de jucărie, pentru a fi redeschisă mai târziu de mânuţele nerăbdătoare ale fiicei lor.
Crăciunul a fost o zi fericită în acest cămin umil şi ce bucurie a fost acolo când toate cadourile au fost deschise! Dar, nici unul nu a fost atât de minunat ca micuţa maşină de scris trimisă pentru cineva plin de credinţă neclintită. Credinţa micuţei biruise orice piedică. Dumnezeu găsise pe cineva prin care să răspundă la rugăciunea micuţei, pe undeva departe, într-o insulă de pescari din nord. Ei erau creştini şi nu aveau copii, dar se pare că au înţeles exact ce voia Dumnezeu ca ei să cumpere pentru fetiţa de patru anişori care se ruga mereu, neştiută de nimeni altcineva decât de părinţii ei. Unchiul Charlie şi mătuşa Dolly au fost mesagerii Tatălui Ceresc şi au dat o mână de ajutor la trimiterea unui răspuns la rugăciunea lui Trudy.

Rugăciunea insistentă a lui Frank
Frank Pearsall Smith avea numai şapte ani şi avea obiceiul să meargă la Isus cu toate dorinţele, nevoile şi necazurile lui. Era atât de convins de

acest lucru, încât, adeseori, îi enerva pe cei mai în vârstă pentru că îi făcea de ruşine, dându-le pe faţă necredinţa. Mama lui Frank era bine cunoscuta vorbitoare şi scriitoare, doamna Hannah Whithall Smith şi în cartea sa "Secretul creştinului pentru o viaţă fericită", ea povesteşte câteva dintre cele mai fericite momente în care credinţa lui Frank a fost răsplătită.
"încrederea lui în puterea rugăciunii ne deranja adesea, spune ea. îmi amintesc foarte bine de un moment dintre acestea, pe când el avea şapte ani. Frank îşi cheltuise toate economiile sale ca să cumpere o jucărie care era foarte la modă printre băieţi la vremea aceea. Aveam sentimentul că orice simţ al economiei şi al proprietăţii fusese încălcat.
«Frank, aceştia sunt toţi banii, nu uita! Când îi vom cheltui pe toţi, eu nu-ţi mai pot da alţii»".
Curând după aceea, mama lui Frank s-a dus la cumpărături. în drum spre casă, ea trecu pe lângă magazinul unde se vindeau acele jucării mult dorite de fiul ei. Aruncă o privire în vitrină şi se îndepărtă cât putu de repede. Dar nu putea sâ-şi scoată din cap gândul că mai trebuia să-i cumpere fiului ei ceva. Sentimentul acesta devenea din ce în ce mai puternic, încât ea se întoarse din drum şi mai cumpără câteva jucării din acelea.
Frank dădu fuga sâ-şi întâmpine mama şi foarte încrezător îi spuse: "Ei bine, mamă, unde-mi sunt jucăriile?" "Cum aşa, Frank? îi spuse ea puţin surprinsă. Nu-ţi aminteşti

că ţi-am spus că nu mai avem cu ce să cumpărăm altele?"
"O! da, mamă! răspunse el, dar eu L-am rugat pe Isus să-ţi spună să-mi aduci câteva şi ştiu că tu aşa ai şi făcut".
Altă dată, Frank era tare bolnav, avea o formă gravă de pojar. Voma orice ar fi înghiţit şi îi era foarte-foarte sete.într-o seară, după ce avusese o zi grea de suferinţă, el îi spuse mamei: "Mamă, vreau să vii aici şi să te rogi ca să adorm şi să dorm bine toată noaptea şi mâine să mă scol bine cu stomacul, ca să pot bea".
Mama lui a ezitat la început, simţind că nu erau prea multe speranţe pentru o însănătoşire atât de grabnică, dar ea se îngrozi la gândul că aceasta era necredinţă şi spuse: "Mă voi ruga, Frank, dacă tu ai credinţă. Poţi crede că Dumnezeu o va face?"
"O, desigur, răspunse el. Sunt sigur că va răspunde, aşa că roagâ-te!"
Doamna Smith a îngenuncheat să se roage, aşa cum îi ceruse micuţul ei fiu. El părea liniştit şi, încrezător, o rugă pe mama lui să-i aducă apă de la izvor şi sâ-i pună o cană plină şi două pahare la intrarea în cameră. El era sigur că, atunci când se va trezi, îi va fi sete şi va putea să bea. Şi mama îşi mai aduce şi acum aminte că fiul ei a dormit dus şi în zori s-a trezit cerând apă. Stând în capul oaselor în pat, el bău cele două pahare pline foarte fericit.
"Dacă credinţa noastră ar fi mai simplă, Noi L-am lua pe Dumnezeu pe cuvânt".

A treia serie

Tatăl Ceresc se îngrijeşte de nevoile

noastre

1 .Beth găseşte răspunsul
2. Cutia goală de făină
3.Lumina puternică trimisă de Tata
4.Un adăpost pentru exilaţi
5. A oprit furia bandei
6.Tu ştii bine, Tată!
7.Tata trimite apă
60

Beth găseşte răspunsul

Doamnele de la biserică erau foarte ocupate, ele împachetau cutia care trebuia trimisă misionarilor plecaţi departe. Făceau acest lucru în fiecare an şi nu era o treabă chiar aşa de uşoară. Aproape că terminaseră treaba şi băteau ultima şipcă a unei lăzi de lemn, când uşa se deschise şi intră Betty Tremont. Era foarte palidă şi hainele ei erau foarte neîngrijite.

Rochia neagră pe care o purta arăta faptul că era în doliu după cineva foarte drag.
Văzând cutia închisă, ea atinse timidă pe cea mai apropiată doamnă şi spuse: "Sper că n-am ajuns prea târziu. N-am putut ajunge mai devreme, dar am vrut tare mult să-mi aduc partea mea".
"îmi pare rău, domnişoară Tremont, îi răspunse doamna, dar cutia este deja închisă, după cum vezi. Dacă veneai numai cu zece minute mai devreme..."
Nu-i treburră decât câteva momente acestei femei în negru ca sâ-şi dea seama de adevărul celor spuse. Apoi, ochii i se umplură de lacrimi şi foarte încet, fără să spună un cuvinţel, părăsi grupul şi deschise uşa care dădea în vestibulul capelei. Se gândi că nu putea să meargă pe stradă cu lacrimile rostogolindu-se pe obraji şi se opri, scoase o batistă din buzunar şi oftă: "Mie nu mi-au mers lucrurile ca celorlalţi oameni şi nici nu mă aştept să fie aşa, dar am crezut că, cel puţin, puteam şi eu să dau ceva".
încet, uşa se deschise şi cea mai tânără membră a grupului de doamne se apropie de ea. Toată timiditatea îi dispăruse şi îşi simţea inima tresăltând de milă pentru tristeţea şi lacrimile femeii în negru. Ea întinse mâinile şi prinse mâinile
tremurătoare ale celeilalte.

"Nu, spuse ea, nu te simţi tristă, te rog, nu! Doamnele au spus că vor redeschide cutia şi eu am alergat după tine. Sunt atât de bucuroasă că te-am prins din urmă! Lasă-mâ să duc eu darul înapoi, sau poate vrei chiar tu sâ-1 pui în cutie".
Domnişoara Tremont îşi ridică privirile şi spuse aproape înăbuşindu-se: "Vrei, vrei - să, să spui că - poate - poate fi trimis?"
"Desigur că poate fi trimis", răspunse tânăra.
Pacheţelul fu dat tinerei şi Betty spuse: "De dragul mamei am vrut sâ-1 dau. Nu mi-ar fi păsat prea mult, dacă ar fi fost de dragul meu". Apoi, uşa capelei se deschise din nou, iar domnişoara Tremont se întoarse acasă.
înăuntrul capelei, femeile luară pacheţelul şi încercară să-i facă loc în cutie, dar în timp ce se străduiau, învelitoarea pacheţelului căzu şi ele putură vedea ce era înăuntru: un calendar cu versete din Biblie.
"Exact ceea ce-i trebuie unui misionar!" exclamă una dintre ele. "Este un calendar cu versete din Biblie, şi încă unul tare drăguţ. Probabil că a costat câţiva dolari. De ce n-or fi oamenii mai practici când e vorba de dărnicie? Banii ar fi fost mult mai folositori unui misionar decât acest calendar!"
"Ea 1-a dat de dragul mamei ei, spuse cea mai tânără din grup. Şi a plâns atât de mult la gândul că nu-1 va putea trimite!"
Una dintre acele doamne spuse cu bunătate: "Nu mi-aş fi iertat-o niciodată dacă aş fi lăsat-o să plece aşa. Poate că ea a dat cel mai mult. Cine ştie?" într-adevăr, cine putea şti mai bine decât Dumnezeu?
Şi acum, haideţi să călătorim cu gândul la familia de misionari unde a ajuns cutia. Fiecare membru al familiei a primit cu recunoştinţă toate darurile trimise dar, vai, cei de acasă nu ştiau câte nevoi aveau pastorul şi soţia sa acolo, departe. De câteva luni încoace, venitul lor era prea mic pentru a acoperi

cheltuielile pentru hrană.
Soţia pastorului, care era şi mamă, simţise acest efort mare în propriul ei corp, care nu fusese niciodată prea puternic, astfel că se îmbolnăvi foarte grav. De atâtea ori, la masă, ea le dăduse copiilor mâncarea cea mai bună, ca trupurile lor mici să fie sănătoase şi în formă, în timp ce, fără să o vadă cineva, ea abia dacă găsea ceva să mănânce, şi numai atât cât să nu moară de foame.
într-un astfel de timp, plin de îngrijorare, Beth, fetiţa lor cea mai mare, era o mângâiere minunată. Ea ştia că tatăl ei scrisese acasă, celor din Biserică, şi le spusese că treceau prin mari greutăţi şi că se vor întoarce acasă dacă nu mai era nimic de făcut. în fiecare zi, tatăl se uita la cutia de scrisori şi citea cu nerăbdare scrisorile, să vadă dacă nu cumva nu va veni o soluţie pentru problema banilor. în fiecare zi, el îşi relua vizitele pe care le avea de făcut ca misionar, în timp ce Beth şi mama ei se încurajau una pe cealaltă spunându-şi că Dumnezeu va răspunde cu siguranţă într-un fel sau altul.
Lucrurile păreau să devină din ce în ce mai grele şi, chiar în momentul cel mai dificil, nişte vecini drăguţi se oferiră să-i ia pe copilaşi la ei pentru o zi.
în timp ce tatăl îşi punea haina ca să meargă în vizită, spuse: "Nu mă aşteptaţi la cină. Poate că voi întârzia".
Beth şi cu mama ei erau singure şi puteau să-şi deschidă inimile. Fetiţa îşi îngropa faţa în perna mamei şi spuse: "Cred că nu mai am nici o speranţă, mamă. Uneori sunt ispitită să cred că lui Dumnezeu nu-I pasă de noi. Tu eşti atât de bolnavă! Tata este atât de îngrijorat! Nu mai avem destulă hrană bună şi nici bani nu mai sunt".
"Şşşt, şşt! spuse mama. Beth, noi nu trebuie sâ-i arătăm lui tata că suntem îngrijorate. Credinţa lui este greu pusă la încercare. Dacă vede faţa ta atât de palidă, va simţi o şi mai mare durere. în acelaşi timp, el ştie că Dumnezeu 1-a chemat

să lucreze pentru El". Şi mama continuă: "Beth, hai să ne rugăm, să ne rugăm, să ne rugăm! Trebuie să te rogi până când vei crede din inimă că Dumnezeu este tot numai bunătate şi că ne va răspunde sau ne va arăta că această încercare este numai pentru binele nostru. El n-a uitat de noi, sunt sigură!"
Beth a îngenuncheat în linişte lângă patul mamei sale. Şi aşa trecură zece, cincisprezece, douăzeci de minute. Inima i se linişti încetul cu încetul. Trecuse o jumătate de oră de când Beth vorbea cu Tatăl ei Ceresc, când îşi ridică privirile înseninate spre mama ei. "Acum totul este bine, mamă! spuse ea cu blândeţe. Sunt sigură că va veni ajutorul Lui. Poate că nu va veni azi, dar va veni". Beth tăcu când mama ei o întrebă: "Şi dacă nu va veni?" Buzele ei tremurară puţin, dar credinţa ei, deşi greu pusă la încercare, birui: "Va fi bine şi aşa".
Deodată, ochii lui Beth văzură calendarul cu versete din Biblie. Ea se duse către el şi vru să vadă ce spunea versetul din acea zi. îngrijorarea lor cea mare îi împiedicase să mai citească în calendar de trei zile. Ea citi

cu voce tare versetul din Ioan 6:35: "Isus a zis: Eu sunt Pâinea vieţii. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată; şi cine crede în Mine nu va înseta niciodată".
Beth nu văzuse că tatăl ei intrase în cameră. El trecuse pe la poştă dar numai pentru a experimenta o altă zi de frustrare şi eşec. Nu venise nimic; nimic pentru a le uşura îngrijorarea. Dar Beth citea versetul din calendar şi pentru ziua ce trecuse. Cuvintele din Isaia 63:9 păreau atât de potrivite pentru situaţia lor: "In toate necazurile lor n-au fost fără ajutor şi îngerul care este înaintea feţei Lui i-a mântuit; El însuşi i-a răscumpărat, în dragostea şi îndurarea Lui, şi necurmat i-a sprijinit şi i-a purtat".
Beth desprinse din calendar şi foiţa aceea şi apoi rămase uimită. în locul unui verset pentru ziua următoare ea văzu un plic alb prins de pagina din calendar. Degetele ei tremurânde desprinserâ plicul cu grijă şi după ce îl deschise, putu să vadă ceva scris. Apoi, ridicându-şi privirile, îl văzu pe tatăl ei şi alergă

spre el, dându-i plicul.
"Ce poate fi?" se întrebă ea mirată, rămânând aproape fără suflare.
Tatăl ei se îndreptă cu plicul spre lampă şi, cu mâinile tremurându-i, desfăcu hârtia, uitându-se la ea pentru câteva clipe, fără a mai putea spune un cuvânt. Apoi scăpă din mâini scrisoarea şi îşi îngropa capul în mâini.
Beth dădu fuga şi luă de jos hârtia căzută. în ea se aflau 20 de dolari.
Tatăl citi explicaţia: "Dragul meu prieten necunoscut, eu sunt o simplă croitoreasă, dar nu aceasta contează. Banii sunt din partea mamei mele. Ea a fost tot ce aveam pe lume şi eu am economisit aceşti bani ca să o iau şi să o fac bine. Dar Dumnezeu a luat-o şi acum este bine. De aceea eu am pus aceşti bani aici, ca tu să-i găseşti chiar de ziua ei. Sper să-ţi aducă măcar un strop din binecuvântarea pe care mama mea mi-a dat-o".
înapoi în S.U.A., acolo unde doamnele de la biserică pregătiseră cutia pentru misionari, Biserica era adunată ca de obicei duminică dimineaţa. Pastorul citi o scrisoare primită de la misionarul lor, care le povestea cum acei 20 de dolari ajunseseră tocmai la vreme de nevoie. Acel dar venise de la croitoreasa care adusese pachetul chiar în ultimul moment, înainte de a închide cutia.
în acea dimineaţă era prezentă în biserică şi domnişoara Tremont şi un sentiment cald o făcu să strălucească de bucurie la gândul că ajutase pe acei oameni vrednici de toată lauda, chiar în momentul în care deznădejdea putea să devină cea mai neagră disperare.
Dumnezeu Se gândise la nevoile familiei cu multe luni în urmă, când femeia aceea timidă se gândise să pună în pacheţel acel calendar cu o sumă modestă în plic, pentru ziua în care familia misionarului va fi în nevoie. Ei nu au fost uitaţi, ci doar încercaţi.

Cutia goală de făină
Howard tocmai îi arătase învăţătoarei de la şcoala duminicală Biblia lui cea nouă şi frumoasă. "Dumnezeu mi-a trimis-o pen'că m-am rugat pentru

ea, îndrăzni el să spună. Ţie ţi-a răspuns Dumnezeu vreodată la rugăciune?"
"Da - îi răspunse domnişoara Clara aşezându-se pe scaun, în timp ce copiii veniră grămadă în jurul ei - lui Dumnezeu îi place să Se întreacă pe Sine când e vorba să ne dea lucruri bune". Apoi ea adăugă: "Acum, vreau să vă spun cum ne-a trimis Dumnezeu de mâncare când nu mai aveam nici un pic de pâine".
"Pe când eram un copil, tatăl meu s-a mutat împreună cu toata familia într-un loc unde oamenii îşi plăteau pastorul în produse, pentru că altfel nu puteau. Acele vremuri de început în America erau adesea foarte grele, mai ales pe timp de iarnă. Uneori, toată recolta era pierdută din lipsă de ploaie, alteori veneau furtuni şi apele măturau seminţele abia puse în pământ. Deci, oamenii aceştia aveau o mulţime de probleme.
Tatăl meu trebuia să meargă la o întâlnire a bisericii. Cheltuielile pentru călătorie ne-au lăsat fără nici un bănuţ. Nu mai rămăsese nici măcar un sfanţ ca mama să aibă pentru copii în lipsa tatei. Oamenii nu au plătit aşa cum promiseseră. Tatăl meu i-a spus mamei că mai bine stă acasă decât să plece cheltuind toţi banii, dar mama era o femeie plină de credinţă şi 1-a rugat mult să plece. Ea era sigură că «Dumnezeu va purta de grijă».
Mai aveam noi ceva cartofi, câteva conserve de fructe, nişte mălai, sare, zahăr, dar cutia de făină era goală. Mamei mele nu-i plăcea să cumpere pe datorie. Nu-i plăcea să trăiască aşa, cu datorii. O, da, am uitat să vă spun că mai aveam o singură pâine atunci când a plecat tata.

Mama ne-a spus cu toată încrederea că, atunci când pâinea se va termina, Dumnezeu va avea grijă de nevoile copiilor Săi. El ştia că nu mai aveam făină, aşa că noi nu trebuia să ne îngrijorăm. Mama ne-a spus să îngenunchem împreună cu ea şi să ne rugăm lui Dumnezeu să ne trimită un sac de făină.
După ce s-a rugat astfel Tatălui ei Ceresc, ea a luat vechiul castron în care făcea coca pentru pâine. A luat de a-semenea şi drojdie, şi apă caldă, şi le-a pregătit. Apoi a spus: «Acum, copii, eu am făcut tot ce am putut; Dumnezeu va face restul».
Toţi ne-am dus la culcare crezând că Dumnezeu va trimite un sac de făină. Fiecare ne gândeam în fel şi chip cum ni-1 va trimite El şi prin cine, dar credeam că la vremea micului dejun sacul va fi acolo. Mama a ridicat capacul ca să ne arate coca pentru creşterea pâinii şi noi am văzut cât de spumoasă şi de uşoară era. Ne-am aşezat să mâncăm micul dejun pregătit din cartofi şi sare. Apoi, mama a mai îngenuncheat o dată lângă cutia goală de făină, lăudându-L pe Dumnezeu pentru promisiunea Lui că niciodată copiii Lui nu-şi vor cerşi pâinea.
Totuşi, încă nu aveam făină în cutia aceea goală.
Dar mama cânta un cântec despre credinţă. Vocea ei răsuna:
«O, de-am avea credinţa ce nu dă înapoi, Deşi ameninţată de duşman».
Cântecul ei fu întrerupt de vocea frăţiorului meu, care stătea la fereastră şi se uita afară: «Cineva leagă un cal la gardul nostru».
Toţi ne-am năpustit la fereastră să ne uitam şi ne aşteptam să vedem pe cineva aducând un sac de făină. Dar femeia aceea venea spre casa noastră cu mâinile goale.

Străina intră în casă, căci mama o invitase, şi se aşeză.

Părea foarte jenată. Nu era credincioasă şi nu mergea la nici o biserică, dar fiica ei II primise pe Isus în timpul unei predici spuse de tatăl meu, cu ceva timp în urmă. Noi copiii ştiam că mama şi tata se rugaseră ca mama şi tatăl fetiţei sâ-L cunoască şi ei pe Isus.
Femeia aceea vorbi despre vremea de afară, în timp ce îşi răsucea fularul pe care-1 avea în mâini. Se vedea că era neliniştită. Apoi spuse: «Pot să vă spun ce lucru ciudat mi s-a întâmplat azi dimineaţă? în timp ce pregăteam micul dejun, am auzit o voce spunându-mi: Du-i fratelui Haydens nişte făină! M-am uitat în jur şi nu era nimeni cu mine în bucătărie. M-am speriat. Apoi am auzit din nou vocea: Du-te şi du-i fratelui Haydens nişte făină! Credeţi că mă comport prosteşte venind la dumneavoastră aşa?» întrebă ea.
«Aveţi nevoie de făină?»
Ochii mamei mele se umplură de lacrimi în timp ce îi povestea vizitatoarei despre cutia goală şi despre vasul în care pregătise coca în aşteptarea fainei. Femeia aceea începu şi ea să plângă şi părăsi camera ca să se ducă la căruţă şi să aducă cu ajutorul mamei sacul de făină. Mie mi-a dat nişte şuncă afumată, iar fratelui şi surorii mele un vas mare cu lapte şi unt.
«M-am gândit că, dacă Dumnezeu mi-a spus să vă aduc făină, se poate să aveţi nevoie şi de altele, aşa că am pus nişte şuncă, lapte şi unt».
Mama a pus făina în vas într-o clipă, lâudându-L pe Dumnezeu fără oprire.
Inima femeii era aşa mişcată, încât ea a vrut să fie creştină chiar în ziua aceea, în casa noastră.
Apoi, fiindcă a văzut că trăiam în nevoie, le-a spus şi celorlalţi membri din biserică să plătească tatălui meu ceea ce îi datorau. Şi iată cum au început să ne aducă mâncare, bani şi alte lucruri, aşa încât aveam mai mulţi bani decât aveam nevoie. Vezi, Howard, Dumnezeu a lucrat şi pentru noi".

Howard răsfoia prin noua lui Biblie, dar nu putea găsi ce căuta. Domnişoara Clara îl ajută să găsească locul în care se povestea despre văduva care a pregătit ultima turtă pentru proorocul Domnului şi cum Dumnezeu i-a dat apoi o cutie de făină care nu rămânea niciodată goală. Cu făina aceea ea a făcut foarte multe turte.

Lumina puternică trimisă de Tata

Multe amintiri uimitoare din vremea copilăriei ne vin în minte mereu şi mereu. Fiecare dintre voi, indiferent de vârstă, poate să povestească despre o păţanie din care a ieşit ca prin urechile acului sau despre vreo aventură neaşteptată pe care nu o vei putea uita niciodată.
Alexander Duff şi bunul lui coleg de şcoală nu au putut să uite niciodată acele călătorii prin trecătoarea unui munte, indiferent de vremea de afară, pe când se întorceau de la şcoală acasă. Nici una dintre acele călătorii însă nu se putea asemăna cu aceea pe care ei au făcut-o într-o zi de iarnă, la vârsta de 13 ani, şi care s-ar fi putut sfârşi tragic.
Tinerelul acesta pe nume Duff învăţa pe vremea aceea la o şcoală cu internat, la care se putea ajunge pe una din următoarele două căi: una nu avea decât 10 mile distanţă, dar trebuia să parcurgi o trecătoare prin munte, în timp ce cealaltă era mai bună şi mai sigură, dar cu mult mai lungă. El şi celălalt băiat - care locuia aproape de Alexander - obişnuiau să-şi petreacă timpul liber de la sfârşit de săptămână parcurgând cu greu valea îngustă cu numele de Briachin - şi astfel, mergând în josul văii, ajungeau acasă.
Iarna anilor 1819 şi 1820 a fost una foarte geroasă şi zăpezile din Munţii Grampian erau foarte mari; dar ce însemna acest lucru pentru cei doi băieţi sănătoşi, crescuţi la munte, care erau atât de obişnuiţi cu încercările grele şi periculoase? Aşa că, în acea zi geroasă de sâmbătă, cei doi băieţi porniră plini de zel în călătoria lor spre casă. Nici nu-şi începuseră bine drumul, că imediat îşi dădură seama că vremea era într-adevăr tare potrivnică. Zăpada era foarte
adâncă şi iarba de sub stratul de zăpadă făcea înaintarea foarte grea. Totuşi, ei se luptară să meargă înainte. Cu siguranţă, drumul va fi mai uşor mai încolo.
Dar drumul nu se făcu mai uşor şi, oră după oră, ei se luptau sâ-şi tragă cizmele din zăpadă, până când începură să se întrebe dacă vor ajunge acasă, dacă vor mai ajunge vreodată. Veni şi ora prânzului şi mâncară un sandviş sau două pe care le luaseră cu ei.
Continuară sâ-şi târâie picioarele obosite. Mai devreme spuseseră un NU hotărât ispitei de a se întoarce din drum, căci ştiau ce greu ar fi fost. Cei doi băieţi nâdâjduiau mereu că lucrurile se vor schimba pe parcursul drumului.
Dupâ-amiaza părea fără sfârşit, deşi orele se scurgeau una după alta şi veni căderea serii. Soarele apuse când ei lăsară în urmă valea cea îngustă, dar când lumina zilei se stinse, nici o stea nu apăru pe cer. Deşi cunoşteau atât de bine drumul spre casă, totuşi îi cuprinse groaza că s-ar putea rătăci, pentru că nu mai puteau vedea semnele care arătau drumul. Şi, mai mult decât atât, simţeau gheaţa pocnind sub picioarele lor, în timp ce treceau peste bălţile îngheţate pe care altfel le-ar fi ocolit, dacă ar fi fost ziuă. începură să simtă cu adevărat apropierea pericolului. în cele din urmă, ajunseră la un loc unde credeau că se afla o prăpastie. îşi dădură drumul să alunece pe mormanul de zăpadă care acoperea prăpastia. La fundul prăpastiei se putea auzi sunetul unui pârâiaş sau izvor. Asta însemna că, dacă urmau acel sunet, vor ajunge în valea Athole. O, numai dacă ar avea destulă lumină! Strigau unul la celălalt ca să nu se piardă şi

ca să se încurajeze unul pe celălalt, dar undeva, în adâncul lor, ştiau că erau la capătul puterilor. Toată ziua se încurajaseră unul pe celălalt, dar acum vocea camaradului de drum suna din ce în ce mai slab, din cauza oboselii prea mari.

în cele din urmă se aşezară, pentru că erau mult prea obosiţi şi, Doamne, cum s-au mai rugat Tatălui Ceresc să-i aducă cu bine acasă!
îşi odihniră capul pe un morman de zăpadă. Abia dacă îşi mai puteau ţine ochii deschişi, atât erau de obosiţi. Somnul, îşi dădeau ei seama, dar cu greu, era cel mai mare pericol!
Apoi, deodată, o lumină puternică, asemenea unui fulger apăru deasupra lor şi apoi dispăru! Săriră drept în picioare ca şi cum ar fi fost electrocutaţi. Obosiţi cum erau, o luară la fugă şi se împiedicară de gardul unei grădini! încă mai puteau zări acea lumină în depărtare. Ce putea fi? Părea să fi fost o lumină din Cer, venită chiar acum când aveau cea mai mare nevoie, într-un fel, era într-adevăr cerească, pentru că venise ca un răspuns la rugăciunea lor. Dar, acum, era prea departe ca sâ-i călăuzească. Cu toate astea, gardul de care se împiedicaseră, împrejmuia o căsuţă pe care ei o recunoscură imediat. Era aşezată la trei mile depărtare de casele lor.
Aceasta fu o descoperire minunată! Fără să le fie ruşine, cei doi rătăcitori bătură la uşă până când cei dinăuntru fură treziţi şi veniră să le deschidă, deşi era foarte devreme dimineaţa. Mâncarea şi căldura casei îi puseră din nou pe picioare şi nu după mult timp erau în siguranţă în propriile lor case. Familia Duff devenise tare îngrijorată, pentru că vedeau că fiul lor aşteptat nu mai venea. Ei de asemenea îl încredinţaseră pe băiat în grija Tatălui Ceresc.
Cu siguranţă, lumina aceea strălucise chiar la momentul potrivit, pentru că Tatăl Ceresc îngăduise aceasta. Cineva ar putea crede că fusese o lumină folosită de nişte oameni plecaţi cu un scop bun într-o noapte periculoasă.
Dar nu aşa stăteau de fapt lucrurile. Lumina aceea era purtată de nişte braconieri care încălcau legea, pescuind din izvor. Dar Dumnezeu poate folosi chiar şi lucrurile rele pentru a răspunde rugăciunii copiilor Săi; El însuşi a zis: "Toate

lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu".
Alexander Duff a fost un misionar binecunoscut în India, unde a petrecut mulţi ani. A trecut prin naufragiu de două ori, a fost ameninţat cu moartea de către o mulţime de oameni furioşi şi a îndurat multe alte greutăţi. Când era înconjurat de asemenea pericole, acest om curajos îşi aducea aminte de aventura pe care o trăise pe când avea numai 13 ani. Aceasta îi întărea credinţa în protecţia Tatălui Ceresc atoatevăzător.

Un adăpost pentru exilaţi
Era în anul 1659. Paul Gerhardt şi soţia sa, obosiţi de lunga lor călătorie,

îşi găsiră un adăpost pentru o noapte într-un han micuţ, care se afla în mijlocul pădurii. Acesta era locul unde aveau să se odihnească peste noapte. Copiii lor erau nu numai obosiţi, dar şi flămânzi; aşa că începură să plângă de foame. Pastorul nu mai avea aproape nici un ban cu care să cumpere hrana atât de dorită de cei mici. Cu banii pe care îi mai avusese de-abia putuse plăti pentru o noapte la han. în timp ce doamna Gerhardt îi spăla pe copilaşi şi îi pregătea de culcare, pe obrajii ei curgeau lacrimi la gândul trist că ziua de mâine nu le va aduce nimic mai bun.

Inima lui Paul Gerhardt era sfâşiată de durere la vederea copiilor care plângeau de foame, dar ca să-şi vadă credincioasa soţie iubitoare plină de deznădejde, o! aceasta părea peste puterile bietului tată. Nu avea nici un prieten cu care să discute aceste lucruri; toţi cei din jurul lui îi erau necunoscuţi. Totuşi, exista Cineva cu care era prieten şi pe care îl cunoştea foarte bine; El era Acela pentru care trebuia acum să sufere exilul. Voia să meargă în pădure şi sâ-i spună toate acestea Tatălui Ceresc.

Dar, haideţi să ne întoarcem şi să vedem de ce familia Gerhardt trebuia să treacă prin toate aceste chinuri, departe de casă. Paul Gerhardt era pastor în Brandenburg, Germania, în fiecare zi de Sabat, el vestea Cuvântul lui Dumnezeu cu multă îndrăzneală. Le spunea ascultătorilor că toţi oamenii sunt păcătoşi şi că trebuie să se pocâiască pentru a fi iertaţi de Dumnezeul Cel Sfânt. Marelui principe de Brandenburg nu-i plăcu deloc acest fel de slujire, pentru că îi ofensa pe unii dintre supuşii lui. Aşâ că, principele încercă să "aducă la tăcere orice

predică şi predicator", ca sâ-i potolească pe oamenii păcătoşi care fuseseră atât de enervaţi de acest fel de predicare. Deci, iată hotărârea lui: acest fel de a spune adevărul trebuia oprit cât mai curând, sau predicile vor înceta şi familia pastorului Gerhardt va fi exilată.

Curajosul pastor simţi cât îi va fi de greu la gândul că va trebui să plece din ţara sa, că va trebui să locuiască printre străini. Mai mult decât atât, nu mai avea decât câţiva bănuţi cu care să-şi întreţină familia ce urma să se mărească, dar răspunse plin de demnitate: "Decât să predic altceva decât ceea ce mă învaţă Biblia, mai bine mor!" Aşa că exilul era singura cale; iată-i deci, fără casă, printre străini.

în timp ce pastorul, plin de tristeţe, se plimba în sus şi-n jos pe sub coroana copacilor, gândurile negre care-1 năpădiseră îi fură alungate de cuvintele unui verset din Psalmi. Aceste cuvinte îi ajunseră chiar la inimă. Iată cum sunau: "încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului, încrede-te în El şi El va lucra".

"Da, îşi spuse el, deşi sunt departe, alungat de acasă, fără prieteni, şi nici măcar nu ştiu cum să îmi duc soţia şi copiii la adăpost, totuşi Dumnezeu, Dumnezeul meu, mă vede chiar şi în pădurea aceasta întunecoasă. El ştie tot ce ni se întâmplă. Acum a venit vremea să mă încred în El. El va purta de grijă. El va lucra".

în timp ce se gândea în inima lui la acest verset, deodată ceva fu atins înlăuntrul lui şi simţi dorinţa să scrie o poezie. Da, da, va scrie această poezie când se va întoarce la han şi îi va împărtăşi soţiei îndurerate acel mesaj de la Tatăl nevăzut, dar plin de grijă.

Puteţi să vă imaginaţi ce s-a întâmplat când Paul Gerhardt s-a întors la

han? Plin de încredere a urcat scările până în dormitor. Deschise uşa uşurel-uşurel. Răsuflarea liniştită a celor mici îi dădea de înţeles că adormiseră împăcaţi, în ciuda

amintirilor triste din acea zi.
Soţia îşi ridică ochii spre el şi-1 privi întrebătoare. Lumina din privirile lui şi pacea care îi umpluse fiinţa îi spuneau că el găsise o soluţie pentru problema lor.
Pe genunchi, împreună, pastorul alungat şi soţia sa citiră cuvintele Psalmistului, pe care el le primise ca pe o asigurare tare împotriva oricărei nesiguranţe. Apoi, el scrise pe o hârtie versurile imnului pe care-1 primise în inimă în timp ce se afla în pădure. Soţia sa privi cuvintele scrise de el în timp ce el le aşternea pe hârtie şi îşi dădu seama că primele cuvinte din prima strofă erau o parte din versetul citit din Biblie, şi, înainte ca poemul să se termine, inima ei fu cuprinsă de aceeaşi pace şi încredere în puterea neschimbată a Acelui Dumnezeu care poate spune "noapte bună" tuturor îngrijorărilor noastre. N-aţi vrea să citiţi acel imn?
"ÎNCREDINŢEAZĂ-ŢI SOARTA", tu, cel ce plângi
Şi grijile ce-ţi tulbură sufletul,
Atotputernicului Dumnezeu,
Care ţine în mâini lumea şi tot ce există.
"ÎN MÂNA DOMNULUI", care potoleşte
Vântul, furtuna şi marea.
O, nu te îndoi, căci El va pregăti
Şi pentru tine o cale.
"ÎNCREDE-TE", căci în zadar îţi este să te plângi.
Braţul Atotputernic este, fără îndoială, Plin de putere pentru povara ta.
"ÎN EL" ascunde-ţi tot amarul,
Şi spune noapte-bună tuturor grijilor;

El va aduce o dimineaţă glorioasă Şi te va încununa cu lumină.
"ŞI EL", alături de tine, va aduce Binele cel mult căutat; Chiar dacă acum departe pare-a fi, în scurtă vreme îţi fi-va dat.
"VA LUCRA", făcând tristeţea bucurie, Noaptea - zi strălucitoare; Când îndoieli, tristeţi şi frică Trecute vor fi toate.
Abia dacă îşi lipiră geană pe geană într-o aţipire de-o clipă, când fură treziţi de o bătaie tunătoare la uşa solidă şi grea a hanului. Părea să fie un ordin. Ei îl auziră pe vizitator spunând: "Sunt un mesager. Vin de la ducele Christian de Meresburg şi sunt în căutarea unui pastor pe nume Paul Gerhardt, care tocmai a fost alungat din Brandenburg. Nu cumva a trecut pe aici?"
Hangiul nu voia să-şi trezească musafirii, dar mesagerul nu se lăsă cu una cu două, spunând că avea o scrisoare care trebuia dată cât mai repede.
Vă puteţi imagina cu câtă nerăbdare a fost deschisă scrisoarea aceea:
"Vino în ţinutul meu, Paul Gerhardt, şi vei avea o biserică şi oameni, o casă şi un adăpost, tot ceea ce-ţi trebuie ca să trăieşti şi libertatea să predici Evanghelia cât îţi place".
într-adevăr, Tatăl Ceresc le pregătise "o dimineaţă glorioasă, ca să-i

încununeze cu lumină".

A oprit furia bandei

Se terminase încă o noapte nespus de grea de lucru printre tinerii adolescenţi dintr-un oraş al ţinutului Lancashire. Multe sâmbete la rând trecuseră, timp în care un grup de creştini fără frică organizaseră întâlniri cu tinerii neliniştiţi care ieşeau noaptea târziu din sălile de dans sau din cârciumi. Aceşti creştini întâmpinaseră multe greutăţi; totuşi, Evanghelia ajungea la urechile multora care nu mai auziseră în viaţa lor de Hristos, Acela care a venit să-i mântuiască pe păcătoşi şi să le schimbe inimile înrăite.

O bandă de vreo 40 de tineri între 14 şi 15 ani, care mai încălcaseră legea şi în trecut, veneau adesea ca sâ-i găsească pe membrii bandei duşmane, pe care voiau să se răzbune. Deseori izbucneau bătăi, dar, până în acel moment, Dumnezeu îi protejase atât pe tinerii creştini, cât şi pe ascultători.

în noaptea cu pricina, banda celor 40 a jurat că-şi va duce la îndeplinire ameninţarea, făcută cu ceva timp înainte, cum că vor pune ei capăt acelor întâlniri. De aceea, dădură buzna plini de furie. Răsturnară scaunele şi aduseră dezordine peste tot, aşa că tinerii creştini erau într-un pericol din ce în ce mai mare. Unii dintre membrii bandei voiau să le arate tovarăşilor lor cât de periculoşi puteau să fie. Voiau să le demonstreze celor cu experienţă în rele cât de fioroşi erau ei în luptă.

Locul unde se petreceau astfel de întâlniri era nu foarte departe de stradă. Nu trebuia decât să urci vreo 20 de trepte ca să ajungi acolo. Deseori aveau loc încăierări la intrare, aşa că unii creştini care voiau să dea o mână de ajutor stăteau de paza. Mick, al doilea şef al bandei, veni plin de ameninţări, scoţând din buzunarul pantalonilor un pieptene de oţel. Creştinul de la

intrare îl prinse pe băiat cu o mişcare de autoapărare ca să-1 împiedice să-i rănească pe ceilalţi cu arma aceea periculoasă, îşi amintea foarte bine noaptea în care Mick se urcase pe un scaun, cu cuţitul în mână şi spumegând de furie. El ameninţa că-1 va folosi ca să se răzbune. Un alt creştin îl împiedicase cu multă înţelepciune să nu facă vreun râu în noaptea aceea.

Dar Mick, deşi se afla în strânsoarea acelui om tânăr şi puternic, ştia şi el câte ceva despre autoapărare, aşa că amândoi începură să se lupte: unul ca să facă rău, altul ca să împiedice râul.

Cele două corpuri încleştate se rostogoliră pe podea până când ajunseră în capătul scărilor. Apoi începură să se rostogolească pe scări, până jos. Mick bombănea cu răsuflarea întretăiată: "Tare aş vrea să nu fii cumva vreun misionar!" Era clar că ceva îl împiedica pe tânărul acesta de nestăpânit.

Deşi rămaseră tot înlănţuiţi în acea strânsoare, misionarul îl ţinea încă pe membrul bandei sub puterea sa. B ăiatul era nebun şi roşu de furie. în cele din urmă, el cedă şi misionarul îi dădu drumul. Evenimentele din acea noapte se sfârşiră cu o cameră răsturnată cu susul în jos, cu haina

misionarului sfâşiată de sus până jos şi cu o rană la picior, care nu avea să se vindece prea curând. De fapt, rana aceea 1-a mai durut timp de multe luni.
Peste câtva timp, pastorul cel tânăr şi soţia sa au vizitat nişte prieteni din Ţara Galilor. în acest timp, ei se bucurau împreună cu un prieten mai în vârstă, care era vestit pentru rugăciunile sale pline de putere şi pentru dragostea faţă de semenii săi. Deşi nu era prea înalt, el avea puterea de a ajunge la Cer, de unde primea răspunsuri de la Dumnezeu. Părea să fie un prooroc din vechime, coborât de pe paginile Scripturii în timpurile moderne.
Micuţul galez se uită ţintă la musafirii lui şi le puse următoarea întrebare: "Nu cumva unul dintre lucrătorii voştri a fost în mare pericol în noaptea de 12 septembrie?" Pastorul şi

soţia sa încercară sâ-şi aducă aminte noaptea aceea în care banda îi atacase. Dar, micuţul profet îşi spuse mai departe povestea cea interesantă:
"Am simţit că cineva se afla într-un mare pericol. Era o zi foarte rece. Deşi în sobă nu era nici un pic de foc, eu eram ud de transpiraţie, pentru că mă chinuiam în rugăciune înaintea Tatălui Ceresc. II rugam să păzească şi să elibereze pe acei necunoscuţi care se aflau probabil într-un pericol de moarte. M-am luptat în rugăciune timp de două ore. Deodată, povara aceea cumplită mi-a fost luată de pe inimă. Am fost sigur că El mă ascultase. Cred că a fost pentru tine şi pentru cei ce lucrează împreună cu tine. Dumnezeu a vrut ca eu să mijlocesc în rugăciune pentru voi".
Când grupul de lucrători a pus cap la cap evenimentele trecute, ei au refăcut povestea din acea noapte. Şi-au dat seama că, într-adevăr, acela a fost chiar timpul în care au fost atacaţi. Nu-i aşa că-i minunat faptul că pe la ora prânzului, Dumnezeu, El însuşi, a pus povara rugăciunii pentru acei creştini pe inima unui galez aflat la sute de mile depărtare? Toate planurile pline de răutate ale acelor bandiţi fuseseră împiedicate de Dumnezeu chiar înainte ca ura din acea noapte să se dezlănţuie.

Tu ştii bine, Tată!
Când tânărul Angus a plecat de-acasă spre Mlaştinile scoţiene în acea dimineaţă, el nu se gândea decât la cortul acela mare, la mulţimea de oameni de acolo şi la predicile pe care le va asculta. Cum oare să ştie el că viaţa i se va schimba, dar nu prin predică, ci prin întâlnirea cu un om în vârstă care era ca un copil atunci când se ruga atât de simplu Tatălui Ceresc.
Nu după mult timp, el îl depăşi pe un bătrân scoţian îmbrăcat în fustiţa tradiţională şi având pe cap o beretă, îmbrăcămintea lui numai nouă nu era. Inima tânărului se strânse de milă când văzu că pantofii lui erau atât de vechi încât îi ieşeau degetele prin ei. Când Angus se mai uită o dată la el, impresia i se schimbă. Era ceva în acest om care-1 făcea mulţumit; ceva pe chipul său te făcea să crezi că el avea un secret.
Părea că se bucură atât de mult de viaţă!
Bătrânul Alee, aşa îi plăcu să se prezinte, îl salută pe Angus din toată

inima. Şi pentru că amândoi mergeau spre acelaşi loc unde se vor ţine predicile, ei se învoiră să călătorească împreună. Nu le era deloc uşor să meargă în acelaşi ritm: unul trebuia să pună mereu frână, iar celălalt trebuia sâ-şi mărească pasul.
Bătrânul avea o mare dorinţă să mai audă Cuvântul lui Dumnezeu predicat încă o dată. El locuia la o mare depărtare de oraş; nu erau deloc mijloace de transport, cu excepţia celor două picioare ale sale; aşa că nu mai ascultase de mult o predică. Dar Angus află curând că acest om, însoţitorul său, avea o plăcere şi mai mare decât aceea de a asculta predici. Acea mare bucurie a sa era ceea ce el numea în mod oarecum ciudat "discuţia cu Tatăl Ceresc".

Acest lucru deveni şi mai evident când bătrânul îi ceru să îngenuncheze lângă un gard viu şi să se roage împreună pentru călătoria lor. Bătrânul Alee vorbi cu Dumnezeu foarte liber, dar plin de respect, întocmai ca un băieţel: "Doamne, Tu ştii prea bine că sunt surd şi că doresc să stau pe băncile din faţă, dacă Tu vei vrea să mă ajuţi! Aş vrea să aud mai bine Cuvântul Tău.
Şi Tu de asemenea vezi că-mi ies degetele prin pantofi şi nu prea cred că este pe măsura Ta ca cei ce-ţi sunt copii să umble cu degetele afară din pantofi.
Şi Tu de asemenea ştii că n-am nici un ban şi că vreau să rămân în oraş până se vor sfârşi întâlnirile de evanghelizare; de aceea, Te rog frumos să-mi dai Tu un loc unde să stau".
Angus era uimit. El îi spusese lui Alee că nu i se părea normal ca un om să se apropie de Dumnezeul Atotputernic întocmai ca un copil, într-un mod atât de familiar. Angus nu mai auzise aşa ceva în viaţa lui. Dimpotrivă, el auzise oameni rugându-se folosind o voce atât de tunătoare şi cuvinte mari, în fraze atât de lungi!
Toţi creştinii pe care-i auzise el rugându-se îi dădeau impresia că El era un Dumnezeu îndepărtat şi care îţi inspira frică. Lui Angus nu i se părea deloc normal ca un astfel de Dumnezeu înfricoşător să asculte şi să răspundă la rugăciuni. Alee te făcea să crezi că Dumnezeu era chiar acolo lângă el, ca un tată dornic să răspundă la chemarea copilului său.
Angus 1-a întrebat pe tovarăşul său dacă n-ar trebui să te apropii de Dumnezeu cu mai multă frică. Alee însă îi explică: "El este Tatăl meu. Ne cunoaştem tare bine acum, de aceea vorbesc cu El aşa cum vorbesc cu tatăl meu".
Spre marea lor dezamăgire, când ajunseră la cort, văzură o mare mulţime adunată. Scaunele erau ocupate toate, oriunde te-ai fi uitat cu ochii. Bătrânul Alee stătea în spate, cu capul plecat şi cu mâinile pâlnie la urechi. Voia să prindă fiecare cuvânt

rostit.
Un domn care se afla pe scenă, nu prea departe de amvon, văzu că bătrânul încerca cu disperare să asculte mesajul. Domnul acela îi făcu semn cu mâna acelui străin ca să vină pe scaunul din faţă. Alee se duse

de îndată în faţă, ştiind că Dumnezeu îi răspunsese la rugăciune. Nu vorbise el degeaba cu Dumnezeu lângă gardul acela viu.
O femeie care stătea lângă el văzu că omul cu fustiţa ponosită purta nişte pantofi tare vechi. După rugăciune ea îi şopti: "Aceştia sunt singurii pantofi pe care îi ai?"
"Da, dar aştept ca Tata să-mi dea o pereche nouă curând".
"Vino la mine acasă după întâlnire şi-ţi voi da o pereche nouă de pantofi".
Puţin mai târziu, în timp ce acea creştină cu suflet bun îi dădea perechea de pantofi, ea îl întrebă pe vizitator dacă se va întoarce acasă în acea zi sau va rămâne până la sfârşitul întâlnirilor.
"Aş rămâne, dar sunt străin prin locurile acestea şi nu am nici un ban".
"Atunci casa noastră va fi şi a ta până la sfârşitul întâlnirilor". Iată cum Dumnezeu i-a răspuns acestui bătrân la toate rugăciunile, pentru că ştiuse să asculte porunca Mântuitorului şi se făcuse ca un copilaş ca să intre în împărăţia Cerurilor şi să se bucure de toate binecuvântările ei.
Sigur că vă puteţi imagina schimbarea din inima lui Angus, în timp ce se întorcea acasă, fiind conştient de acea relaţie nouă şi personală cu Tatăl Ceresc. Acum Dumnezeu nu i se mai părea deloc departe, ci mereu aproape, gata să asculte rugăciunile tuturor copiilor Săi care vin la el cu o credinţă simplă, de copil.

85

Tata trimite apă

Arme era slujnica mult iubită a familiei doctorului Reid, care locuia într-un sătuc de lângă oraşul Toronto, Canada. Ea îi îngrijise pe băieţii familiei de când erau doar bebeluşi; şi când, după zece ani, mama lor a murit, ea rămase în casa doctorului mereu ocupat, să-1 ajute să-şi crească copiii.
Anne nu mersese niciodată la şcoală, dar putea citi Biblia. Dragostea ei pentru Dumnezeu şi răspunsurile uimitoare pe care le primea la rugăciune îi făcuseră pe oameni s-o numească Anne cea Sfântă, în timpul lunilor fierbinţi de vară, fântâna care asigura apă atât pentru familie, cât şi pentru animale, a secat. Băieţii erau nevoiţi să aducă apă de la o mare distanţă. într-o zi, pe când Anne le spunea băieţilor despre Dumnezeul care răspunde la rugăciune, Henry Reid îi spuse răutăcios: "Anne, de ce nu te rogi tu Tatălui tău să trimită apă în fântână şi să nu mai muncim noi, băieţii, atât de mult?"
Anne era pusă la încercare, aşa că se duse să vorbească cu Tatăl ei despre acea fântână.
"Tată, spuse ea, Tu ai auzit ce a spus Henry în seara aceasta. Dacă eu le spun băieţilor: Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuinţele voastre, după bogăţia Sa, în slavă, în Hristos Isus - ei nu vor crede că eu sunt ceea ce spun că sunt, dacă nu va fi apă în fântână".
Anne a cerut un răspuns la rugăciune astfel: "Tată, dacă eu sunt ceea ce spun că sunt, desigur mâine va fi apă în fântână". A doua zi de dimineaţă, Anne scoase două găleţi de apă din fântâna care fusese la fel de uscată ca şi "podeaua din bucătărie", aşa cum spunea Henry.
Un prieten al acelei familii spunea că din acel moment fântâna nu a mai secat niciodată, nici măcar în anotimpul secetos.

86

A patra serie

Tatăl Ceresc are vremea sub control

1 .Biserica plutitoare
2.Zidul pe care 1-a construit Dumnezeu
3.Bucăţi de gheaţă din cer
4. Atunci când Tata a împins briza din spate
5.Mantia de ceaţă a lui Auld Sandy
6.Prima rugăciune a lui Bobby
7.Stăpân al vântului şi al cetii

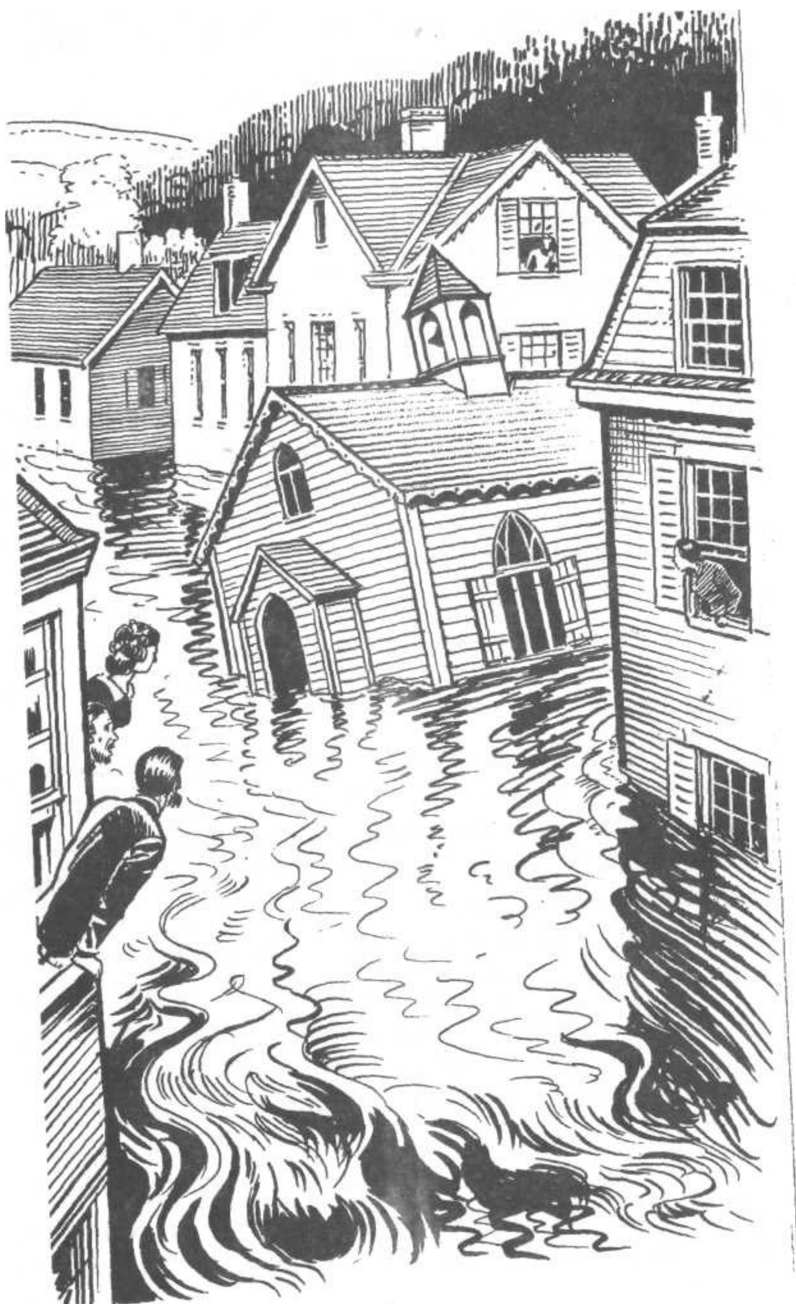
Biserica plutitoare

Ce-ai crede dacă, într-o zi, ai vedea bisericuţa în care te închini tu plutind chiar pe stada principală din oraşul tău? Ei bine, tocmai acest lucru s-a petrecut în Swan Quarter, în statul Carolina de Nord din Statele Unite. Uneori, povestirile adevărate sunt chiar mai de necrezut decât cele inventate şi scrise de oameni ca să-i distreze pe cititori. Dumnezeu răspunde uneori în mod neobişnuit la rugăciunile oamenilor.

Haideţi mai întâi să vedem cum a fost construită această bisericuţă! în Swan Quarter locuiau câţiva creştini plini de râvnă ca sâ-1 slujească pe Dumnezeu. Ei îşi doreau mult să aibă un loc de închinare chiar în centrul oraşului. Vi-i puteţi imagina cum se întâlneau şi se rugau Tatălui Ceresc să le dea banii necesari ca să înceapă construcţia şi pe lângă aceasta, şi un loc potrivit pentru ea. Banii nu prea le ajungeau, de fapt, erau destul de puţini în acele vremuri şi problema obţinerii unui loc bun trebuia cumva rezolvată. Ei voiau ca această clădire să fie ca un far care să le aducă aminte păcătoşilor din oraş că aveau nevoie de un Mântuitor.

Banii pentru această lucrare bună au fost strânşi, dar cu mare greutate. Judecând după suma strânsă, era clar că nu puteau construi decât o clădire mică din lemn, pentru că, pe vremea aceea, lemnul era cel mai ieftin material. Apoi, creştinii îşi aleseră un loc bun, chiar în mijlocul oraşului. Locul acela era al unui domn Cash, despre care mulţi credeau că este un creştin, de vreme ce vorbea mai tot timpul despre Dumnezeu şi creştinism.

Deşi oamenii aceştia aveau ceva bani pentru construirea bisericii, ei nu aveau totuşi atâţia încât să cumpere o bucată scumpă de pământ, dar se gândeau că

domnul Cash va avea o inimă bună şi blândă şi se va învoi să doneze acel loc pentru un scop nobil.
Prin urmare, un comitet al creştinilor se hotărî să-1 întâlnească pe proprietar. Ei i-au explicat ce problemă aveau şi l-au rugat fierbinte să le dea terenul mult dorit, ca să înceapă construcţia acolo. Dar zelul lor fu aproape stins când văzură lipsa de interes din partea proprietarului. în cele din urmă el le-a zis: "N-are nici un rost să mai discutăm despre toate acestea! Actul pe care îl am arată clar că acest loc nu poate fi nici vândut, nici donat".
Oare chiar aceasta era rezolvarea? Nu trebuie să uitaţi că acei oameni s-au rugat Tatălui Ceresc. între timp însă, ei au început să caute un alt loc pe care sâ-şi construiască bisericuţa. Nu erau deloc mulţumiţi cu bucăţica de pământ pe care o găsiseră la ceva distanţă de centrul oraşului şi între nişte oameni care nu prea păreau de dorit prin preajmă. Gândiţi-vă la ce

puteau spune unii dintre creştinii plini de dorinţa de a lucra! Ei se întrebau, dând din cap, dacă nu cumva se întâmplase ceva râu de care ei nu-şi dădea seama.
Oricum, toţi s-au hotărât să nu mai stea pe gânduri, aşa că bisericuţa din lemn, fixată pe o fundaţie din cărămidă, fu ridicată curând. De îndată ce a fost terminată, au şi început să se închine în ea; şi de foarte multe ori au putut ei să simtă prezenţa Domnului printre ei. Creştinii începură să se întâlnească acolo pentru rugăciune, studii biblice şi Şcoală Duminicală, ceea ce i-a făcut să creadă că vor rămâne în acel loc nu prea plăcut pentru mulţi ani. Cum se putea oare ca afacerile, fabricile, birourile şi locurile de distracţie să fie aşezate în cele mai frumoase locuri, în timp ce lucrarea Domnului Isus Hristos era pe locul doi?
Dar Dumnezeu ţine în mâinile Sale marea, vânturile şi norii. De multe ori El răspunsese rugăciunilor aduse pentru schimbarea vremii. Swan Quarter era situat chiar pe coasta

Atlanticului şi de multe ori suferise de pe urma valurilor furioase care treceau înverşunate peste diguri şi ameninţau să inunde micile clădiri ale oraşului. Furtuna despre care vom vorbi aduse un potop foarte mare şi, curând, valuri imense de apă pătrunseră pe străzile oraşului Swan Quarter. Oamenii erau tare îngrijoraţi. Desigur, creştinii se gândiră la bisericuţa lor iubită din lemn, ştiind că nu era prea bine fixată.
Apa îşi croi drum din ce în ce mai sus, până ce ajunse chiar la fundaţia din cărămidă a bisericii. Cei ce stăteau şi priveau nu putură să-şi creadă ochilor, când au văzut cum clădirea aceea din lemn a început să se desprindă din încheieturi şi să fie luată de apele inundaţiei. Valurile o ridicară de pe fundaţia aceea din cărămizi. Ce se va întâmpla acum? Acesta era oare sfârşitul locului lor sfânt pe care-1 iubeau atât de mult şi în care se închinau plini de credinţă şi devotament?
Totul părea să fie în ordine, căci, odată luată pe sus, acea "arcă" din secolul al XlX-lea se mişca încet-încet pe strada principală. Când ajunse acolo însă, un curent puternic însoţit de vânt o duse exact în josul bulevardului, până la o altă stradă principală care se intersecta cu cea dintâi.
Ajunsă aici, păru că se opreşte, ca şi cum un "pilot" i-ar fi dat ordin. Şi ce credeţi că s-a întâmplat? S-a întors exact la 90 de grade şi s-a îndreptat spre centrul oraşului. Un Pilot nevăzut o cârmuia chiar spre locul unde ar fi trebuit să fie construită de la început.
Chiar dacă nu vă vine să credeţi, construcţia aceea micuţă nu s-a oprit din drum până ce nu a ajuns acolo unde ar fi trebuit să fie de la început. Când ajunse în preajma acelui loc, ea naviga spre marginea drumului şi se aşeză pe bucata de pământ ce-i aparţinea domnului Cash.
Când proprietarul auzi ce se întâmplase, se duse la şeful Secţiei Statistice a oraşului şi acolo schimbă documentul, astfel încât bucata de pământ să aparţină bise-

ricii. în timp ce făcea acest lucru, cineva 1-a auzit zicând: "Eu aveam alte planuri pentru acest pământ, dar se pare că şi Dumnezeu a avut planurile Lui".

Deşi aceste lucruri s-au petrecut poate acum o sută de ani, bisericuţa aceea a rămas acolo până când o altă clădire mai trainică a fost ridicată, ca un monument ce amintea de dragostea şi grija lui Dumnezeu de a răspunde la rugăciunile copiilor Săi.
92

Zidul pe care Dumnezeu 1-a construit peste noapte

Faţa lui Joseph era trasă şi palidă. Inima îi zvâcnea de frică. Durerea i se revărsa în valuri pe faţă în timp ce el încerca să-şi mişte trupul invalid ca să stea în capul oaselor, dar cădea din nou neputincios pe pernă. Nu, era clar că nu se putea mişca deloc şi nici nu putea fi mişcat. Din pat putea să vadă drumul care trecea chiar pe lângă căsuţa lor, prin satul lor, şi pe acest drum urma să vină Armata franceză în următoarele 24 de ore. Nu mai era vreme de pierdut.

Joseph, mama lui şi cele două surori locuiau în acest sătuc rusesc. Tatăl lui murise, lăsând-o pe mama greu împovărată, nu numai cu cele două surori, dar şi cu Joseph, care era invalid. Vremurile în care trăiau ei erau foarte periculoase şi numai biata mamă şi cei câţiva prieteni ştiau cât de mult se rugau Tatălui Ceresc şi-I spuneau despre încercările, necazurile şi nevoile lor. Pe faţa ei puteai citi o mare linişte în ciuda liniilor adânci care-i brăzdau obrazul, semn al unei mari suferinţe ce-o purta. Ea trebuia să fie puternică, pentru că cei trei micuţi depindeau de ea. Ei nu trebuie să o vadă neliniştită şi plină de frică. Vecinii lor alergau încoace şi încolo, încărcându-şi cele câteva lucruri mai de valoare în căruţe, cărucioare, roabe sau chiar în câte o traistă pe care s-o pună pe cal sau în spate. Tot ce voiau ei să ascundă din calea soldaţilor lui Napoleon era dus departe de sătucul lor. Iarna cumplita şi lipsa de experienţă a soldaţilor francezi de a lupta în astfel de condiţii grele i-au făcut să se retragă plini de frică spre vest. Călăreţii ruşi, numiţi cazaci, le dădeau târcoale şi îi chinuiau tot timpul.

Francezii erau morţi de foame şi frig, şi de aceea
93
deveniseră neîndurători cu tot ce le ieşea în cale. Jefuiau şi distrugeau totul. Armata în retragere suferise atâtea pierderi şi obstacole, încât nu mai ţineau seamă de nimic. Napoleon însuşi se întorsese în ţara sa, aşa că oamenii lui îşi făceau de cap. Mulţi soldaţi muriseră pe drum şi mulţi ţărani ruşi muriseră şi ei în mâinile francezilor. In sătucul nostru ajunseseră deja veştile despre cruzimea şi distrugerile pricinuite de francezi şi de aceea toate casele erau părăsite, cu excepţia uneia, şi anume căsuţa aceea joasă în care locuiau Joseph, mama şi surorile lui. Joseph ar fi vrut atât de mult să le ajute, dar nu putea face nimic. Acum o ruga pe mama lui să nu-1 părăsească, acum o ruga sâ-1 lase pe el aici şi să le salveze pe cele două surori. Dar femeia aceasta, deşi micuţă şi firavă, era de neclintit. Ea îl iubea pe Dumnezeu şi avea multă încredere în El.

"Vom rămâne pe loc şi ne vom încrede în Dumnezeu ca El să ne poarte de grijă, spuse ea convinsă. Dumnezeu nu ne va lăsa fără apărare. El ne va construi un zid puternic".

"Ce ar putea să ne ajute?" plânse micuţul Joseph. "Cine ne-ar putea apăra de atâta cruzime? Am auzit atâtea istorisiri despre aceşti oameni! Ei nu sunt oameni, ci mai degrabă fiare! O, de ce, de ce sunt atât de slab şi de neputincios? N-am nici o putere să mă apăr sau să fug".
"Să ştii că există un zid puternic de apărare, pentru cei lipsiţi de apărare, îi răspunse mama ridicându-se de pe genunchi. Dumnezeu ne va construi un zid puternic". Ea îngenunche din nou şi continuă să se roage Tatălui Ceresc şi din nou se ridică de pe genunchi, ştiind că Dumnezeu va pregăti un zid puternic.
Iată că veni şi noaptea şi familia aceasta se duse la culcare, încredinţându-şi viaţa în mâna lui Dumnezeu. în timp ce ei dormeau, duşmanii cei cruzi veniseră şi plecaseră, dar cei ai casei n-au văzut şi n-au auzit nimic. Uitându-se pe fereastră, văzură doar un zid alb ridicându-se mult în sus. într-adevăr,

când au deschis uşa din spate, care ducea la adăpostul animalelor, ei şi-au dat seama că aceasta era singura cale pe care puteau ieşi. Toate celelalte direcţii erau închise de un "adăpost" din zăpadă. Mai rămăsese o singură potecuţă neacoperită; aceea care ducea la magazia unde ei îşi ţineau grâul, laptele şi ouăle. Dacă n-ar fi fost acea potecuţă, ei ar fi fost complet închişi din toate părţile.
Mai mult decât atât, căsuţa lor joasă fusese ascunsă de ochii năvălitorilor prin acel zid mare şi alb pe care Dumnezeu îl construise în timpul nopţii.
Cât de minunat este să-L cunoşti pe Dumnezeul care poate porunci zăpezii şi întregii naturi să asculte de glasul Său şi să împlinească voia Sa!
în Biblie citim: "Căci El spune zăpezii, «Cazi pe pământ»". Şi în alt loc din Biblie citim despre furtuna care se supune şi împlineşte voia Lui.
Prin zăpada slujitoare, Dumnezeu a construit un zid tare şi puternic. Astfel, El i-a ascuns şi i-a protejat pe membrii familiei neajutorate. Rugăciunea lor a fost ascultată.

Bucăţi de gheaţă din Cer
"Omul lui Isus, care face vindecări, a venit în satul nostru şi se îndreaptă spre casa voastră", spuse un vecin grăbit în timp ce intra în casa lui Lee Ban şi a soţiei sale.
Băieţelul lor de doi anişori era foarte, foarte bolnav.
De trei zile zăcea în pat inconştient, gemând şi chinuindu-se; iar Lee Ban şi soţia lui erau foarte îngrijoraţi pentru că tot aşa muriseră şi ceilalţi trei copii, iar acum, acelaşi duh rău părea să ameninţe viaţa singurului copil care le mai rămăsese. Acum câteva zile era aşa de plin de viaţă şi voioşie! Trupul lui dolofan părea să-i asigure pe părinţi că niciodată moartea nu-1 va putea secera şi pe el.
Aceste lucruri se petreceau în partea centrală a Chinei, în perioada cea mai fierbinte a anului, când căldura părea să vină în valuri dintr-un cuptor încins. Nu mai plouase de multă vreme şi buzele copilaşului lor erau aproape negre, iar fruntea îi era atât de fierbinte! Cu ce ar fi putut ei să-i mai răcorească fruntea? Gândurile lor au fost întrerupte de

cuvintele grăbite ale vecinului. O rază de speranţă răsări în inima lor gândindu-se la medicul acela.
"Cineva i-a spus misionarului medic despre boala grea a băieţelului vostru. Nu vă amintiţi că, acum un an, când el a mai venit pe-aici, mulţi au fost ajutaţi de medicamente şi de rugăciunile lui?"
Discuţia fu întreruptă de sunetul glasurilor care se auzeau afară şi care deveneau din ce în ce mai puternice. Mulţimea se îmbulzea în jurul acelui om care aducea eliberare în locurile pe unde trecea. Dragostea lui Dumnezeu era în inima acestui om bun şi de aceea el de hotărâse să călătorească timp de trei zile din oraşul unde se afla spitalul său până în acest sat.

Rugându-L pe Tatăl Ceresc
Tatăl Ceresc are vremea sub control
Privirea lui plină de blândeţe şi grijă aduse puţină linişte în inimile

părinţilor îndureraţi.
"O, tu, omul lui Isus, tu-mi poţi vindeca băieţelul!" strigă mama ieşindu-i în întâmpinare.
Omul se aplecă peste micuţul care se chinuia şi şopti, aşa încât să fie auzit: "Dacă am putea face rost de nişte gheaţă pe care să i-o punem pe trupul cuprins de fierbinţeală, l-am putea salva". Dar mintea lui era parcă în altă parte. De unde să găseşti gheaţă în acest sat, atât de departe de oraş? Dacă s-ar duce acum în oraş după gheaţă, copilul ar muri între timp. Râurile care se aflau prin împrejurimi nu îngheţau niciodată, nici măcar iarna. Şi acum era miezul verii! Oamenii de aici de-abia dacă auziseră despre grindină; ultima venise prin acele părţi acum 40 de ani.
Glasul mamei opri şirul gândurilor din mintea misionarului: "Când ai venit aici ultima dată, ai spus că Dumnezeul tău poate face orice. N-ar putea face El şi asta?"
"Da, într-adevăr, aşa am spus", răspunse misionarul gânditor, în timp ce încerca să găsească o cale sâ-1 vindece pe copilaş.
"Atunci, El poate să ne trimită gheaţă, spuse mama cu o voce rugătoare. Cere-I tu gheaţă, om al lui Isus! El o va trimite în grabă şi copilaşul nostru va trăi".
Doctorul era uimit şi, pentru o clipă, îl cuprinse necredinţa. Ce se va întâmpla dacă el se va ruga Tatălui Ceresc pentru gheaţă? Şi dacă nu va primi nici un răspuns? Oricum, el începu să se roage. La început şovăielnic, dar, pe măsură ce vorbea cu Dumnezeu, deveni din ce în ce mai curajos. Se ruga plin de credinţă, ca şi cum cuvintele acelea veneau din altă parte, în inima şi mintea lui se petrecuse o schimbare totală şi un sentiment ciudat de bucurie şi speranţă îl cuprinse.
Deodată, uită de toţi cei din jur, şi singurul lucru de care îşi mai aducea aminte era că stătea de vorbă cu Acela care este puternic să elibereze. El nu se ruga acum numai pentru viaţa

acelui băieţel, ci şi pentru toţi ţăranii adunaţi acolo, care nu-L cunoşteau pe Singurul Dumnezeu Adevărat.
Când doctorul îşi sfârşi rugăciunea şi îşi ridică privirile, putu să citească pace şi încredere pe chipul mamei. îngrijorarea şi frica dispăruseră din inima ei zbuciumată.
Curând se făcu întuneric afară şi căldura aceea puternică scăzu treptat. Oamenii văzură fulgere şi auziră bubuitul tunetului. Apoi se auzi un sunet din ce în ce mai puternic. Parcă erau pietre aruncate în continuu pe acoperişul căsuţei lor. Cei mai superstiţioşi dintre chinezi intrară în panică. Ei credeau că zeii se supăraseră. Strigară la zeul lor să-i apere şi sâ-i scape de groaza care căzuse asupra lor din cauza "omului lui Isus". Dar doctorul recunoscuse zgomotul grindinii şi pe faţa lui se putea citi biruinţa. în timp ce părinţii îl priveau îngrijoraţi, el dădu fuga afară şi se întoarse cerând un vas mare. "Dumnezeu a trimis gheaţă din Cer", spuse el plin de bucurie.
Repede, el culese bucăţile de gheaţă atât de preţioase, trimise chiar din Cer. El pregăti repede un pachet cu gheaţă şi-1 puse pe trupul înfierbântat al copilului. Nu peste mult timp, îi mai puse unul. Băieţelul începuse deja să se mai liniştească şi nu peste mult timp căzu într-un

somn adânc. Chinurile care nu-i mai dădeau pace şi gemetele îl părăsiră. în vârful degetelor, toţi cei adunaţi acolo, ieşiră din cameră şi merserâ să-i mulţumească "omului lui Isus". Vecinii vorbeau între ei şi se bucurau la auzirea veştii că băieţelul bolnav fusese tămăduit. Iar inima doctorului era plină de pace.

Atunci când Tata a împins briza din spate

Toate lucrurile erau noi pentru tânărul de la bordul vasului cu pânze care urma să-1 ducă spre un nou câmp de misiune, în China. Săptămânile lungi de călătorie deveniseră luni şi în faţa ochilor săi apăreau mereu privelişti noi. La numai 30 de mile distanţă se afla Noua Guinee, cu insulele ei străjuite de palmieri. Vasul lor naviga liniştit, dar în derivă, spre aceste insule. Stâncile adânc scufundate în apă erau foarte periculoase atât pentru vas, cât şi pentru echipaj. De obicei, brizele puternice se porneau după apusul soarelui şi ţineau până la ziuă, dar în cursul zilei vasul naviga din nou în derivă, pierzând astfel distanţa câştigată în cursul nopţii.
într-o duminică de dimineaţă, James Hudson Taylor văzu că pe chipul căpitanului de vas se aşternuse îngrijorarea. După prânz, el poruncise ca o barcă să fie lansată la apă şi tot echipajul fu chemat ca să ajute la îndepărtarea vasului de la ţărm. Nu-i ameninţa numai pericolul naufragiului, ci şi acela al canibalilor care locuiau pe aceste insule îndepărtate de restul lumii.
"Ei bine, noi am făcut tot ce puteam face, îi spuse căpitanul lui James. Nu ne mai rămâne decât să aşteptăm să vedem ce se va întâmpla".
"Nu, nu, mai este un lucru pe care nu l-am făcut încă", îi răspunse James.
"Şi care-o fi acela?" întrebă căpitanul.
"Patru oameni dintre cei de la bord sunt creştini. Fiecare dintre aceşti patru se va duce în cabina sa şi se va ruga Domnului ca El să ne trimită o briză cât mai curând. Aşa cum o trimite El

la apusul soarelui, tot aşa de bine şi uşor poate să o trimită chiar acum".
Căpitanul se învoi cu rugăciunea şi toţi cei patru se duseră fiecare în cabina lui să se roage Tatălui din Cer. Iată ce ne spune James Hudson Taylor că a simţit: "Am avut un timp minunat, dar destul de scurt în rugăciune, apoi m-am simţit atât de mulţumit şi am ştiut că cererea noastră a fost ascultată, aşa că n-am mai continuat să mă rog, ci m-am dus imediat pe punte. Secundul vasului, un om necredincios, deţinea controlul. M-am dus spre el şi l-am rugat să înfăşoare pânza de la vela mare, care fusese ridicată ca să micşoreze fâlfâirea fără rost a pânzei. «La ce bun?», m-a întrebat el cu asprime în glas.
I-am spus că noi i-am cerut lui Dumnezeu să trimită un vânt puternic şi că răspunsul va veni fără întârziere. I-am mai spus de asemenea că eram atât de aproape de stâncile ascunse sub apă, încât nu mai era timp de pierdut.
înjurând şi privindu-mâ dispreţuitor, el mi-a spus că mai degrabă o să

vedem vântul decât o sâ-1 auzim. Dar, în timp ce-mi spunea aceste cuvinte, eu îl priveam cum îşi ridica privirea până la vârful cel mai de sus al pânzei. în acel punct, cu siguranţă, se vedea cum pânza tremura în vânt.
«Nu vezi că vine vântul?», i-am spus. «Nu, este numai atingerea unei lăbuţe de pisică», mi-a replicat el aspru. Prin aceasta el înţelegea o slabă adiere de vânt. «Că o fi o lăbuţă de pisică sau nu, i-am strigat, te rog să cobori chiar acum pânza de la vela mare, spre binele nostru». Căpitanul îşi făcu apariţia pe punte, ca să vadă ce se întâmpla acolo. Briza mult dorita venise. în câteva minute, vasul nostru cu pânze îşi croia drum prin apă şi înainta cu o viteză de şase-şapte noduri pe oră".
James Hudson Taylor ştia că aceasta era bunătatea Tatălui Ceresc, arătată tocmai ca sâ-1 încurajeze şi să-i întărească credinţa înainte de a ajunge în China.

Astfel, în orice problemă grea, în orice nevoie, el putea fi sigur că Tatăl Ceresc îl va asculta şi îi va da tot ceea ce avea nevoie. De foarte multe ori, acest tânăr misionar a trebuit să ceară în rugăciune bani, protecţie de gloatele dezlănţuite şi călăuzire ca să ştie unde va locui şi ce va avea de făcut. în toate acestea, El a dovedit din plin că: "Orice veţi cere Tatălui în Numele Meu, veţi primi".

Mantia de ceaţă a lui Auld Sandy

Auld Sandy sau Alexander Peden a fost un predicator sfânt şi curajos din Scoţia, care - la fel ca şi mulţi alţii - a fost alungat din biserică pentru că răspândea fără preget adevărul care îi întorcea pe oameni de la răutatea lor la Isus. Acestor oameni li se spunea "partizani ai Legământului" şi erau urmăriţi de soldaţii englezi, care uneori îi împuşcau când încercau să fugă. Alteori, soldaţii îi legau şi îi duceau la Edinburgh (capitala Scoţiei) ca sâ-i arunce în închisoare, să-i tortureze şi să-i omoare.
Auld Sandy locuia într-o peşteră ascunsă, dar adesea oamenii credincioşi veneau ca să-1 întâlnească într-un loc anumit, unde el sau vreun alt predicator ieşea din ascunzătoare ca să le predice.
în Ayrshire, lângă satul Dalry, se află un râuleţ care curge unduindu-se voios printr-o vale frumoasă, presărată cu copaci şi tufişuri - un loc ideal de scăpare în vreme de primejdie. în această vale există şi un loc neted, pe malul râului, înainte ca acesta să facă o cotitură. Deasupra acestei cotituri se ridică un mal abrupt, pe care se află o terasă îngustă şi care acum se numeşte Locul lui Peden.
într-o zi, Peden predica de la acest amvon al naturii unei mari mulţimi. Pe dealurile dimprejur se aflau bărbaţi-santinelâ care ar fi dat imediat de ştire celor adunaţi că se apropia duşmanul. Şi chiar la mijlocul acestei întâlniri se dădu alarma, dar duşmanul era deja foarte aproape. Mulţimea se risipi în susul şi în josul râului, însă lui Peden îi era imposibil să scape. Văzând că duşmanii se apropiau, el îşi ridică ochii spre Cer şi se rugă: "Tată, Te rog, trimite mantia Ta peste Auld Sandy şi ascunde-1 astfel de duşmani".

Veţi putea crede oare? O ceaţă scoţiană grea şi de nepătruns se lăsă peste pământ, încât n-ai fi putut vedea un om nici măcar la câţiva metri distanţă. Peste tot era o confuzie generală. Soldaţii strigau şi trăgeau cu puşca, dar curând fură nevoiţi să se retragă, pentru că nu puteau sâ-1 zărească pe cel pe care îl urmăreau. Cu multă pace şi mulţumire în inimă, Auld Sandy îşi salvă viaţa luând-o de-a lungul malului. Curând, el găsi drumul spre casă, adică spre peştera sa, unde, fără îndoială, a îngenuncheat şi I-a mulţumit Tatălui care trimisese "mantia Sa" şi-1 ascunsese pe Auld Sandy chiar la timp.

Prima rugăciune a lui Bobby

Bobby a întâlnit-o pentru prima oară pe domnişoara Vinson pe când ducea câteva coşuri cu peşte la nişte case de pe ţărmul mării. El locuia într-un sătuc pescăresc. May Vinson era o tânără foarte credincioasă care, din pricina sănătăţii şubrede, locuia în timpul verii cu o doamnă tare bună la suflet în căsuţa ei ce avea o vedere frumoasă spre mare. Credinţa domnişoarei Vinson era atât de vie şi reală, încât pârtâşia ei cu Tatăl Ceresc îi insufla dorinţa plină de dragoste de a-i face şi pe oamenii din jurul ei sâ-L cunoască pe El.
în timpul acelei veri ea începu o şcoală duminicală pentru cinci copii. Orele aveau loc în căsuţa de lângă mare. Bobby era primul venit şi primul invitat al acestei noi învăţătoare şi, la sugestia ei, el mai aduse încă patru copii; printre ei se afla sora lui, Nell, şi frăţiorul lui, Johnnie. Pentru prima oară în viaţa lor, aceşti copii sărmani auziră de dragostea Lui Isus şi de puterea Lui cea mare.
Lunile de vară au trecut în zbor şi a venit toamna. Domnişoara Vinson trebuia să-şi ia rămas bun de la grupul de micuţi care îi datorau atât de mult şi pe care ea învăţase să-i iubească. Ea se gândea cu tristeţe: "Sunt atât de mici şi de neştiutori! Ceea ce am făcut pentru ei este prea puţin şi tare mă tem că în curând vor uita totul".
Dar ei n-au uitat. Printre lucrurile învăţate de la ea, ei îşi aminteau acele cuvinte uimitoare: "Marea este a Domnului, El a făcut-o".
Peste câteva săptămâni de la plecarea ei, Bobby şi Nell, surioara lui, îşi amintiră aceste cuvinte. Era luna noiembrie deja. Vremea se răcea din ce în ce mai mult şi, în ziua despre care vorbim, pe cer se adunau nori vestind ameninţător furtuna.

Mama copiilor, doamna Byrnes, era din ce în ce mai îngrijorată: tatăl era plecat pe mare, căci era pescar. în acea după-amiazâ cerul era negru, vântul vâjâia şi urla cu mânie. După-amiaza îi făcu loc serii. Ora obişnuită la care tatăl se întorcea acasă trecu şi ea, dar nici un semn de la el. Mama nu-şi mai putea ascunde îngrijorarea de copii. Când copiii o rugară să le aducă ceaiul, ea abia dacă putu să-şi adune gândurile risipite de frică şi să îngrijească de lucrurile acestea mărunte ale casei, când tăticul se afla într-un pericol aşa de mare.
Atunci, copilaşii îi arătară cât de bine învăţaseră lecţia de la domnişoara Vinson. Ei începură să vorbească despre acele adevăruri pe care şi le amintiră acum, în împrejurările prin care treceau. îşi amintiră de discuţia

despre Isus şi grija Sa pentru cei ce-L roagă şi aşteaptă de la El. Astfel, atât ei, cât şi mama îngrijorată primiră mângâiere. Ea nu-L cunoştea pe Isus şi nici nu ştia să se roage.
Copiii începuseră să vorbească despre Omul care liniştise furtuna de pe mare cu mult, mult timp în urmă. "Ţi-aduci aminte, spuse Nell, ce ne spunea învăţătoarea?: «Marea este a Lui, El a făcut-o!»" Şi Johnnie răspunse plin de bucurie: "Ea ne-a spus cum barca pescarilor ameninţa să se scufunde şi cum ei au strigat la Isus, cum El S-a sculat şi i-a spus mării: «Taci, fără gură!»" Şi Johnnie mai adăugă: "Şi s-a făcut o linişte mare. Oamenii aceia se mirau şi ziceau: «Ce fel de om este acesta, de-L ascultă până şi vânturile şi marea?»"
"O, spuse Nell, ce mult aş vrea ca El să spună aceleaşi cuvinte şi acum!"
"Poate că le-ar spune dacă ar fi aici cu noi. Ce mult aş vrea să fie aici şi acum!" strigă Bobby şi apoi începu să se gândească: "Dar învăţătoarea noastră ne-a spus că El este pretutindeni, deşi noi nu-L putem vedea. Da, El este aici chiar acum. Eu chiar cred că El este aici". Apoi îşi aminti cum

domnişoara Vinson vorbea cu Isus, deşi nu-L văzuse niciodată. Ea le spunea că oricine poate vorbi cu Isus. Poate că ar trebui să facă acest lucru chiar acum.
Deci, fără să le spună celorlalţi, se strecură în camera de sus, unde dormeau ei, copiii, şi se aşeză în genunchi. Era întuneric peste tot în jur şi el spuse următoarea rugăciune: "O, Isus, te rog frumos să potoleşti Tu vânturile şi marea". Bobby spunea aceleaşi cuvinte fără încetare. în cele din urmă, inima i se linişti. Poate că Isus le-a şi spus deja valurilor să se potolească, în timp ce el se ruga. Ce altceva putea să facă un băieţel ca el decât să se roage Lui? Asta şi făcuse. Lui Isus îi place să-i audă pe băieţi şi pe fetiţe rugându-se. El este Stăpân peste mare şi Bobby îi ceruse să liniştească vântul acela cumplit şi valurile acelea ameninţătoare.
Apoi, plin de încredere, coborî scările în fugă şi se alătură din nou familiei. Mama îi spuse chiar că vântul nu mai sufla cu atâta putere ca mai-nainte. Toţi erau în aşteptare! Cam peste o oră auziră afară zgomotul bine cunoscut al paşilor. Toţi se grăbiră spre uşă şi ea se deschise pentru ca tata să intre şi să-şi ia în braţe soţia şi pe cei trei copii, unul câte unul.
"Tăticule, tăticule, a fost înspăimântătoare furtuna?"
"Da, a fost, cred, cea mai cumplită furtună pe care am trăit-o pe mare, dar exact acum o oră vântul a încetat şi aşa am putut să-mi croiesc drum spre ţărm".
"Acum o oră! repetă Bobby. Atunci eu eram în camera de sus şi-L rugam pe Isus să le spună valurilor şi mării: «Taci, fără gură!» Ei bine, El m-a ascultat într-adevăr!"

Stăpân al vântului şi al cetii

George Miiller avea orfelinate în Bristol, unde adăpostea, hrănea şi îmbrăca pe cei ce rămăseseră fără tată şi mamă.
El era tare trist pentru că atâtor creştini le era teamă să se încreadă în Dumnezeu. El voia să le arate că Acela care vede chiar şi o vrabie căzând pe pământ şi ştie chiar şi câte fire de păr avem pe cap, poate să poarte de

grijă pentru toate nevoile zilnice. Unii oameni sunt chemaţi de Dumnezeu să predice şi George Miiller făcea acest lucru, dar slujba lui, special încredinţată de Dumnezeu, era aceea de a trăi o viaţă de credinţă, asemenea unui copil, aşa încât să-i încurajeze şi pe alţii să se încreadă în El în cele mai mici amănunte şi evenimente din viaţa lor.
Erau şi timpuri când toţi banii erau pe sfârşite, totuşi, orfanii aveau nevoie de hrană. Odată, sala de mese era plină de copii care aşteptau cu nerăbdare micul dejun, iar ei nu aveau nimic de pus pe masă. Deodată se auzi soneria. Căruţa lăptarului se stricase chiar în poarta orfelinatului, o roată sărise şi căruţa nu mai putea înainta. Ea nu putea fi reparată decât dacă lăptarul ar fi dat jos toată încărcătura de lapte. Aşa că, el se hotărî să lase tot laptele la orfelinat în acea dimineaţă. Iată că veni şi brutarul cu o căruţă plină cu pâine caldă. El povesti cum nu putuse să doarmă toată noaptea şi cum Dumnezeu îi spusese să ducă pâine proaspătă pentru acei copii.
Altă dată, boilerele care încălzeau apa s-au stricat chiar în mijlocul iernii, în timp ce afară bătea un vânt tăios dinspre nord. Lui George Miiller îi era teamă că reparaţia va dura foarte mult, deoarece boilerul era acoperit de cărămidă. în casa aceea locuiau 300 de copii şi unii dintre ei erau foarte mici. George Miiller s-a rugat astfel: "Doamne, aceştia sunt orfanii Tăi; te

rog frumos să schimbi acest vânt dinspre nord şi sâ-1 faci să bată dinspre sud şi te mai rog să-i ajuţi pe muncitori să termine treaba repede".
Cu o noapte înainte ca să înceapă reparaţiile, vântul bătea cu putere dinspre nord, dar în dimineaţa următoare, când muncitorii au venit, vântul bătea dinspre sud şi timpul se făcu frumos, aşa că ei nu mai aveau nevoie de foc.
Domnul Miiller coborî scările împreună cu omul care supraveghea lucrarea şi, spre marea lui uimire, îl auzi pe acesta spunându-le celorlalţi: "Vom lucra până târziu în noapte şi mâine vom veni aici foarte devreme". Dumnezeu le mişcase inima acestor oameni şi le dăduse voinţa să termine reparaţia, în timp ce vântul blând dinspre sud era şi el de partea copiilor.
Cu o altă ocazie, acest om al credinţei călătorea pe ocean la bordul unui vapor cu abur, al cărui căpitan era un bun creştin. Lui îi plăcea să le povestească celorlalţi cum Dumnezeu a ridicat ceaţa când s-a rugat George Miiller. N-ai vrea să asculţi şi tu?
"Acum cinci săptămâni, când am trecut pe-aici ultima oară (dincolo de Coasta Newfoundland) s-au petrecut nişte lucruri care mi-au schimbat foarte mult viaţa de credinţă.
George Miiller din Bristol călătorea la bordul vasului. Eu stătusem pe punte timp de 24 de ore, fără a o părăsi vreun moment. George Miiller a venit spre mine şi mi-a spus: «Căpitane, am venit să-ţi spun că trebuie să ajung în Quebec sâmbătă dupâ-amiazâ».
«Peste putinţă», i-am răspuns. «Foarte bine. Dacă vasul tău nu mă poate duce, Dumnezeu va găsi o ăltă cale. Ştii, eu nu mi-am mai călcat promisiunea de 50 de ani. Hai cu mine în cabina ta ca să ne rugăm». Eu m-am uitat la omul lui Dumnezeu şi m-am gândit în sinea mea: Din ce casă de nebuni a mai scăpat şi omul ăsta? în viaţa mea n-am mai auzit aşa ceva!

«Domnule Miiller, i-am răspuns, ştii cât de groasă este ceaţa asta?»

«Nu, mi-a răspuns el, dar eu nu mă uit să văd cât de groasă este ceaţa, ci mă uit la Dumnezeul cel viu, care este stăpân peste orice împrejurare din viaţa mea».
El a îngenuncheat şi s-a rugat una dintre cele mai simple rugăciuni. După ce a terminat, trebuia să mă rog şi eu, dar el şi-a pus mâna pe umărul meu şi mi-a spus să nu mă rog, explicându-mi: «în primul rând, tu nu crezi că El va face lucrul acesta posibil, în al doilea rând eu cred că El 1-a şi făcut deja posibil şi în al treilea rând nu mai e nevoie ca tu să te rogi».
M-am uitat la el şi el mi-a spus: «Căpitane, îl cunosc pe Domnul meu de 57 de ani, şi în nici una din aceste zile n-am încetat să stau de vorbă cu Regele. Ridicâ-te, căpitane, deschide uşa şi vei vedea că ceaţa a dispărut».
Eu m-am ridicat şi m-am uitat: într-adevăr, ceaţa dispăruse. Sâmbătă după-amiazâ, George Miiller era în Quebec, aşa cum promisese".

A cincea serie

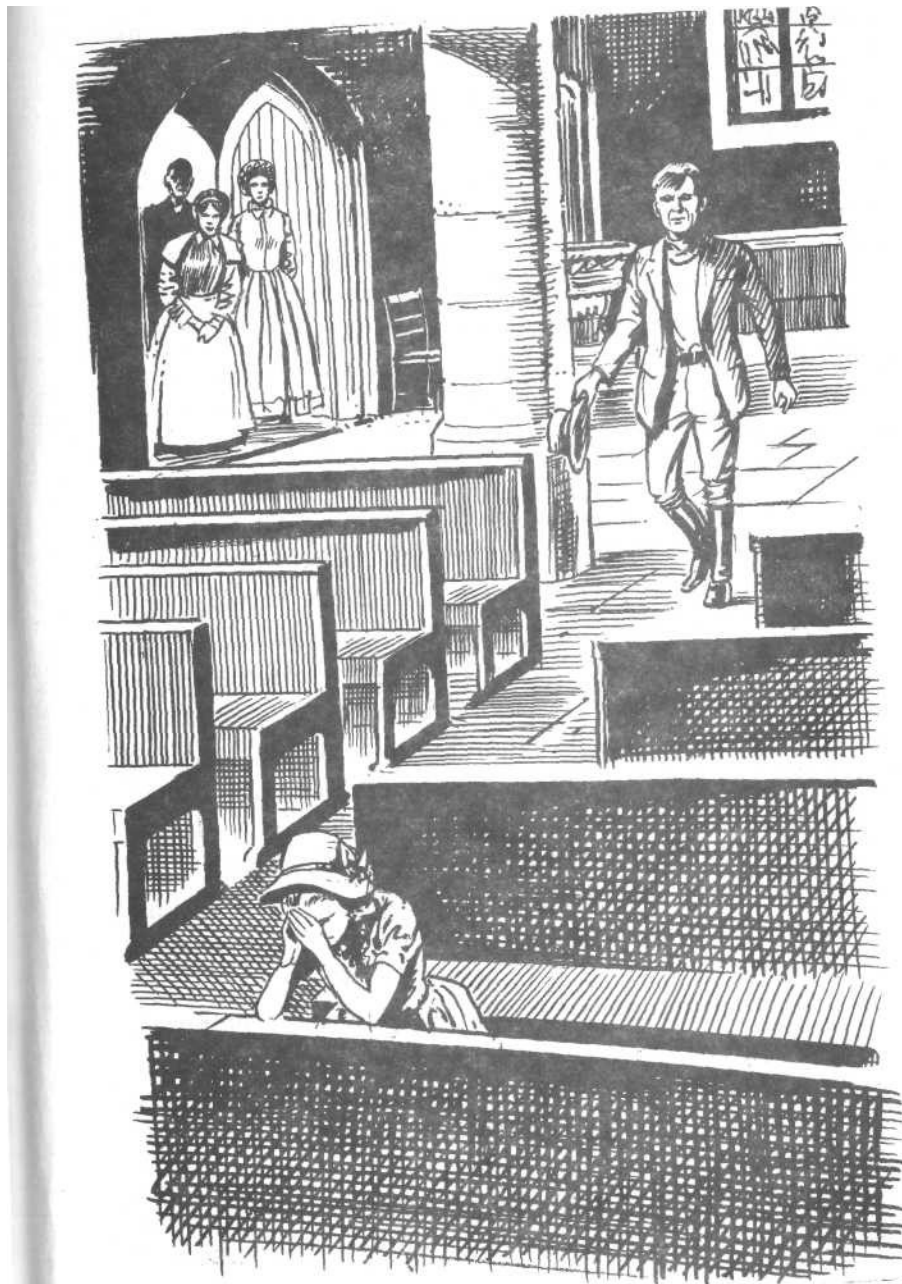
Tatăl Ceresc mântuieşte ca răspuns la rugăciune

1 .Fetiţa care a rămas să se roage
2Jonathan îşi recapătă credinţa
3.Rugăciunea băiatului invalid
4.Băiatul cel mai scund care a ajuns cel mai sus

Fetiţa care a rămas să se roage

Caroline trăia la ţară şi obişnuia să meargă la întâlnirile de rugăciune din sătucul vecin. Ea îi ascultase de multe ori pe cei mari rugându-se şi văzuse că Dumnezeu nu întârzia să răspundă; de aceea, dorea tare mult ca şi tatăl ei să-L cunoască pe Isus Hristos.
într-o bună zi, iată că acel lucru s-a întâmplat!
Oamenii din adunare ieşiră încet din încăpere, alţii mai vorbeau încă pe hol. Pastorul trecea printre rândurile de bănci, când o văzu pe Caroline, care avea numai 12 ani, pe genunchi. Crezând că adormise acolo şi că nu ştia că ceilalţi plecaseră, el vru să o atingă blând pe umăr, dar deodată tresări văzând cum buzele i se mişcau în rugăciune. Ca s-o încurajeze pe copilă, pastorul îi spuse un verset din Biblie: "Tot ce veţi cere cu credinţă, prin rugăciune, veţi primi" (Matei 21:22).
Caroline îşi ridică privirile spre pastor şi-1 întrebă: "Chiar aşa? Dumnezeu spune asta?" El luă o Biblie şi îi citi din nou acele cuvinte. Ea nu mai stătu mult pe gânduri, ci începu din nou să se roage: "Doamne, trimite-1 pa tata la biserică! Doamne, trimite-1 pe tata aici!"
Timp de o jumătate de oră ea a continuat să se roage. Cei câţiva oameni care văzuseră scena din uşă, intrară în încăpere şi îşi plecară capetele ca să se roage. Apoi, uşa bisericii se deschise cu putere şi un om intră chiar în lăcaşul lui Dumnezeu şi alergă spre locul unde se afla Caroline: "Ce vrei de la mine?"

Plină de bucurie că Dumnezeu îi dăduse un răspuns aşa de rapid, ea înlănţui pe tatăl ei cu braţele şi începu să se roage din nou: "O, Doamne, adu-1 pa tata la Tine!" Curând, pe faţa omului începură să curgă lacrimi şi el începu să se roage.

Rugându-L pe Tatăl Ceresc
Minunea se întâmplase! Pacea lui Dumnezeu îi pătrunse în inimă şi rugăciunea credinţei, care fusese inspirată de Tatăl Ceresc în inima fetiţei de 12 ani, primi răspuns de la Cel ce deja plantase acea dorinţă acolo.
Tatăl fetiţei povesti mai târziu cum se afla la trei mile depărtare de biserică şi cum un sentiment ciudat îl copleşise, în timp ce încărca nişte

marfă într-o căruţă, el simţi un impuls puternic de a se întoarce acasă. Ajungând acasă în grabă, dăduse buzna înăuntru şi, negăsind-o pe Caroline, lăsase baltă şi căruţa, şi marfa şi venise la biserică. O găsise pe fetiţă rugându-se şi cerându-i lui Dumnezeu cu atâta ardoare mântuirea lui. Şi astfel a ajuns el să-L cunoască pe Mântuitorul.
Nouă n-ar trebui să ni se pară lucru ciudat, pentru că în Biblie este scrisă istorisirea despre Saul din Tars care s-a rugat într-o casă de pe uliţa care se cheamă "Dreaptă" din Damasc. Cât de mult avea nevoie de cineva care să-1 ajute! Deşi era un iudeu plin de mândrie, care credea că ştie totul despre Dumnezeu, totuşi în experienţa aceea nouă şi ciudată pe care o trăia, avea nevoie de ajutor. Dar, care dintre creştini ar fi îndrăznit să-1 ajute, când ei ştiau prea bine cum Saul îi închidea şi-i omora pe credincioşi? Tocmai de aceea şi venise în Damasc. Numai Tatăl Ceresc ştia cât de mult se schimbase Saul din Tars şi El ascultase rugăciunile înălţate către El timp de trei zile.
"Iată, el se roagă", i-a spus lui Anania; apoi 1-a îndrumat să meargă în locul unde se afla Saul. Dumnezeu ştia exact casa şi strada. Şi chiar în acea zi, când mesagerul umil al lui Dumnezeu s-a rugat, dragostea lui Isus a cuprins inima lui Saul şi a stins toată ura din ea. Acum, el voia să meargă în toată lumea şi să spună oamenilor despre Isus. El a suferit lovituri cu pietre, naufragii, singurătate şi în final chiar moartea, în dorinţa lui de a împărtăşi mesajul lui

Dumnezeu tuturor oamenilor. Da, Dumnezeu aude rugăciunea; fie că vine de pe uliţa numită "Dreaptă", fie că vine dintr-o biserică de la ţară; fie că este glasul unui copil, fie că este glasul unui bărbat sau al unei femei. Şi El varăspunde la acea rugăciune!

Jonathan îşi recapătă credinţa
Pe măsură ce perioada de instrucţie religioasă se apropia de sfârşit, Jonathan, care de obicei era atât de plin de viaţă, părea acum abătut. Luni la rând el se împotrivise de minune tuturor argumentelor pe care profesorul acela - care nu credea că Biblia, cu toate istorisirile acelea minunate cuprinse în ea, este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu - i le aducea întruna. Profesorul lui era un apărător înfocat al acelui scriitor păgân, Thomas Paine. El îşi prezenta ideile cu atâta măiestrie, încât toată clasa devenise adepta lui Paine, vreau să spun, bineînţeles, cu excepţia lui Jonathan. Nu era chiar atât de uşor pentru un băiat de la ţară, crescut în preria canadiană, să rămână credincios în împrejurări atât de grele. Pentru că trăise în natură atâţia ani şi muncise la câmp, el nu pusese niciodată la îndoială adevărul că Dumnezeu există.
încă de când era doar un băieţel, citise Psalmii cu voce tare mamei sale şi învăţase pe de rost porţiuni mari din Biblie. El credea că Biblia este adevărată, dar acum credinţa lui începuse să se clatine, din pricina atacurilor din partea colegilor şi a profesorului. Dacă Biblia nu era adevărată? Cum adică: majoritatea greşise şi numai el singur avea dreptate? De ce raţionamentele acelea puternice ale profesorului nu-i mai puteau deloc ieşi din cap? De ce se strecurau ele chiar şi în inima lui?

Trebuia să afle adevărul.
Jonathan nu s-a dus la pastorul său ca să-i ceară ajutorul în recăpătarea credinţei. El s-a dus direct la Dumnezeu. Dacă voia ca toate acele îndoieli să dispară, atunci răspunsul trebuia să vină prin Cuvântul Scripturii. Astfel, elevul nostru porni

în căutare; puse mâna pe Biblie şi citi pagină după pagină, zi şi noapte. Citi, şi citi, şi iar citi. Tatăl Ceresc, văzând stăruinţa cu care Jonathan căuta adevărul, îi trimise pe Duhul Sfânt, învăţătorul divin, sâ-1 ajute sănţeleagă mult batjocorita Carte. Jonathan Goforth a scris mai târziu despre această perioadă din viaţa lui, şi cele scrise de el ne arată cât de minunată i-a fost biruinţa:
"Profesorul meu era un adorator al lui Tom Paine. El îi convinsese pe toţi băieţii din clasă să creadă aceleaşi lucruri ca şi el. Glumele răutăcioase şi argumentele colegilor mei erau prea de tot. Deodată, parcă toată încrederea mea se năruise. Eram într-o mare încurcătură! Şi, în loc să mă duc la pastorul meu sau la orice ajutor omenesc, am simţit în mine dorinţa puternică de a lua Cuvântul lui Dumnezeu ca ghid.
Zi şi noapte, noapte şi zi, multă vreme de atunci încolo, nu făceam altceva decât să cercetez Scripturile, până când am fost adânc înrădăcinat şi în mine nu mai rămăsese nici o umbră de îndoială. Toţi colegii mei, împreună cu profesorul meu, s-au întors de la necredinţă şi batjocură la Isus; acel profesor mi-a fost apoi prieten de-o viaţă".
Peste mult timp, când Jonathan era misionar în China, el a primit un exemplu pentru puterea rugăciunii atunci când a avut mari necazuri cu învăţarea limbii. Pe vremea aceea el era căsătorit cu Rose, o creştină adevărată, care avea aceeaşi dragoste ca şi a lui pentru poporul chinez. Donald McGillivray, un prieten misionar, venise cu un an în urma lui Jonathan Goforth în China şi, cu toate acestea, el înţelegea limba chineză mult mai bine decât Jonathan. Uneori, în timp ce Jonathan predica, ascultătorii arătau cu degetul spre Donald spunând: "Lasă-1 pe el să vorbească. Pe tine nu te putem înţelege".
Jonathan deveni descurajat, pentru că ştia că dacă nu va

stăpâni limba, mai bine s-ar întoarce acasă. Dar tocmai Dumnezeu îl chemase în China şi acum nu-i va da El oare şi puterea de a se face înţeles? într-o zi, pe când pleca spre biserică, el se întoarse spre Rose spunând: "Dacă Dumnezeu nu va face o minune cu mine ca să pot învăţa limba, atunci cred că nu voi mai reuşi să fiu misionar!"
Peste două ore el se întoarse acasă foarte fericit. "O, Rose! strigă el. Pur şi simplu a fost o minune! Când am început să vorbesc, toate cuvintele şi expresiile acelea care îmi scăpau mi-au venit gata pregătite pe limbă şi oamenii m-au rugat să continui predica, deşi Donald se ridicase ca să vorbească. Acum ştiu că acea predică în calea vorbirii a fost frântă! Slavă Domnului!"
Domnul Goforth îşi însemnă acest lucru minunat în jurnalul său. Peste două luni, el primi o scrisoare de la un coleg de cameră din vremea studenţiei. Colegul îi scria cum, într-o seară, după cină, câţiva studenţi s-

au hotărât să se întâlnească şi să se roage lui Dumnezeu ca sâ-1 ajute pe Jonathan Goforth. Puterea lui Dumnezeu s-a făcut atât de simţită, încât ei toţi au ştiut că Jonathan Goforth a primit puterea să treacă peste un obstacol foarte mare.
Jonathan întoarse paginile jurnalului, până ce ajunse la ziua în care primise ajutorul de a vorbi şi văzu că era aceeaşi zi în care grupul de colegi s-a rugat pentru el. îmbunătăţirea evidentă a vorbirii lui Jonathan nu a fost ceva trecător; peste câţiva ani, doctor Arthur H. Smith, un specialist în limba chineză şi un critic foarte pătrunzător în acelaşi timp, i-a spus lui Jonathan Goforth: "De unde ai deprins acest stil de a vorbi? Te rog din suflet, să nu cumva să ţi-1 schimbi! Te poţi face înţeles de foarte mulţi, mai bine decât toţi vorbitorii pe care îi cunosc!"

Misiunea specială a lui Cristopher
Cristopher era un băiat invalid de foarte, foarte mulţi ani. El nu putea să alerge la curse sau să joace fotbal la fel ca şi ceilalţi băieţi. El era olog şi plăpând încă de la naştere. Dar el avea altceva! Ceva cu mult mai de preţ decât o sănătate desăvârşită şi anume, el îşi dăruise inima lui Isus de când era încă foarte mic şi de aceea în sufletul lui avea multă pace şi bucurie. în timp ce alţi băieţi de vârsta lui petreceau ore întregi jucând cricket şi fotbal, pescuind sau înotând, el stătea întins ca un prizonier. Cu mintea lui ageră se întreba cum să-şi petreacă fiecare oră din zi. Apoi, se gândi că ar putea să se roage ca ceilalţi din jurul său să devină creştini adevăraţi.
Când băieţelul invalid se apropia de ziua în care urma să împlinească 13 ani, boala sa se agrava atât de mult, încât părinţii îl duseră la o comisie de medici. Doctorii le-au spus că băiatul nu mai avea mult de trăit. Când el auzi aceste cuvinte, îi spuse tatălui său: "Tăticule, sunt tare descurajat. Nu vreau ca doctorii să-mi spună că mă voi face bine numai aşa, de dragul meu, dar aş fi vrut să mă fac bine ca sâ-i pot ajuta pe ceilalţi. Iată că ei îmi spun că voi muri!"
Pastorul lui Cristopher era un om foarte credincios, care cunoştea Biblia şi ştia atât de multe lucruri despre rugăciune. El ştia ce înseamnă să-I ceri Tatălui ajutor pentru oamenii din jur. "Prizonierul" nostru primi cu bucurie vizita acestui om şi, după ce s-a rugat şi 1-a ascultat cu atenţie pe micuţul disperat, i-a propus următorul lucru: "Poate că tu vei face mai mult pentru Dumnezeu murind, decât însânătoşindu-te".
Atunci Cristopher îi răspunse: "O, aş vrea bucuros să mor, dar nu am decât 13 ani. Cum ar putea moartea mea să fie

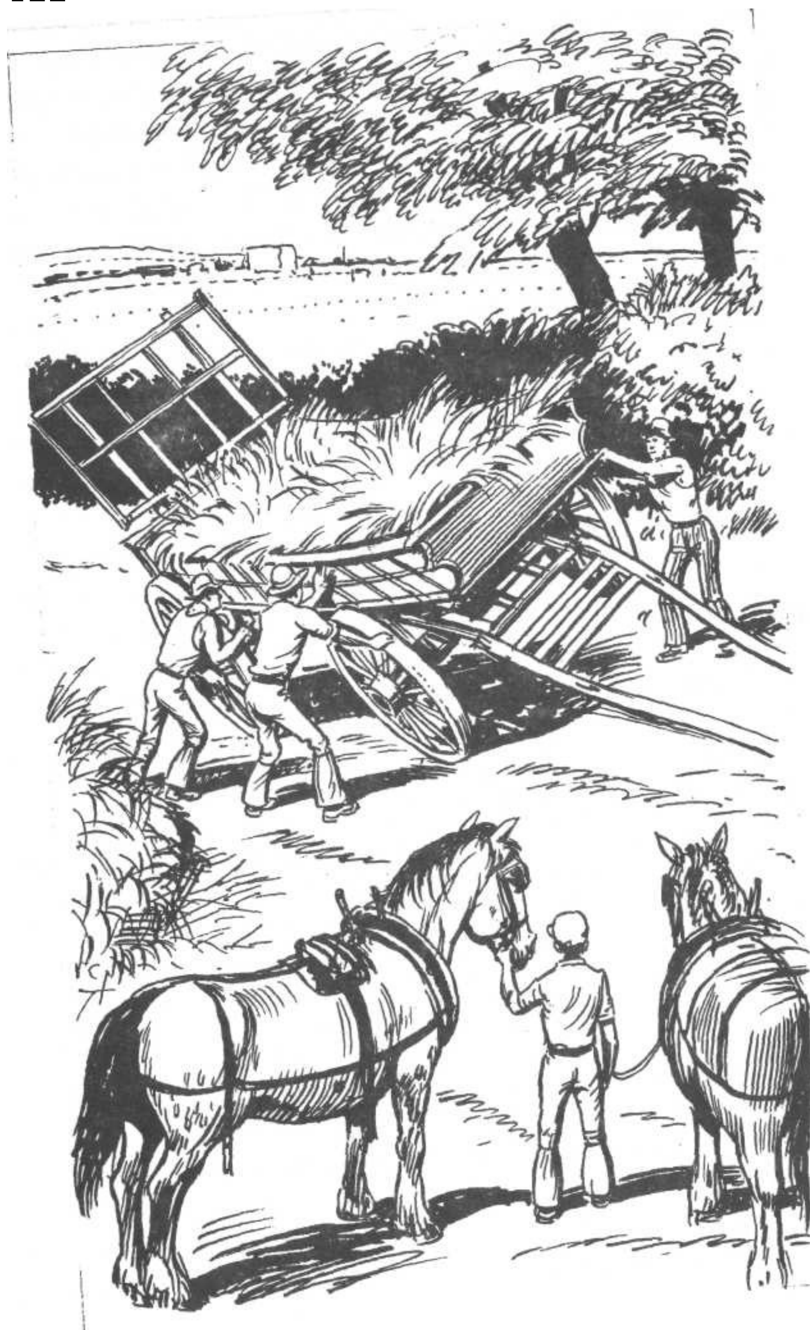
de vreun folos?"
Pastorul scoase un carneţel din buzunar. "Uite, îi zise el, ia acest carneţel. Pentru că încă mai poţi, scrie pe el numele fiecărei persoane pe care o cunoşti şi pe care ai vrea s-o ştii mântuită, aşa cum eşti şi tu. Ţine-1 sub pernă şi când vei citi lista, cere-I Tatălui Ceresc să-1 mântuiască pe fiecare".
Zis şi făcut! Toată primăvara, zi după zi, săptămână de săptămână, băieţelul s-a rugat. Veni şi toamna. Cei din familia lui şi prietenii veneau

în camera lui sâ-i spună despre întâlnirile deosebite din biserica lor. Ei îi povesteau cum, la sfârşitul acestor întâlniri, oamenii se rugau şi-I cereau lui Dumnezeu iertare. Ori de câte ori tatăl lui Cristopher venea acasă de la biserică, micuţul îl întreba: "Cine L-a întâlnit pe Isus în seara asta?" Şi când tatăl îi spunea, el îşi scotea carneţelul şi creionul şi punea un semn lângă numele acelei persoane.
Seară de seară, el punea aceeaşi întrebare, până când, într-o zi, el îi spuse tatălui: "N-a mai rămas decât un nume pe listă, despre care nu mi-ai spus nimic. A fost el mântuit?"
"El este cel mai mare necredincios din Brattleboro", îi spuse tatăl. Brattleboro era oraşul din statul Vermont din Statele Unite, unde locuia Cristopher.
"Ei bine, tată, spuse băiatul, trebuie să mă rog pentru el toată noaptea". în timpul orelor târzii din noapte, pe când întunericul se aşternuse peste tot, Cristopher, cu puţina putere care-i mai rămăsese, s-a rugat Tatălui Ceresc sâ-1 mântuiască "pe cel mai mare necredincios din Brattleboro". Iată ce a făcut el de-a lungul mai multor nopţi, până când tatăl lui a venit acasă într-o seară şi i-a spus: "Cristopher, acel om a fost mântuit".
Băiatul invalid îşi scoase carneţelul şi puse un semn lângă ultimul nume de pe listă. El ştia acum că îşi terminase misiunea, deci se întoarse spre tatăl său şi îi spuse: "La revedere,
120
tată!" El îşi terminase misiunea specială care-i fusese încredinţată şi acum putea să spună întocmai cum a spus şi Isus: Am terminatlucrareapecareTumi-aiîncredmţat-o".
Oraşul Brattleboro s-a îmbogăţit cu locuitori dintr-o alta tară o Tară Nouă. Aceştia erau oameni care semănau din ce in ce mai mult cu Tatăl lor, care îi făcuse făpturi noi în Isus Hnstos.
121

Băiatul cel mai scund care a ajuns cel mai sus

George Williams era cel mai mic dintre cei opt fii născuţi într-o familie de fermieri din Devonshire. Toţi fraţii lui erau înalţi, puternici, tăcuţi, oameni duri, în timp ce George era scund, foarte emotiv, sensibil şi blând. Uneori se necăjea foarte tare că era aşa de scund şi nimănui nu i-ar fi trecut vreodată prin cap că el va fi altceva decât un fermier, aşa cum fuseseră toţi înaintaşii lui. O întâmplare neînsemnată avu loc într-o bună zi şi ea schimbă tot viitorul lui George şi al altor mii de tineri de pe întreg pământul.
La ferma venise vremea cositului şi toţi lucrau din greu ca să aducă fânul înainte ca recolta să fie stricată de ploaia care ameninţa să vină.
George mâna o căruţă plină ochi de fân şi, în graba sa, nu observă şanţul din drum. Căruţa cu fân cu tot se răsturnă şi, în timp ce fraţii săi puternici veniră să îndrepte lucrurile, ei hotărâră că fratele lor cel mai mic nu va fi niciodată fermier. Pur şi simplu era prea plăpând ca să facă faţă muncii grele de la fermă.
Câteva zile mai târziu, George fu dus de tatăl lui la Bridgewater, la o depărtare de 25 de mile, la un postăvar al cărui ucenic urma să fie şi George, pe lângă alţi 27 care lucrau pentru el. Din fericire, noul său stăpân era credincios. El le-a cerut tuturor ucenicilor săi să meargă la

Biserică în ziua de duminică. Printre ceilalţi băieţi care lucrau acolo, erau şi doi foarte serioşi, iar influenţa lor asupra noului nostru ucenic, plecat de acasă pentru prima oară în viaţa lui, nu putea fi decât una foarte bună.
122

Rugându-L pe Tatăl Ceresc

Prin acele locuri veneau metodiştii ca să predice şi, în timp ce George lua parte la întâlnirile lor, pentru prima dată în viaţa lui deveni conştient de o altă lume. Cu ochii minţii văzu clar două drumuri mari. Fiecare om născut pe lume merge pe unul dintre aceste două drumuri atât timp cât trăieşte. La capătul acestor drumuri începe Veşnicia. "începusem să mă rog, dar chiar şi aşa - pe genunchi - pe buze îmi veneau înjurături", mărturisea băiatul.

într-una din zile, pe când stătea pe ultimul şir de bănci, George se hotărî să se întoarcă la Dumnezeu şi să călătorească din toată inima pe drumul

care duce spre Rai. Mai târziu, el povesteşte despre acest moment de cotitură din viaţa sa: "Atunci, la Bridgewater, am văzut diferenţa fantastică şi am înţeles importanţa vitală a unei vieţi spirituale. Pe când mă aflam în acel oraş, am văzut două drumuri: unul care duce în jos şi altul care duce în sus. Am început să mă gândesc serios şi să-mi spun în sinea mea: ce se va întâmpla cu mine dacă voi continua să merg pe drumul care duce în jos? Ce mă aşteaptă la capătul lui? Ce se va alege din mine? Acum Ii mulţumesc lui Dumnezeu: am ales calea curată, cu toate că la început mă aflam pe calea care duce în jos".
întorcându-se acasă de la acea întâlnire, George a îngenuncheat în magazin, în spatele tejghelei şi I-a încredinţat lui Dumnezeu inima sa.
Iată ce ne mai spune el: "Nu pot să vă descriu bucuria şi pacea care mi-au inundat sufletul atunci când am înţeles că Domnul Isus a murit pentru păcatele mele şi că mi le-a iertat pe toate".
In anii care au urmat, George a învăţat să se roage Tatălui Ceresc pentru tot felul de lucruri, ceea ce 1-a ajutat foarte mult în misiunea pe care Dumnezeu i-a încredinţat-o mai târziu.
Când a împlinit 19 ani şi şi-a încheiat ucenicia în Bridgewater, fratele lui 1-a dus la Londra ca să stea de vorbă cu

domnul Hitchcock, şeful unei firme mari de stofe din Ludgate Hill.
Omul acela puternic şi bogat s-a uitat la George cel scund şi a dat din cap, spunând: "Nu, nu, n-am nici un loc de muncă pentru el. Este prea scund".
Fratele lui i-a pus o vorbă bună: "O fi el mic, dar aşa mic cum e, e foarte bun". Şeful şovăi puţin şi spuse: "Vino mâine din nou".
"Pari a fi un tânăr sănătos. Te voi pune la încercare", îi spuse şeful firmei.
Şi aşa a ajuns George Williams să trăiască la Londra, într-o cameră mare cu multe paturi. Băieţii cu care împărţea dormitorul erau josnici şi grosolani. Din zori şi până seara munceau ca nişte robi. Dormeau doi într-un pat, deşi, în cele mai multe cazuri, patul era de o singură persoană. Nu aveau unde să meargă, decât să iasă în stradă. Viaţa le era tare grea, dar George se întreba dacă nu cumva ar putea găsi un creştin ca şi el printre acei tineri.
După mai multe căutări, el găsi doi sau trei băieţi cu care se întâlnea ca să se roage. El a încercat să-i înveţe cum să se roage. Deseori citeau dintr-o carte scrisă de un misionar, Charles Finney. El scria în cartea sa cum rugăciunea poate schimba împrejurările şi-L poate face pe Dumnezeu să mişte inimile oamenilor. Băiatul credea întocmai ca un copil că Tatăl Ceresc răspunde întotdeauna. El credea că rugăciunea lui umilă va ajunge acolo sus, la Dumnezeu, şi că răspunsul se va întoarce la el jos, pe pământ. Ce dacă era scund, ce dacă era prea tânăr? Acestea nu-1 împiedicau să atingă Cerul cu rugăciunile lui. George şi prietenii lui începură să se roage pentru tinerii aceia plini de răutate cu care împărţeau dormitorul, ca ei să vină la Isus şi să înceapă o viaţă nouă în familia de credincioşi a lui Dumnezeu.
Pentru început, ei au scris numele acelor băieţi pe o listă. De fapt, i-au ales chiar pe cei mai răi dintre ei şi s-au rugat

pentru ei zi de zi şi noapte de noapte în dormitorul acela în care viaţa ajunsese iadul pe pământ.
Acest grup mic de rugăciune se hotărî să-I ceară Tatălui Ceresc sâ-1 mântuiascã pe cel mai zurbagiu băiat, pe nume Rogers. Nu numai că băiatul acela era plin de răutate, dar el îi împiedica şi pe ceilalţi să devină creştini. Era un adept al diavolului şi un duşman al lui Dumnezeu. Lui George Williams i se părea că Rogers seamănă cu Saul din Tars. Ce mult dorea el ca acest Saul din Tars să fie schimbat de Dumnezeu în Pavel!
într-o dimineaţă, în timp ce se ruga, auzi un glas spunându-i: "Da". Şi George a ştiut în clipa aceea că Rogers se va pocăi; chiar aşa a şi fost: el s-a întors din toată inima la Dumnezeu şi a devenit un ajutor foarte preţios.
Dar George şi prietenii lui ştiau că şeful lor cel bogat, pentru care lucrau, trebuia să devină credincios. Ei au început să se roage în fiecare seară pentru şeful firmei de stofe.
Tânărul funcţionar din Devonshire s-a dovedit a fi de mare ajutor firmei prin tactul şi munca sa. Ceea ce s-a întâmplat pare a fi o poveste, dar totul este foarte, foarte adevărat. Micuţul angajat s-a rugat Tatălui Ceresc pentru omul din vârful afacerii, pentru şeful său.
într-una din zile, domnul Hitchcock îl chemă pe George la el.
"Este oare adevărată, 1-a întrebat el, povestea pe care o aud, cum că tu te rogi pentru sufletul meu?"
George era uimit, dar îi răspunse şefului plin de curaj: "Da, domnule, este adevărat".
Şeful îl măsură din cap până-n picioare pe tânărul despre care zisese: "este prea scund". După o scurtă pauză spuse:
"Te rogi ca eu să fiu mântuit?"
"Da, domnule".
"Crezi că eu am nevoie de mântuire?"
"Da, domnule".

"Ştii tu oare că eu sunt administrator al bisericii?"
"Da, domnule".
"Dar nu crezi că sunt mântuit".
"Nu, domnule".
"De ce?"
Atunci George a început să-i spună acestui om bogat despre condiţiile groaznice în care trăiau angajaţii lui. Nu-i ascunse nimic. Când a terminat tot ce a avut de spus, domnul Hitchcock i-a zis: "Poţi să pleci, dar să continui să te rogi pentru
mine".
în numai câteva zile, Dumnezeu i-a răspuns la rugăciune şi şeful lui primi mântuirea. Apoi, el începu sâ-1 ajute pe George în lucrul său printre oameni. El îl ajută să curăţeascâ locul acela şi să amelioreze condiţiile de viaţă ale muncitorilor. Dumnezeu a schimbat atât de mult acel loc în numai trei ani, încât îţi era foarte greu să trăieşti acolo şi să nu fii creştin; după cum înainte ar fi fost imposibil să trăieşti acolo şi să fii creştin.

Dar fratele cel mai scund nu era încă deplin mulţumit. Chiar dacă la locul lui de muncă lucrurile se schimbaseră atât de mult, el se gândea şi la celelalte firme de stofă din Londra. Firmele erau răspândite peste tot în acel oraş şi mulţi tineri veniseră de prin satele şi oraşele Angliei ca să facă cunoştinţă, într-un timp foarte scurt, cu tot felul de rele. Rugăciunea lui George atinse şi mai mult Cerul pentru că el s-a rugat Tatălui să-i arate cum să ajungă la acei tineri. Tatăl Ceresc a făurit un plan numit Asociaţia Tinerilor Creştini (în limba engleză Y.M.C.A.).

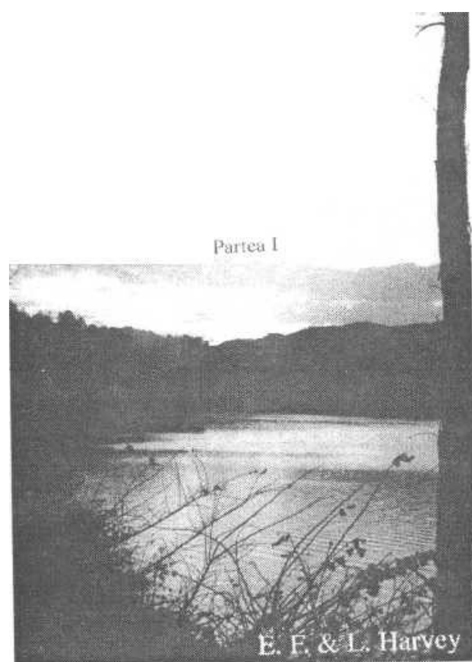
Mai târziu, George Williams s-a căsătorit cu Helen Hitchcock, fiica şefului său. Când omul acela a trecut în veşnicie, ca să-şi primească răsplata, băiatul acela care părea prea scund a preluat afacerea care a purtat mai târziu numele de "Hitchcock şi Williams".

Având la dispoziţie mari sume de bani, George a

continuat să se roage Tatălui să-1 înveţe cum să-şi folosească banii, timpul şi puterea, pentru a-i ajuta pe miile de tineri să aleagă drumul care duce în sus. în felul acesta, el reuşi să dea ocol globului şi să-i convingă pe mulţi să trăiască o viaţă creştină cinstită.

TRIUMFĂTORI/, PE GENUNCHI

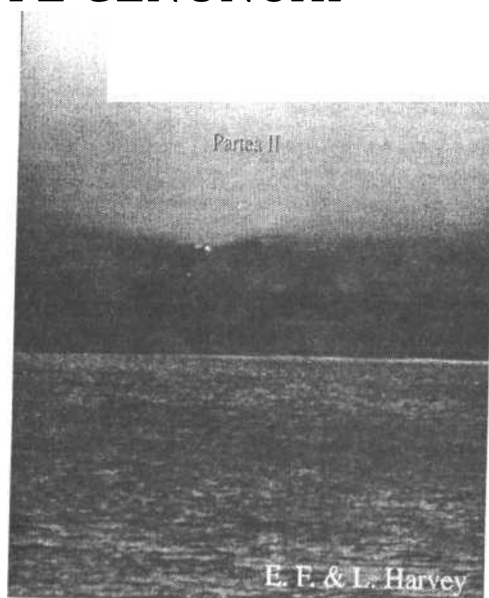

ISBN 5-7790-0349-1

Triumfători pe genunchi Partea I

Cartea conţine şaizeci de articole scurte care sunt nişte filoane de aur deosebit de preţioase cu privire la subiectele pe care autorii le-au aranjat după o clasificare logică, de exemplu: "Importanţa rugăciunii", "Timp de rugăciune", "Rugăciune şi comuniune", "Piedici în calea rugăciunii", "Rugăciunea de mijlocire" şi "Rugăciune şi credinţă".

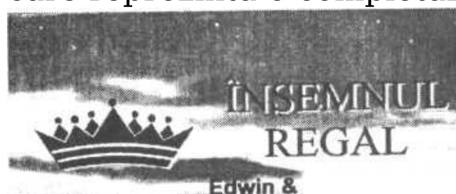
TRIUMFĂTORI
PE GENUNCHI

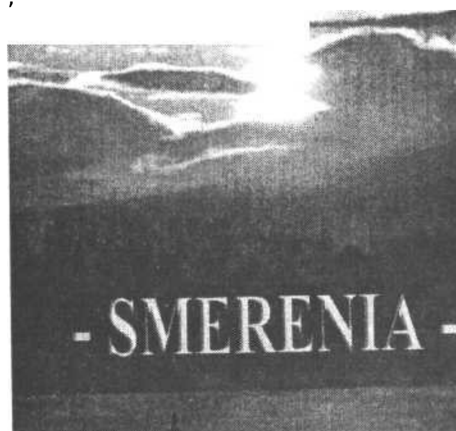
ISBN 973-99155-1-5

Triumfători pe genunchi Partea II

Partea a Ii-a din seria "Triumfători pe genunchi" ne oferă noi exemple care reprezintă o completare a subiectelor prezentate în partea a I-a.

Lillian Harvey
;

însemnul regal % Smerenia
Această carte este o colecţie de 98 de lecturi a câte două pagini, pe tema smereniei. Pe parcursul a peste 20 de ani autorii au adunat mărturiile a aproape 200 de oameni evlavioşi, cu privire la primejdiile mândriei şi la desăvârşirea totalei dependenţe de Dumnezeu. La sfârşitul cărţii se află un index al autorilor şi unul al versetelor citate.
E, & L. HARVEY *& E,* HEY

ISBN 973-97567-1-9
Ei L-au cunoscut pe Dumnezeul lor Volumul I
Titlul acestei cărţi a fost ales în aşa fel încât să cuprindă intrarea în pârtăşia cu Dumnezeu prin Naşterea din Nou, conştienta locuirii permanente a lui Dumnezeu în noi o dată cu primirea plinătăţii Duhului Sfânt şi continua apropiere de fiinţa lui Dumnezeu, pe măsură ce umblarea noastră cu El, clipă de clipă, ne revelează tot mai mult caracterul Său.
Tipărit la S.C. *Pxutt* EtNO S.R.L. Ploieşti, Str. Al. Vlahuţă 12 Tel.; 044- 117.785; 145.046
Adresa din **România: S.C. VEYHAR CHRISROM S.R.L.**
Str. Spătari nr.26, codul poştal **100577**
Loc. Ploieşti, jud. Prahova, ROMÂNIA
Tel/fax: 0244 57i66!;Q745 010382
E-maii:MITlCAH@ac!.com
Adresa din S.C. **VEYHARCHRI**
Str. Spătari nr.26, codif Loc. Ploieşti, jud. Prati Tel/fax: 0244 57 166| E-mail:MlTICAb